

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFUL STALKERS SERIES

My
MASKED
Savior

ARDEN HART &
SELENA WINTERS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

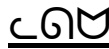
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

MASKE TAKMIŞ KURTARICIM

GÜZEL TAKİPÇİLER

ARDEN HART
SELENA WINTERS

Maskeli Kurtarıcım
Telif hakkı © 2025 Arden Hart & Selena Winters

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, eleştirilerde veya yorumlarda kullanılan kısa alıntılar dışında, hiçbir biçimde kopyalanamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu metnin kısmen veya tamamen izinsiz çoğaltılması, dağıtılması veya değiştirilmesi kesinlikle yasaktır ve yasal işlem başlatılmasına neden olur. Burada adı geçen tüm isimler, markalar ve ürünler, hak sahiplerinin mülkiyetindedir. Bunların dahil edilmesi yalnızca açıklayıcı amaçlıdır ve herhangi bir ilişki, sponsorluk veya onay anlamına gelmez.

Bu bir kurgu eseridir; gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Ayrıca, bu eser yazarın açık izni olmadan yapay zeka eğitimi, veri madenciliği, makine öğrenimi veya otomatik sistemlerde kullanılamaz. Bu tür kullanım yasaktır.

İÇİNDEKİLER

İçerik Bilgileri

giriş

Çalma listesi

1. Morgan
2. Damien
3. Morgan
4. Damien
5. Morgan
6. Damien
7. Morgan
8. Damien
9. Morgan
10. Damien
11. Morgan
12. Damien
13. Morgan
14. Damien
15. Morgan
16. Damien
17. Morgan

Epilog

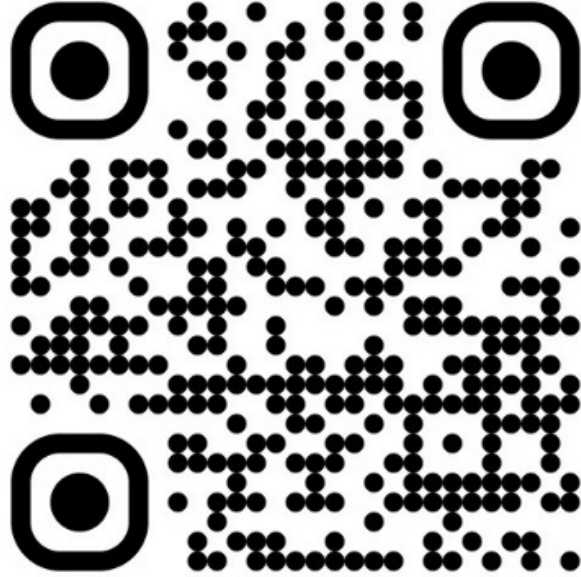
Güzel Takipçiler Serisi

Arden Hakkında

Selena hakkında

İÇERİK BİLGİLERİ

İçine adım attığınız karanlık dünya hakkında meraklı mısınız? Bu karanlık bir romantizm; bolca heyecan ve daha da lezzetli derecede şüpheli anlar bekleyin. Ruh sağlığınız önemli, bu yüzden başlamadan önce ardenhart.mailerpage.io adresindeki içerik bilgilerine göz atın veya aşağıdaki QR kodunu tarayın.

GİRİŞ

Savaş alanında sağlık görevlisi ve acil tıp teknisyeni olarak sayısız hayat kurtardım. Bir de kanunsuz olarak birkaç can aldım. Her ikisi de sağlam eller ve tereddütsüzlük gerektirir.

Morgan Cole ofis yılbaşı partisinde yere yığıldığında her şey değişti. Tek bir dokunuşla onun farklı olduğunu anladım. Ona "Aferin kızım, şimdi nefes al" dediğimde ve hayati belirtilerinin anında komutuma yanıt verdiğini gördüğümde, kendimi kaybettim.

Sadece halini hatırlını sormak istemişim.
Onun güvende olduğundan emin olun.
Artık her gece onun evinin önünden geçiyorum.
Onun programını, arkadaşlarını, korkularını biliyorum.
O evde yokken çamaşırlarına dokundum.

Kendime onu koruduğumu söylüyorum. Benim işim bu; tehditleri ortadan kaldırmak ve masumları kurtarmak. Silah arkadaşlarım sonunda aklımı kaçırdığımı söylerdi.

Bu takıntımdan hiçbir hayır çıkamaz. Benim gibi bir adam ardında kan lekeleri bırakır. Ama Morgan'ın nefes almak için verdiği mücadeleyi izledim, ona "prens" dediğimde nabzının hızlandığını gördüm ve şimdi ona oksijen gibi ihtiyacım var.

O gece onu benim kurtardığımı düşünüyor.

Onun hâlâ onu izlediğimden haberi yok.

Ya da onun gibi birine zarar veren herkese ne yaptığımı anlatayım.

Acil tıp teknisyeni üniformamı giydiğimde bana kahraman diyorlar.

Gölgelerde neler yaptığımı bilselerdi, bana canavar derlerdi.

Morgan, benim her iki yönümü de anlayabilecek tek kişi olabilir.

Ve Tanrı ona yardım etsin—ben artık sadece izlemekle yetinmeyeceğim.

ADANMA

Okuruz ama yargılamayız...

ÇALMA LİSTESİ

Elvis Drew – Damarlarımda Zehir
Chase Atlantic – Arkadaşlar
Mandrzo, Mangusx – DUA
BURY – Hayalet Kasaba
Limi – Şimdiye Kadar Yediğim En İyisi
Chris Grey, Allerga Jordyn – BENİ HAYATA GERİ GETİR
Anna Marx – Bunu kendime saklıyorum
SWIM – Gözler Senin Üzerinde
Omido, Mandrzo, Rick Jansen – Hepsini istiyorum!
Minimize – need u
Elvis Drew – Fedakarlık
Shaker, Azee, COBRA – İlahi Lezzet
Justin Bieber – Flatline
Gece Mavisi – Vücut Sanatı

Spotify'daki çalma listesini buradan dinleyebilirsiniz.

MORGAN

Rujumu düzeltip aynadaki fazla parlak yansımaya bakıyorum. Kahverengi gözlerim donuk, fazla açık, fazla korkmuş görünüyor ve alt dudağım titremeyi bir türlü bırakmıyor. Ruj bunu gizleyemez. Partilerden nefret ediyorum; gürültünün ve bedenlerin üzerime çöktüğü, tıpkı kadınlar tuvaletinin önünde bekleyen kalabalık gibi bir odada hapsolmaktan nefret ediyorum.

Noel'e iki hafta kaldı ve yıllardır aile bayram buluşmalarından kaçınısam da, bu partiden kaçış yok. Şirket yılbaşı partisi isteğe bağlı değil; eğer uzun zamandır peşinde olduğum terfiyi istiyorsam. Aegis Ironclad Insurance'da beş yıldır çalışıyorum ve hesap yöneticiliğine yükselmeye hazırım. Hatta fazlasıyla hazırım. Bir avuç yüksek değerli kurumsal müşteriye yönetmekle daha başarılı olacağımı bildiğim halde, yüzlerce küçük poliçeyle uğraşmaktan bıktım. Şirketler insanlardan daha kolay, daha temiz. Daha az karmaşık duygular, daha fazla sonuç. Benim için çok daha az kaygı.

Bir derin nefes daha al. İki saniye tut. Nefes ver. Banyoda saklanmak beni terfi ettirmeyecek, yılbaşına kadar burada kamp kurmayı ne kadar çok istesem de. Kariyerim buna bağlıymış gibi yapmacık bir gülümseme ve sahte bir sohbet zamanı. Çünkü, biliyorsunuz, bir bakıma öyle.

Banyo kapısını iterek açtım ve gürültü adeta bir duvar gibi yüzüme çarptı. Kahkahalar, bardakların şıkırtısı ve çok fazla çalınmış bir Noel pop remiksinden gelen bas sesleri vardı. Dışarıda bir yerlerde Mariah, paralarını sayıp mağarasına dönmeden önce milyonlarını kazanıyordur herhalde.

En büyük konferans salonumuz pırıltılı ışıklarla, gümüş çelenklerle ve dev kırmızı kurdelelerle süslenmiş. Dekordaki renkler ve parıltı beni rahatsız etmiyor. Beni asıl korkutan insanlar. Nereye baksam, payetler, pahalı takım elbiseler, ellerinde içkilerle omuz omuza duran çalışanlar ve müşteriler var; sesleri birbirine karışıyor, bir konuşmayı diğerinden ayırt edemiyorum.

Hava çok boğucu, çok sıcak, çok... kötü kokuyor. Şarap, parfüm, kolonya ve büfeden gelen kızarmış et kokusu havada bir buğu gibi. Boğazım daralırken nabzım hızlanıyor ve çenemi yukarı kaldırmaya çalışarak, kalkan gibi göğsüme daha sıkı sarılıp el çantamı tutuyorum.

Gülümsemem gerekiyor. Göz teması kurmam gerekiyor. İnsanların isimlerini hatırlamam ve ciğerlerimin beni ayakta tutmak için zaten iki kat fazla çalıştığını görmezden gelmem gerekiyor. Sadece beni sevmelerini, benimle çalışmaktan keyif almalarını istiyorum. Bu çok büyük bir istek mi? Sonuçta, verme mevsimindeyiz.

Odanın diğer tarafında patronumun kel kafasını görüyorum. Seçkin kişilerin, yani Todd'un en büyük müşterilerinin, dalkavukluğunu yapıyor. Arkadan bıçaklayan, kariyer basamaklarını tırmananlardan olmayan birkaç iş arkadaşımın biri olan arkadaşım Basia'yı görünce omuzlarım biraz düşüyor. Orta ölçekli müşterilerimizden biriyle konuşuyor ve itiraf etmeliyim ki, adam hiç de fena görünmüyor.

Umarım kendinden emin bir gülümseme gibi görünen bir maske takıp Basia'ya doğru ilerliyorum, sanki bir arkadaşına merhaba demek yerine bir sunum yapacakmışım gibi kafamda açılış cümlemi prova ediyorum. Müşterinin söylediği bir şeye gülüyor, sarı saçları sallanıyor ve bir an için neredeyse bunu başarabileceğime inanıyorum. Belki de tüm bu insanların ve beklentilerin ağırlığı altında ezilmeyeceğim. Ya da daha kötüsü, kendim için belirlediğim beklentilerin altında ezilmeyeceğim.

Sonra onu görüyorum.

O olamaz, Marco olamaz, diye karşı çıkmaya çalışıyor beynim. O olamaz. Eski sevgilim iki eyalet ötede, hayatımdan çıkmış durumda. Onun yaşadığı yerlerden çok uzaklara kaçtım. Ama yabancıların çenesinin duruşu, yanındaki kadına fazla yaklaşması, kibirli gülümsemesi—her detay bana yumruk gibi çarpıyor. Neredeyse onun yumruklarının karnıma, kimsenin göremediği ama bizim gördüğümüz yere, inmesi kadar sert.

Göğsüm içeri doğru çöküyor. Ciğerlerim tıkanıyor. Bunu yapamam. Onu ikinci kez kaldıramam.

O olmadığını biraz sonra fark ettim. Burnu benzemiyor, saçları çok kısa. Ama bu farkındalık çok geç geliyor ve vücudum artık mantığı umursamıyor. Ellerim titriyor, nabzım sanki depar atıyormuşum gibi hızlanıyor ve ihtiyacım olan hava boğazımın daralan borusundan bir türlü geçmiyor.

Basia, benim donakalmış bir şekilde orada durduğumu fark edince gülümsemesi soldu. "Morgan?" diye fısıldadı, yüzünde endişe belirdi.

Cevap vermeye çalışıyorum ama ağzımdan ses çıkmıyor. Sadece ince bir hırıltı. Çantam elimden kayıp halıya çarpıyor. Dizlerim titrerken yakındaki biri hiçbir şeyden habersiz gülüyor.

"Aman Tanrım, Morgan!" diye bağırıyor Basia, topuklarının hafif tıkırtısı kulaklarımda tuhaf bir şekilde yankılanıyor. Kollarını üzerimde hissediyorum, oturmamda bana yardım ediyor ama ben de düğmeli gömleğimi çekiştiriyorum, yakasını çekiştiriyorum ve iki düğme kopup halının üzerine yuvarlanıyor. Astım ilacımı almam gerek. Aman Tanrım, nefes alamıyorum.

Düşürdüğüm debriyajımı bulup telaşla işaret ediyorum. Kurtuluşum orada. Birisi nefes açıcı spreyimi alıp elime vermeli, çünkü farkına varmadan üç nefes çekiyorum, keskin tat dilimin arkasını kaplıyor. Ama hiçbir faydası yok. Hiçbir faydası yok. Hala nefes alamıyorum.

"Yardım edin," diye hırıltılı bir sesle, gözlerimden yaşlar süzülerek Basia'ya baktım.

Bir kadın "Birisi 991'i arasın!" diye bağırıyor, ardından bir adam bunun zaten yapıldığını söylüyor. Aman Tanrım. Ambulans. Çalışan sigortam olsa bile bunun ne kadar pahalı olduğunu çok iyi biliyorum. Yanlış nefes alarak kendimi iflas ettirmek de bana kalmış.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama içeri giren az miktardaki hava beni o kadar baş dönmesine neden oldu ki, dünyanın kenarları bulanıklaştı. Tırnaklarımın göğüs dekoltemin ince derisine batmasından kaynaklanan çizikleri hissediyorum ve dönen beynimin bir yerinde, odanın yarısına planlamadığım bir manzarayı sunmuş olduğumu fark ediyorum.

Kalabalığın mırıltıları arasında derin bir erkek sesi yankılanıyor; kararlı, sakın ve itaat talep eden bir tonda. "Yoldan çekilin. Yer açın."

Yüksek topuklu ayakkabılar ve klasik ayakkabılar denizinin içinde iki çift kullanışlı botun yaklaştığını görüyorum. Daha büyük olanlar, belli ki bir erkeğe ait, tam önümde duruyorlar; o kadar yakınlar ki normalde nefesimi keserdi. Ama zaten bu lüksten yoksunum. Adam çömeldiğinde, başımı

kaldırmak için çabalıyorum, üniformasının çizgilerini takip ederek güçlü bacaklarını, dövmeli kollarını ve daha yukarı doğru uzanan hatlarını izliyorum; ta ki Karayip Denizi kadar mavi gözleri, sıradan bir yüz maskesinin üzerinden beni delip geçene kadar.

Gördüğüm tek şey gözleri ve muhteşem sarı saç kesimi. Yine de, nefes nefese, ölmek üzere olan bir orfoz balığı taklidi yaparken, bu acil tıp teknisyeninin hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu fark ediyorum.

DAMIEN

Şenlikli bir şekilde dekore edilmiş ofis alanına adımımı attığım anda, aldığım eğitim devreye giriyor; Deniz Kuvvetleri saha değerlendirme protokolleri otomatik olarak zihnimde canlanıyor. Sekiz yıl boyunca sağlık görevlisi olarak görev yapmak bana olayları bölümlere ayırmayı, değerlendirmeyi, önceliklendirmeyi ve uygulamayı öğretti.

Noel partisi katılımcıları ve panik içindeki insanlarla dolu kalabalık bir odanın içinden geçerken, gözlerim anında yerde şiddetli solunum güçlüğü çeken bir kadına takıldı.

Sıradan bir Cuma gecesi.

En azından gözlerimiz buluşana kadar öyle görünüyor.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve göğsümde anında bir tırmalama hissettim. Nefes nefese kalmış olsa bile, çarpıcıydı; korkuyla açılmış koyu çikolata kahverengi gözleri, koyu karamel rengi teni, yüksek elmacık kemikleri. Koyu saçları bukleler halinde yüzünü çerçeveliyordu ve yüzündeki sıkıntıya rağmen, onda çok narin bir şey vardı.

Hale, kendine gel. O bir hasta, randevu partneri değil.

"Benim adım Damien. Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

"M—Morgan," diye hırıltılı bir sesle konuştu, çabalarken yüzü buruştu.

Yere atılmış astım ilacını fark ediyorum. "Morgan, astım ilacın işe yaradı mı?"

Başını salladı ve göğsünü tuttu.

Nabzını kontrol ettim -hızlıydı- ve göğsündeki tırnak izlerini, derisini tırmaladığı yerleri fark ettim. Klasik panik kaynaklı astım krizi, ama inhaler

biraz rahatlama sağlamalıydı. Bu çok ciddi bir durum.

"Bu daha önce oldu mu?" Oksijen maskesini yüzüne yerleştirip Jenkins'e sedyeyi hazırlamasını işaret ettim.

Gözleri bir anlık farkındalıkla parladı, sonra hafifçe başını salladı.

Taşınabilir nabız oksimetresiyle SpO2 seviyelerini izlerken hızlı bir travma değerlendirmesi yapıyorum. Dinlemede solunum sesleri ciddi şekilde azalmış durumda; bu sadece kaygı değil, tam bir bronkospazm. Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor, bir zamanlar yaralı askerleri stabilize eden aynı eller, şimdi bu kadını hayatta tutmak için çalışıyor.

Jenkins'e, "Albuterol işe yaramıyor," dedim. "Onu nebülizatör tedavisine almamız gerekiyor. Muhtemelen Benralizumab'a ihtiyaç duyacak."

Morgan'ın parmakları bileğimi buluyor ve şaşırtıcı bir güçle kavıyor. Gözlerindeki korkunun ardında bir zeka var; durumun ciddiyetini anlıyor.

"Şimdi sizi ambulansa götürüyoruz," diye açıklıyorum, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini de omuzlarına dolayarak. Vücudu benimkine karşı kırılğan geliyor ama kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum. "Oradaki tedavi nefes almanıza yardımcı olacak. Anladınız mı?"

Bilincini korumak için çabalarken kirpikleri titreyerek başını hafifçe sallıyor.

Onu sedyeye yerleştirip kendi tarafımı tutuyorum. "Üçte," diyorum Jenkins'e. İkimiz arasında neredeyse hiç ağırlığı yok, ama bu anın sorumluluğu çok büyük geliyor.

Onu asansörle zemin kata indirdikten sonra ambulansa kadar her şey yolunda gidiyor. Morgan'ı her vardiyada sayısız kez yaptığımız gibi arka koltuğa bindiriyoruz. Jenkins kapıları kapatırken ben de yanına geçip hayati belirtilerini izliyorum. Oksijen doygunluğu tehlikeli derecede düşük ve dudakları mavimsi bir renk alıyor.

"Benralizumab'ı hazırlıyorum," diye duyuruyorum ilacı alırken. Yıllarca süren eğitimden sonra hareketlerim otomatikleşmiş durumda: Doğru dozu çekmek, şırıngayı hafifçe vurmak, hava kabarcıklarını çıkarmak.

Morgan'ın gözleri her hareketimi takip ediyor, panik açıkça belli oluyor ama aynı zamanda güven de var. Bu bakışı defalarca gördüm, hastaların kendilerini tamamen benim bakıma teslim ettikleri o anı. Genellikle bu, işin bir parçasıdır. Ama onunla durum farklı.

Kolunun üst kısmına alkol sürdüm. "Bu, bağışıklık sisteminizi sakinleştirmeye yardımcı olacak. Biraz yanma hissedebilirsiniz. Ama

rahatlamanız gerekiyor. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

Gözlerim, adeta güdümlü bir füze gibi onun gözlerine kilitlendi. O da neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı.

"Aferin kızım. Şimdi nefes al." Kelimeler ağzımdan, onları yakalayamadan, her zamanki soğukkanlı tonumdan daha samimi bir şekilde dökülüyor.

Etkisi anında görülür. Göz bebekleri genişler. Nefes alış yavaşlar. Oksijen seviyesi yükseldikçe kalp atış hızı kritik seviyeden yönetilebilir seviyeye iner.

Hafifçe gülüyorum, kısmen iyileşmesinden duyduğum rahatlama, kısmen de verdiği tepkiye inanmamaktan. Ve kahretsin, vücudum da tepki veriyor. Belimin altında basınç artıyor, kan öyle bir yoğunlukla aşağı doğru akıyor ki neredeyse acı veriyor. Paramedik olarak geçirdiğim yıllar boyunca, bir hastaya karşı bu kadar uygunsuz bir fiziksel tepki hiç yaşamadım.

"Bunu bilmek güzel, prenses," diye mırıldandım. Tam o anda, sözlerimin onda mucizevi bir etki yarattığını düşünerek, pistonu aşağı doğru bastırdım, bunun gerekli olup olmadığını merak ettim.

Gözleri hafifçe irileşti. Yanaklarına kızarıklık yayıldı. Şaşkın, utanmış... belki de meraklanmış görünüyordu.

Profesyonel tavrımı yeniden kazanmaya çalışarak, damar yolunu hazırlamakla meşgul oldum. Bu kadın, bu hasta, varlığından bile haberdar olmadığım savunma mekanizmalarımı bir şekilde aşmayı başarmıştı. On dakika içinde Morgan, kurtarılacak sıradan bir hayattan çok daha fazlası haline gelmişti. Benim gibi biri için tehlikeli bir bölgeydi bu.

Jenkins trafiğin arasından geçerken ambulans ileri doğru sarsılarak ilerliyor. Siren tepede çığlık atıyor, ancak ambulansın arka tarafının içi garip bir şekilde samimi hissettiriyor; sadece ben, Morgan ve izleme ekipmanının sürekli bip sesi.

Dirseğinin iç kısmındaki damarı delerek serum hattı için hazırlık yapıyorum. Eldivenli parmaklarımın altında teni yumuşacık hissediliyor ve dokunduğum yerde tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

İğneyi yavaşça içeri kaydırırken, "Küçük bir batma olacak," diye uyarıyorum.

İrkilerek irkildi ama gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Oksijen maskesi yüzünün yarısını örtüyordu ama o çarpıcı kahverengi gözlerindeki korkuyu okuyabiliyordum.

“Harika gidiyorsun,” diyorum, hattı bantla sabitleyerek. “Seni Memorial Hastanesine götürüyoruz. Orada sana iyi bakacak solunum uzmanları var.” Hayati belirtilerini tekrar kontrol ediyorum. “Oksijen seviyeleri zaten iyileşiyor. En kötüsü geride kaldı.”

Göz kapakları hafifçe titriyor, omuzlarındaki rahatlama ifadesi belirgin.

“Bu ataklar çok korkutucu olabiliyor, ama şu an durumunuz stabil.” Serumunun akış hızını ayarlarken, onu rahatlatma ihtiyacım beni şaşırttı. Normalde, yaptığım şeyleri gördüğünüzde gerekli olan profesyonel mesafeyi korurum, ancak onun kırılğanlığı beni farklı bir şekilde tepki vermeye itiyor.

Morgan'ın eli elimi buluyor, minnetle hafifçe sıkıyor. Dokunuş, içimden elektrik akımı geçiriyor, hissetmemem gereken bir ateşi tutuşturuyor. Beni bırakırken parmak uçları bileğime değiyor ve penisim tekrar sertleşiyor, piercingimin metal kısmı üniforma pantolonuma rahatsız edici bir şekilde sürtünüyor.

Kahretsin. Bu tamamen uygunsuz.

Dikkat çekmemek için bankta kıpırdanıp pozisyonumu değiştirmeye çalışıyorum. Bu hareket durumu daha da kötüleştiriyor, ereksiyonum artık bacağıma belirgin bir şekilde baskı yapıyor. Dosyasını alıp kucağıma gelişigüzel koyuyorum ve bilgilerini inceliyormuş gibi yapıyorum.

Morgan'ın gözleri kısa bir an için aşağıya kaydıktan sonra tekrar yüzüme dikildi. Yanakları kıpkırmızı oldu, bu kızarıklık boynuna yayıldı ve yakasının altına kayboldu.

Jenkins sürücü koltuğundan karşılık veriyor: "Memorial'a beş dakika kaldı!"

Boğazımı temizledim, bu kesintiye minnettar kaldım. "Neredeyse geldik," dedim ona, sesim beklediğimden daha boğuktu.

Başını sallıyor, yanakları kıpkırmızı olmuş, gözleri şimdi benimkilerden kaçıyor. Nabız monitörü daha hızlı bip sesi çıkarıyor ve bunun hâlâ devam eden bir endişe mi yoksa acil tıp teknisyeninin ona müdahale ederken taş gibi sert davranmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

Ambulans Memorial Hastanesi'nin acil servis bölümüne geri geri yanaşıyor ve ben kendimi sakinleştirmeye zorluyorum. Jenkins arka kapıları açtığında, uygunsuz tepkimi zihninden uzaklaştırmayı başarmıştım, ancak o anın hatırası zihnimde hâlâ yakıcı bir şekilde duruyor.

Morgan'ı otomatik kapılardan içeri tekerlekli sandalyeyle götürürken, "29 yaşında kadın, şiddetli astım krizi ve buna eşlik eden panik atak," diye

bildiriyorum ilgili doktora. "Albuterol inhaler etkisiz kaldı, Benralizumab'a iyi yanıt verdi. Oksijen seviyeleri yolda stabilize oldu."

Hastane personeli, işçi arılar gibi sedyesinin etrafında toplanıp hayati belirtilerini kontrol ediyor ve onu hastane yatağına transfer etmeye hazırlanıyor. Transfer sırasında yanında kalıyorum, elim onun elinin yanındaki korkuluğa yaslanmış durumda. Hasta tamamen hastane bakımına alınana kadar yanında kalmak standart bir prosedür, ancak bu gece bu durum bana kişisel geliyor.

Tedavi eden doktor, hastanın dosyasını inceledikten sonra başını salladı. "Bundan sonrasını biz halledeceğiz."

Bu beş kelime beni rahatsız etmemeli. Her vardiyada, günde defalarca duyuyorum onları. Ama bu gece geri adım atmakta tereddüt ediyorum.

Nefes alışverişi normale dönmüş olsa da gözlerinde hâlâ korku izleri olan Morgan'a daha da yaklaştım. "Artık emin ellerdesin. Bazı testler yapacaklar, muhtemelen gece boyunca gözlem altında tutacaklar."

Gözleri kırpışarak bana baktı, o koyu renkli gözler benimkileri arıyordu. Aniden parmakları uzanıp bileğimi kavradı. Diğer eliyle oksijen maskesini işaret etti.

"Söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyorum.

Başını salladı.

Monitörlere şöyle bir göz attım; değerleri, ek oksijene ihtiyaç duymadan bir an için yeterince iyiydi. Maskeyi yüzünden yavaşça kaldırdım ve onu duyabilmek için daha yakına eğildim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sesi kısık bir şekilde. "Beni kurtardınız."

Ses tonundaki bir şey, yıllar önce kurtardığım başka birinden duyduğum aynı minnettarlık tonunu tetikliyor. Giysilerinin altında morluklar saklayan, gözlerinde sadece yaralarından kaynaklanmayan bir dehşet olan bir kadın. İşaretleri hemen tanımıştım. Şimdi de güzel kahverengi gözlerindeki o kederli bakış fark ettiğimde aynı içgüdü yeniden alevleniyor.

Prenses, o gözler hangi sırları saklıyor?

"Sadece işimi yapıyorum," diye cevap veriyorum ama bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Geçmişini daha sonra araştıracağıma zaten karar verdim. Sadece iyi olduğundan emin olmak için, diye kendi kendime söylüyorum. Sadece tehlikede olmadığından emin olmak için. Arkadaşı bana sigorta kartını ve kimliğini verdiğinde adını ve adresini ezberledim. Onu bulmak için yeterince şey biliyorum.

Morgan'ın minnettarlığı, dünyadan saklamaya çalıştığım içimdeki çok karanlık ve ilkel bir yanıma dokunuyor. Gözleri bir anlığına fazla uzun süre gözlerime kilitleniyor ve o anda tamamen mahvolduğumu anlıyorum.

"Harekete geçme zamanı," diye sesleniyor Jenkins. "Merkezde üç çağrı birikmiş durumda."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

Ama Morgan'ın başucundan uzaklaşırken, göğsümde yabancı bir şey pençe gibi saplanıyor. Uzaklaşmaya alışkınım; hastalardan, kendi adaletimi sağladığım sahnelerden, her türlü duygusal bağdan. Temiz giriş, temiz çıkış. Bu benim mottom.

Ancak Morgan Cole artık bir hastadan çok daha fazlası oldu. Bir kadından da çok daha fazlası. O korkmuş gözlerdeki bir şey, içimdeki iki yanı da –şifacı ve avcıyı, kurtarıcı ve celladı– harekete geçiriyor. Hayatımda tehlikeli bir karmaşa haline geldi.

Ve artık uzak kalamayacağımı şimdiden biliyorum.

MORGAN

"Bunu alabilir miyim?"

"Özür dilerim, ne?"

Basia'ya gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum; çilekli kekime, Serengeti'de yaralı bir ceylanı izleyen bir aslan gibi bakıyor. İş arkadaşlarımızdan Jules'un hafta sonu doğum günüydü ve bölümümüze ikram etmek için üzeri şekerlemelerle kaplı tatlılar getirmişti.

"Bırak yesin Basia," diye araya giriyor başka bir iş arkadaşı Tom buzdolabından. "Zaten bir kere bayılmıştı."

"Ben yapmadım..." diye başlıyorum ama sözlerim yarım kalıyor. Onun gibi adamlara astım krizini açıklamanın bir anlamı yok. Zaten hepsi beni kriz geçirirken gördü. En azından kimse bunun kaygıdan kaynaklandığını bilmiyor. Belki de hayatımı kurtaran o çok yakışıklı acil tıp teknisyeni hariç. Onu düşünmeden edemiyorum. Öğle yemeği molamda ton balıklı salatamı bitirip tatlıya geçmek yerine, onun yüzünden hayallere dalıyorum.

O deniz mavisi gözler beni hâlâ etkiliyor. Eskiden gözlerimi kapattığımda Marco'nun kahverengi gözlerini görmekten korkardım, şimdi ise kurtarıcım orada. Uzun, kaslı vücudu. Üstü uzun, yanları kısa sarı saçları, koyu tenimle güneşten ağarmış saç telleri arasındaki kontrastı görmek için parmaklarımı arasından geçirmemi adeta istiyor. Dövmeleri, yaydığı yetkinlik, bana karşı kullandığı nazik ama baskın konuşma tarzı...

Masanın altında bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, vajinamdan gelen şehvetin nabzıyla neredeyse inliyorum. Zavallı, çok ihmal edilmiş vajinam. New York'ta yaşadığım son beş yılda, tekrar incinmekten o kadar korktum

ki, flört etmeyi bile denemedim. Ve şimdi, yakışıklı bir adamdan gelen beş dakikalık ilginin dünyamı alt üst ettiğini sanıyorum. Ama öyle olmadı mı? Hayatımı kurtardı, ama aynı zamanda... Yemin ederim, o bol acil tıp teknisyeni üniformasının pantolonuna baskı yapan bir ereksiyon gördüm.

Sadece düşüncesi bile beni ürpertiyor, yüzümün kızardığını hissediyorum. Eğer kumaşın altından bir penisin hatlarını görmek bile beni bu kadar sinirlendiriyorsa, o dövmele ellerini gerçekten üzerime koyarsa bana ne olurdu? Muhtemelen bir kez daha nebülizatör tedavisine ihtiyacım olurdu.

"Merhaba More. Son zamanlarda neyin var senin?"

Kendimi bir başka hayal aleminden sıyrıp, deli gibi davranmayı bırakmaya kararlı bir şekilde yola koyuldum.

"Özür dilerim canım." Zoraki bir gülümseme takındım, ama biraz fazla gergin geldi. "Performans ölçütlerim konusunda çok stresliyim. Terfiye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Basia bana acıyan bir bakış attı. Kişisel hayatım hakkında pek konuşmam ve mücadelelerimden şikayet etmeyi asla sevmem. Ama öğrenci kredisi borcum beni boğuyor. Hiçbir birikimim yok ve beş yıl önce Marco'nun yumruklarından ve sözlü tacizinden kaçtığımda aniden taşınmak beni neredeyse evsiz bırakmıştı. Buraya gelir gelmez eski oda arkadaşlarım Mike ve Peter ile tanıştığım için inanılmaz şanslıyım. Kira konusunda yardımcı olacak birini arıyorlardı ve ikinci bir yatak odaları vardı. Ben de uyurken saldırıya uğrama korkusuyla birkaç dakikadan fazla gözlerimi kapatabileceğim bir yer arıyordum. Sonunda geçen yıl kendi başıma taşınmak için yeterince para biriktirdim.

"Bunu başaracağını biliyorsun, More. Senden daha çok çalışan kimse yok." Basia dudaklarını büzdü. Yanağına yapışmış yeşil bir serpinti dikkatimi çekti. "Ama bence belki biraz ara vermeye ihtiyacın var. Ortam değişikliğine."

Başparmağının kenarından kremayı yaladı ve devam etmeden önce kekime son bir özlem dolu bakış attı.

"Bir arkadaşım buraya çok yakın bir spor salonunda kadınlara yönelik bir öz savunma kursu başlattı."

Başımı o kadar sert çevirdim ki boynum çıtırdadı, ama Basia fark etmedi gibi görünüyor. Soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzüldü. Biliyor mu? Nasıl? Kimseye söylemedim, hatta anne babama bile, o kadar uzağa taşınmamın gerekliliğini anlamadıkları zaman bile.

İçimde sel gibi akan korkuyu umursamadan, bana bu dersi satmaya devam ediyor.

"Yani, orada güçlerini geri kazanmak isteyen birçok kadın olacağını biliyorum, ama Danielle'in dediğine göre, orada bir sürü normal kız da olacak."

Onun bunu söyleme şekline kaşlarımı kaldırdım ve duyarsızlığının farkına anında varmış olmalı ki yüzünü buruşturdu.

"Öyle demek istemedim, aman Tanrım." Sanki birilerinin yanlışlıkla duyarsız davrandığını duymuş olabileceğinden korkuyormuş gibi etrafına bakındı. "Sadece hayatta kalanlar ve bu deneyimi yaşamamış kadınlar da olacağını, sadece bunun olmasını nasıl önleyeceklerini öğrenmek istediklerini söylemek istedim. Ve sen hiçbir şey söylemiyorsun," diyerek garip bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi.

Gözlerimi kısarak onu biraz rahatsız etmeyi istedim ama bunun yerine burnumdan hava üfleyerek rahatsız edici mola odası sandalyesine yaslandım.

"Bu ders ne zaman?" diye soruyorum sonunda, dudaklarımı büzerek.

Basia'nın gözleri zaferle parlıyor.

"Salı günleri saat yedide. Sonrasında senin yeni açtığın çay dükkanına gidebiliriz, spor salonunun hemen köşesinde."

Ona katılmayı düşündüğüm için çok mutlu görünüyor, bu da yeni bir şeye başlamanın, rutininin dışına çıkmanın verdiği hafif kaygı ve rahatsızlığı bastırıyor.

"Pekala," diye homurdandım, salatamın bulunduğu kabı kapatırken. "Ama eğer utanç verici bir şey yaparsam, bundan asla bahsetmene izin vermeyeceğim. Asla."

Arkadaşımın ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ofis yılbaşı partisinden tekerlekli sandalyeyle çıkarılmaktan daha utanç verici mi?"

Yüzümdeki tüm ifadeyi siliyorum, gözlerinin içine dosdoğru bakıyorum ve kekimin tamamını ağzıma tıkıyorum, ona bir kırıntı bile bırakmıyorum.

Masama geri döndüğümde, tavandaki lambalar çok keskin geliyor, sanki benimle alay ediyorlarmış gibi hafifçe vızıldıyorlar. Göğsüm hala ağrıyor, her nefes alışım biraz fazla sıkı. Umarım bu, atağın ardından kalan bir tahriştir, yeni bir atağın başlangıcı değildir. Sanırım dün gece eve otobüs bileti almak zorunda kalmam kaygımı daha da artırdı. Ailemin beni New York'ta ziyaret etmesini sağlayamam, Madison'a geri dönmek için

bahaneler bulamam. Bu Noel'i onlarla Connecticut'ta geçirmek zorunda kalacağım.

Kendime sürekli her şeyin yolunda olacağını söylüyorum. Ama ellerim kalemimle oynamayı, açıp kapatmayı bırakmıyor, ta ki Basia'nın iki kabin öteden bana dik dik baktığını fark edene kadar.

Aceleyle kalemi bıraktım. Tam o sırada elimin yan tarafı kahve fincanımı devirdi. Fincan yüksek bir sesle devrildi ve hayat veren içeceğin kalıntıları klavyemin altına döküldü. İş kıyafetlerimi lekelemek istemediğim için içgüdüsel olarak geriye doğru yaslandım.

"Cole," diye bağırdı Todd arkamdan, alaycı bir tonla. Patronum sesini alçaltmaya inanmaz. Ya da belki de tüm ofisin onu duymasını istiyordur. "Partide zaten şov yaptın. Burada dikkat çekmek istiyorsan, dramadan daha iyi yollar var."

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor, ciğerlerimdeki o gerginlikten daha kötü bir yanma hissediyorum. Halının içine gömülmek, gri bölme duvarlarının arasında kaybolmak istiyorum.

"Bir daha olmayacak," diye mırıldanıyorum, keşke o sözleri geri alıp daha güçlü hale getirebilseydim diye düşünüyorum.

Todd, ikna olmamış bir şekilde mırıldanır ve daha büyük balıklara odaklanmış bir halde uzaklaşır. Ama ardında bıraktığı utanç, duman gibi yapışıp kalır. Dökülen sıvıyı silerken parmaklarım titrer, gözlerim lobiye açılan cam kapılara kayar. Bir an için, orada Marco'nun gölgesini gördüğümü sanırım; geniş omuzları, çok iyi bildiğim bir duruşu. Nabzım hızlanır, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atmaya başlar.

Hayır. Hayır! Bir daha asla. O burada değil. Burada olamaz.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ciğerlerime zorla hava alıp veriyorum. İçeri. Dışarı. Hala çok hızlı, çok sığ.

Ve sonra, sanki birisi düğmeye basmış gibi, alçak ve buyurgan bir sesin hatırası paniği dağıttı.

Aferin kızım. Şimdi nefes al.

Göğsüm biraz rahatlıyor. Onu tekrar duyuyorum, istikrarlı, topraklayıcı bir şekilde.

Güvendesin. Sadece nefes al.

Gözlerimi açtığımda, kapıdaki hayalet gitmişti ve tek duyulan ses ofis yazıcısının hafif uğultusuydu. Kendi kendime titrek bir kahkaha attım. Acil tıp teknisyeninin sesinin kendi düşüncelerimden daha yüksek yankılanmasının korkutucu mu yoksa rahatlatıcı mı olduğunu bilmiyorum.

Kendimi tutamıyorum. Onun farklı koşullar altında beni övdüğü senaryoları hayal etmeye başlıyorum. Bedenlerimiz çarşafların altında birbirine dolanmış. O üzerimde, içimde hareket ediyor, delici bakışlarıyla bana bakıyor.

İşte bu kadar. Beni çok iyi karşılıyorsunuz, prenses.

İnlemeyi bastırdım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Belki bu bir işarettir. Belki de tekrar flört etmeye başlamalıyım. Çünkü o ateşli tipin sıradan bana gerçekten ilgi duyması imkansız. Değil mi?

DAMIEN

Onu aklımdan çıkaramıyorum. Parmaklarımın altında nabzını hissettiğimden, o korkmuş gözlerin benimkine kilitlendiğini gördüğümünden beri dört gün geçti ve hâlâ onu düşünmeyi bırakamıyorum.

Arabamı, apartmanından üç araba ötede park etmiş halde, parmağımla direksiyon simidine hafifçe vuruyorum. Buraya geldiğim ikinci gece.

Geçmiş hakkında yapılan araştırma hayal kırıklığı yaratacak kadar temiz çıktı. Hakkında uzaklaştırma kararı yoktu. Sadece beş yıl önce buraya taşınmış ve sessiz sedasız yaşamış bir kadın. İlginç olan tek şey, iki eyalet öteden aniden buraya taşınmasıydı. İnsanlar sebepsiz yere taşınıp gitmezler.

Erkek arkadaşım yok. Hiç erkek ziyaretçim olmadı.

Bunun bir koruma meselesi olduğuna, saplantı olmadığına inanmak istiyorum. Ama artık aradaki farkı bildiğimden emin değilim.

Binanın kapısı akşam 6:32'de açılıyor. Morgan siyah tayt ve dar kesimli spor ceketıyla, saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış halde dışarı çıkıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Sola döndü ve görüş alanımın dışına çıktı. Düşünmeden arabadan indim, kaputumu kaldırdım. Akşam kalabalığının mükemmel bir siper sağladığı bir ortamda, elli metre mesafeden onu takip ettim.

Yürüyüş şekli—omuzları hafifçe kamburlaşmış, gözleri sürekli etrafı tarıyor—bana her şeyi anlatıyor. Korkuyor. Her zaman. Bu güvenli mahallede bile. Taşıdığı yaralar hareketlerine yansıyor—fazla tetikte, fazla dikkatli. Kimin yaptığını bilmiyorum ama şimdiden ona zarar vermek istiyorum.

Gözlerim, kalçalarının hipnotize edici salınımına kilitlenmiş durumda. O taytlar, sanki üzerine boyanmış gibi kalçalarının kıvrımına yapışarak, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Attığı her adım vücudunda dalgalanma etkisi yaratıyor ve ağzım kuruyor.

Kahretsin.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Atkuyruğunun boynuna nasıl vurduğuna, belinin nasıl inceliyor kalçalarına doğru genişlediğine... Ellerimin onları kavrayıp, kendime doğru çektiğimi hayal ediyorum.

Penisimin sertleşmesi pantolonumun içinde rahatsız edici bir hal aldı. Akşamın erken saatlerindeki gölgelerin sağladığı örtüye minnettar olarak, kendimi usulca düzelttim.

O benim kanımda var. Her gece, yüzü, sesi, bedeniyle kontrolü ele geçiriyor ve ben de kontrolünü kaybetmiş bir adam gibi teslim oluyorum. Ergenlik yıllarımdan beri bu kadar çok mastürbasyon yapmamıştım. Sadece dün üç kez. Bir keresinde de istasyon tuvaletinde, çağrılar arasında.

Bana ne oluyor böyle? Otuz iki yaşındayım, bir misyonu olan bir profesyonelim ve işte buradayım, neredeyse hiç tanımadığım bir kadının peşinden gidiyorum, sadece yürüyüşünü izleyerek bile çok etkilendim.

Köşede durup telefonuna bakıyor. Sokak lambası profilini aydınlatıyor —dolgun dudaklar, boynunun narin kıvrımı, göğsünün iniş çıkışları. Parmaklarım, teninin nasıl hissettirdiğini hatırladıkça seğiriyor. Aynı parmakları boğazından aşağıya, göğüslerinin arasına, daha aşağıya doğru gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünüyorum...

Çenemi sıkıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bu seksle ilgili değil. Buraya onun korunmaya ihtiyacı olup olmadığını belirlemek için geldim.

Bir sonraki kavşakta sağa dönerek ticari bir bölgeye doğru ilerliyor. Ben geride kalıp, paralel bir ara sokaktan geçerek yarım blok gerisinde ortaya çıkıyorum. Spor merkezinin neon tabelası karararak gökyüzüne karşı parlıyor. Elite Training Center. Renkli camları ve şık cephesiyle orta sınıf bir spor salonu gibi görünüyor.

Morgan girişin önünde duruyor. Saatine bakıyor, gergin bir şekilde ağırlığını sağa sola kaydırıyor. Birini bekliyor.

Yan taraftaki kapalı antika giyim dükkanının girintili kapısından içeri giriyorum, dekoratif bir sütunun arkasına saklanıyorum. Buradan onu fark edilmeden görebiliyorum. Gergin görünüyor... Parmakları spor çantasının askısını çeviriyor, gözleri yanından geçen her kişiye kayıyor.

Beş dakika geçti. On dakika. O hâlâ bekliyor, hâlâ endişeli.

Sonra uzun sarı saçlı, uzun boylu bir kadın ona yaklaştı. Onu partiden tanıyordum; bana Morgan'ın sigorta kartını veren kadındı.

Morgan'ın duruşu anında gevşedi. "Basia!" diye seslendi. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Basia, Morgan'ı hızlıca kucakladı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Beşinci Cadde'deki o karmaşaya takıldım." Geri çekildi. "Öz savunma dersine hazır mısın? Görünüşe göre bugün kilitlerden kurtulma tekniklerine odaklanacağız."

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki yanağımda bir kas seğirmesi hissediyorum. Tabii ki.

Parçalar mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturuyor. Ani hareketlere karşı irkilme şekli. Sürekli çevresini taraması. İş yerindeki yılbaşı partisinde geçirdiği panik atak.

Birisi ona zarar vermişti. Ve kim yaptıysa, tedavi ederken görebildiğimden daha derin yaralar bırakmıştı.

Ellerim yumruk oldu. Onun verdiği zararın türünü biliyorum. Daha önce defalarca gördüm. Ve bu zarara neden olan alçak, tam da hedef almayı sevdiğim türden bir adam.

Telefonumu çıkarıp Ethan'ı aradım. Üçüncü çalışta açtı.

"Naber?" Sesi boğuk çıkıyor, muhtemelen yüzüne bir enerji içeceği bastırmış.

"Bir hedefim var. Bunu araştırmanı istiyorum." Sesimi alçak tutuyorum, ama Morgan ve arkadaşının beni duyamayacağı kadar uzaktayım. "Evde misin?"

Ethan homurdandı. "Ne zaman evde değilim ki? Güneş narin programcı cildimi yakıyor."

"Solgun kıçın biraz D vitaminine ihtiyaç duyuyor."

"Takviyeler bunun için var zaten. Ayrıca dün postayı almak için dışarı çıktım."

"Tebrikler. Madalya ister misiniz?" Arabamı bıraktığım Morgan'ın apartmanına doğru yürümeye başladım. "Bir insan hakkında bulabileceğiniz her şeye ihtiyacım var. Yaklaşık beş yıl önce iki eyalet öteden buraya taşındım."

"Bir şeyden mi kaçırıyorsun?"

"Birisi," diye düzeltiyorum onu. "İşte tam olarak bunu bulmanızı istiyorum."

Klavye tıklamaları sessizliği bozuyor. Ethan çoktan iŖe koyulmuŖ durumda. "Adın ne?"

"Morgan Cole." Bu heceler dilimde samimi bir his uyandırıyor. "Aegis Ironclad Sigorta Ŗirketinde alıŖıyor."

"Geçen geceki astımlı kız mı?"

Gerildim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"ünkü dört gün önce gece saat ikide bana onun temel bilgilerini paylaŖmamı isteyen bir mesaj attın. Aman Tanrım, Damien, bir soğuk duŖ al."

"yle değil." Kendi sözlerime bile inanamıyorum.

"Elbette, yle değil. Siz buraya geldiğinizde ben bir Ŗeyler hazırlamıŖ olacağım."

Arabamın yanına varıp sürücü koltuğuna oturdum. "Yoldayım. Bu sefer iyice araŖtır, E. Sosyal medya, eski adresler, eski erkek arkadaŖlar. Ne bulursan bul." Motoru alıŖtırdım. "Ve biraz yemek sipariŖ et. Açlıktan lyorum."

"Dileğiniz benim emrimdir, ey yüce acil tıp teknisyeni tanrısı." Ben cevap veremeden telefonu kapatıyor.

Arabayı kaldırımdan uzaklaŖtırırken, onun öz savunma dersinin nasıl gittiğini merak ediyorum. Çok geç, çok az. Ama onun yapamadığını ben yapabilirim.

Onu bulacağım. Ve ona korkunun nasıl bir Ŗey olduğunu öğreteceğim.

Ethan'ın binasına vardığımda, yer altı otoparkında bir park yeri bulup arabadan indim. Asansörle otuz ikinci kattaki çatı katı dairesine çıktım ve giriŖ için biyometrik okuyucuya parmak izimi okuttum.

Ethan'ın kapısına  kez vurdum, ses mermer koridorda yankılandı.

Kilit, geliŖmiŖ bir elektronik vızıltıyla tıkırdıyor ve glendirilmiŖ kapı açılıyor.

Onu iterek geçtim. "Ne buldun?"

"Selam sana da, gneŖ ıŖıđım." Ethan kapıyı kapatır.

"zr dilerim." Saçlarımı elimle düzelttim, ne kadar dağınık göründüğümü fark ettim. "Morgan'da ne buldunuz?"

Ethan, alıŖma alanını iŖaret ediyor: etrafı boŖ Red Bull kutularıyla çevrili  dev monitör. "in yemekleri tezgahta. Her zamanki sipariŖini aldım."

Bir kap dana eti ve brokoli ile çubukları alıp ağzıma biraz tıkıŖtırırken Ethan sandalyesine oturdu. Klavyenin baŖına geri dönerken tekerlekler

gıcırdadı.

“Morgan Cole hakkında bulabildiğim her şeyi didik didik ettim.” Bir dizi belge çıkarıyor. “Kredi geçmişi, iş kayıtları, sosyal medya, her şey.”

"Ve?"

“Ve ilginç bir şey buldum.” Sesindeki alaycı ton kayboldu. “Biliyoruz ki buraya taşınmadan önce Connecticut'ta yaşıyordu. Beş yıldır bu şehirde, değil mi?”

Kredi kartı ekstrelerini tek tek inceliyor. "Ama garip bir şey var; iki gece önce New Haven'a otobüs bileti almış. 23'ünde gidiyor, 26'sında dönüyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Geri mi dönüyor? Orada ailesi mi var?"

Ethan biraz daha yazıyor. "Evet, bildiğim kadarıyla ailesi hâlâ Madison'da yaşıyor. Dolayısıyla, şüphesiz bir tatil ziyareti, ancak en azından kayıtlarına göre buraya taşındığından beri ilk kez geri dönüyor."

Brokolili biftekten bir lokma daha alıyorum, aklım karmakarışık. "Başka ne buldun?"

"Yeni evine taşınmadan önceki iki yıl içinde New Haven'da üç kez hastaneye kaldırıldı. Bileği kırıldı. Beyin sarsıntısı geçirdi. İki kaburgası çatladı."

Yiyecek ağzımda küle dönüştü. Kabı yere bıraktım.

"Polis raporları mı?" diye soruyorum.

“İki kez dosyalandı. İki kez de dosyadan çıkarıldı.” Ethan bana doğru döndü. “Klasik bir durum, dostum.”

Şakaklarımda nabzımın daha hızlı attığını hissediyorum. "Kim?"

“Marco Delacruz.” Ethan soldaki monitörde sabıka fotoğrafını gösteriyor. “Yaklaşık üç yıldır erkek arkadaşı. Olaylar yaklaşık altı ay sonra başlıyor. Klasik bir ilişki tırmanma süreci.”

Ekrana daha da yaklaştım, Morgan'ı yaralayan adamın yüzünü inceledim. Geniş omuzlar, keskin çene, birçok yırtıcı hayvanda gördüğüm o ölü bakışlı koyu gözler. Muhtemelen onu sonuçlardan kurtarmasına yardımcı olan, geleneksel anlamda yakışıklı bir görünüm.

"Peki, sicili nasıl?" diye soruyorum, göğsümde sıcaklık yayılırken bile sesim alışılmadık derecede sakin.

Ethan birkaç pencereyi tek tek inceliyor. “Etkileyici bir sabıka kaydı. Morgan'dan önce üç farklı adreste aile içi şiddet ihbarları. Jessica Winters tarafından 2015'te açılan davalar bir hafta sonra düşürüldü. Alyssa Chen

tarafından 2016'da çıkarılan uzaklaştırma kararı süresi doldu ve hiç yenilenmedi."

Çenem kasıldı. "Şimdi nerede? Morgan'a yaptıklarından dolayı hapse girdi mi?"

"Hayır. Tüm suçlamalar düştü." Ethan bana doğru baktı.

"Şimdi ne yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ Madison'da. İnşaat işinde çalışıyor." Ethan'ın ifadesi kararıyor. "İşte işin ilginçleştiği nokta. Son kız arkadaşı Tanya Loman yaklaşık bir yıl önce öldü. Resmi ölüm nedeni düşükten kaynaklanan komplikasyonlardı, ama..."

"Peki ne?"

"Hastane kayıtları, kadının daha önce de istismarla uyumlu yaralanmalarla birden fazla kez hastaneye geldiğini gösteriyor. Doktorlar, düşükün kendisinin fiziksel travmadan kaynaklanmış olabileceğinden şüpheleniyor."

Ellerim yumruk haline geldi. "Tahmin edeyim—hiçbir suç duyurusunda bulunulmadı."

"Tek bir tane bile değil." Ethan daha fazla dosyayı inceliyor. "O zamandan beri başka bir hedef belirlemiş gibi görünmüyor. Ama asıl endişe verici olan şu ki—"

Bir dizi arama kaydını inceliyor. "Dijital ayak izini araştırdım. Bu adam düzenli olarak Morgan'ı internette arıyor. Her birkaç haftada bir, saat gibi. Her şeyi kilit altında tutmasına rağmen sosyal medya profillerine bakıyor. Uzaktan onu takip ediyor."

İçimde ölümcül bir kesinlik belirdi. "Demek ki gerçekten bırakmamış."

"Öyle görünüyor. Ve Madison'a geri dönüyor olmasıyla..." Ethan sözünü yarım bırakıyor, ima edilen anlamı havada bırakıyor.

Ekrana bakıyorum, aklımda düşünceler beliriyor. "Morgan'ın otobüsünün New Haven'a ne zaman kalkacağını söylemiştin?"

"23. kişi 26. kişi olarak geri döner." Ethan gözlerini kısarak bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Noel tatili için dört günlüğüne izinliyim. Killian ve Emily ile geçirecektim ama..." Cümlemi tamamlayamıyorum, zihnim çoktan Connecticut'a giden rotaları planlamaya başlamış bile.

"Hayır, hayır. Damien, aklından bile geçirme."

Doğrudum. "Onunla ilgili her şeye ihtiyacım var. Adres, iş yeri, takıldığı yerler, günlük rutini. Her şey."

Ethan kaşını kaldırdı. "Vay canına, Yenilmez. Bu konuda gerçekten çok heyecanlanmışsın."

"Bir not yüzünden ne zaman sinirlenmiyorum ki?"

"Sakın deneme bile, dostum." Başka bir enerji içeceği açıyor. "Üç yıldır senin kişisel siber takipçinim ben. Hedeflerinden birine karşı bu kadar yoğun bir tavır sergilediğini hiç görmemiştim."

Dağınık oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdüm. "Lanet olası bir Noel partisinde şiddetli bir panik atak geçirdi."

"Doğru." Ethan yavaşça başını salladı, hareketi abartarak. "Ve bu bilgiyi kesinlikle o Noel partisinden beri ona takıntılı olduğun için istemiyorsun. Mesajların çok ayrıntılıydı."

Yüzüme birden sıcaklık hücum etti. "Sadece sabıka kaydı sorgulaması istedim."

"Sabah saat ikide. Onun ne kadar savunmasız ama bir o kadar da dirençli görüldüğüne dair üç tane takip mesajıyla birlikte." Sesimi taklit ediyor. "İtiraf etmelisin, bu çaresiz kıza karşı bir zaafın var."

"O kırılgan bir genç kız değil, kendini yeniden inşa ediyor. Her öz savunma dersi, her omuzunun üzerinden bakışı bunun kanıtı."

Ethan ellerini kaldırıyor. "Pekala, peki. Bir 'çaresiz kız' değil. Sadece birlikte olmak istediğin, istismarcı bir eski sevgilisi olan ve kolayca ortadan kaldırılabileceğin ateşli bir kız. Bir taşla iki kuş, değil mi?"

Ellerim yumruk haline geldi. "Bu öyle bir şey değil."

"Elbette, geceleri daha rahat uyumana yardımcı olan her şey iyidir." Ekranına geri dönüyor. "Gerçi göz altındaki o koyu halkalara bakılırsa, son zamanlarda bu konuda pek bir şey yardımcı olmuyor."

O anlamıyor. Bu sadece bir çekim meselesi değil. Gözlerindeki o dehşeti gördüğüm ve bunu fark ettiğim andan itibaren başlayan daha derin bir şey bu.

"Delacruz'da bulabildiğiniz her şeyi bulun," diyorum, sesimi normal çıkarmaya çalışarak. "Standart prosedür."

Ethan hızla yazıyor ama bana yan bakış atıyor. "Davranışlarında standart hiçbir şey yok, D. Ama anlıyorum işte—kız güzel, sen bekarsın, kahramanlık yapmak seni yatağa atabilir."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

MORGAN

"Aman Tanrım, daha fazla!" diyor Basia, kaburgalarımın dirseğiyle vurarak. Ya da, aslında vuracaktı ama kollarım gövdeyi korumak için sıkıca etrafıma sarılmıştı. "Neden böyle büzülmüşsün? Her şey oyun olacak."

Bugün öz savunma dersinde uygulamalı senaryolar yapıyoruz ve yere yatırılıp, ellerin vücudumu kavrayıp, açıkta kalan tenime yapışmasını hayal ederken bile ter içinde kalıyorum. Taytım ve spor sütyenimle kendimi çok rahatsız hissediyorum. Ondan önce bu kadar çok tenimi göstermemiştim... Her aynada bana yansıyan vücudumun aşırı farkındayım. Sıkıca topladığım saçlarımın arasından görünen alnım, parlak floresan ışıklar altında terden parlıyor ve gözlerim panikle açılmış durumda. Ya bir kriz daha geçirirsem? Bütün bu insanların önünde, tıpkı iş partisinde olduğu gibi. Kahretsin, neden bunu kabul ettim ki?

Ama kaçacak vaktim yok. Basia'nın arkadaşı Danielle, bize saldırıya uğradığımızda nasıl tepki vereceğimizi öğretecek olan çok uzun boylu ve çok erkeksi ortağını tanıtıyor. Onların tutuşları ve kaçış tekniklerini göstermelerini izlerken nefesim hızlanıyor; yaptıklarında çok kolay görünüyor. Sadece bir kol hareketi, bir adım geri, yumuşak bir temas kesme.

"Basit," diyor. "Eğer biri seni yakalarsa, güce güçle karşılık verme. Yön değiştir. Kaldıraç kullan."

Basitmiş, öyle mi? Burası neden bu kadar sıcak? Klimalı olması gerekmez mi?

Derin nefes al, Morgan.

Acil tıp teknisyeninin sesi kafamda yankılanıyor, son birkaç haftadır utanç verici bir şekilde çok sık tekrarladığım bir mantra gibi. Omuzlarım hafifçe düşüyor. Pavlov'un köpekleri bile bana yetişemez. En azından zili hayal etmediler.

Eğitmen çiftler halinde eşleşmemiz için işaret verdiğinde, Basia hemen Danielle ile eşleşti ve beni bir yabancıyla baş başa bıraktı. Gönüllülerden biriydi. Bir erkekti. Bana cesaret verici bir gülümseme verdi, ama görebildiğim tek şey elinin benimkine uzanmasıydı.

Parmakları bileğimi kavradığı anda, donup kaldım. Sanki damarlarımda buz yayılıyor, beni olduğum yerde çullandırıyor. Zihnim bunun kontrollü bir tatbikat olduğunu bilse de, bedenim bunu anlamıyor. Nabzım hızlanıyor, boğazımda gümbür gümbür atıyor ve ciğerlerim sıkışıyor.

"Tamam, şimdi sadece çevirerek çıkar," diye nazikçe yönlendirdi adam.

Yapamam. Kaslarım hareket etmiyor.

Eğitmen yanımdan geçerken hafifçe eğilerek sakın bir şekilde konuştu: "Burada güvendesiniz. Bu sadece bir tatbikat. Bir nefes alın... Güzel. Şimdi nefes verin. Vücudunuzun hareketi takip etmesine izin verin."

Başımı istemsizce sallıyorum ama tekrar denediğimde tüylerim diken diken oluyor. Bu sefer, adamın eli belimi kavrayıp başka bir tutuş şekli gösterdiğinde, dayanamıyorum. Yan tarafımdaki ani baskı, başım dönmeme neden olacak kadar keskin bir adrenalin patlamasına yol açıyor. Bir an için spor salonu eğiliyor ve artık burada değilim—Madison'dayım, benden daha ağır bir bedenin altında sıkışmış, nefesim ciğerlerimi yırtarcasına açılmış, asla gelmeyen bir boşluk için yalvarıyorum.

Ellerim titriyor. Boğazım yanıyor.

"Sakin ol," diyor eğitmen, adamın elini anında çekerek. Sesi sakın ve güven verici. "Kontrol sende. Hızı sen belirliyorsun."

Göğsüm demir bantlarla bağlanmış gibi hissetsem de tekrar başımı sallıyorum.

Eğer üzerimde Damien'in elleri olsaydı, bu kadar donakalmazdım. Eğer nefes almamı söyleyen onun sesi olsaydı, ciğerlerim itaat ederdi.

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum, utanç duygusu daha karanlık bir şeyle karışıyor. Tanrım, bana ne oluyor? Bu hayatta kalmakla, gücümü geri almakla ilgili olmalıydı. Beni kurtaran sağlık görevlisinin beni bacaklarım birbirine sıkışacak şekilde yere yatırdığını hayal etmekle ilgili değil.

Dikkatimi zorla tekrar matkaba veriyorum, içimdeki savaş kimsenin görmesine izin vermemek için çaresizce uğraşıyorum.

Ders bittiğinde, sırlıslıkam ter içindeydim, sadece fiziksel yorgunluktan değil, her şeyden bitkin düşmüştüm ve tatil arası öncesi son ders olduğu için şükrediyordum. Belki geri gelmemek için bir bahane bulabilirim? Bunun gücümü geri kazanmama yardımcı olduğunu sanmıyorum. Aksine, ne kadar zayıf hissettiğimi, hala savaşmadığımı veya kaçmadığımı, kesinlikle yaltaklandığımı hatırlatıyor.

Çantamı almak için uzanırken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu ve işte o zaman onu gördüm. Terden sırlıslıkam olmuş kısa sarı saçları, siyah bir atletin altından görünen birçok renkli ve karmaşık dövmesi, etkileyici uyluk kaslarına yapışmış spor şortu... Benim adamım bacak antrenmanını asla aksatmıyor.

Senin adamın mı? Keşke öyle olsa.

Damien burada. Boynundaki dövmeyi tanıyorum. Onu öpmeyi, onun asla bilemeyeceği kadar çok kez hayal ettim. Barbell'de inanılmaz bir ağırlık kaldırıyor gibi görünüyor ve arkası dönük olsa da aynadaki yansımasını görebiliyorum. Kulaklık takmış, yüzünün alt kısmı oksijen akışını azaltan ve onu Batman'deki Bane'e benzeten maskelerden biriyle kaplı ve ona dik dik bakan çılgın kadını fark etmiyor gibi görünüyor. Ağzım sulanıyor mu acaba?

Acil tıp teknisyenim Danielle'in gönüllülerinden milyon kat daha korkutucu görünüyor, ama artık kalbim korkudan çarpmıyor ve ciğerlerim farklı bir nedenle çalışıyor. Kendimi kütüphanede en sevdiği kişiyle karşılaşan, haftanın en önemli olayı olan bir okul kızı gibi hissediyorum.

"Geliyor musun, tatlım?" diye sordu Basia dalgın bir şekilde. Arkama baktığımda, çoktan telefonunda gezinmeye başlamış olduğunu, aklının artık benimle birlikte bu spor salonunda olmadığını gördüm.

"Sen önden git," dedim ona. Sesim kendi kulağıma bile nefes nefese geliyordu ama Basia başını bile kaldırmadı. "Selam vermek istediğim birini gördüm."

Ona partideki acil tıp teknisyeni olduğunu neden söylemediğimi bilmiyorum. Belki de sadece muhteşem iş arkadaşım ile konuşmasını istemiyorum. O da onun gibi uzun boylu ve sarışın ve benden farklı olarak aynı seviyede. Ben daha kısa, daha kıvrımlı ve daha esmerim. Her zaman karma kökenimle gurur duydum ve Marco beni manipüle etmeye başlayana kadar kimsenin beni bununla ilgili aşağılamasına izin vermedim. Şimdi bu şüphe, bu yabancının gözünde mükemmel olma ihtiyacı var – tıpkı onu

bulduğum kadar mükemmel. Eminim Damien hiçbir zaman bir kızı herhangi bir şekilde rahatsız hissettirmez.

Basia veda edince, sırtımı olabildiğince dikleştirip titreyen çenemi kaldırdım. Ellerimi sabitlemek için çantamın askılarıyla oynuyordum ve tam yanına doğru yürürken askılar elimden kaydı. Çanta yere yüksek bir sesle çarptı, içindeki su şişesi telefonuma, astım ilacıma, dudak parlaticıma ve anahtarlarımın çarparak acı verici bir ses çıkardı. İrkilerek yere eğilip çantayı yerden aldım. Belki de hiçbir şey duymamıştır? Muhtemelen yüksek sesle metal müzik falan dinliyordur. Değil mi?

Parmaklarım tekrar kayışları kavradığı anda, onun büyük, sıcak eli benimkileri kavradı. Nefesim kesildi ve yavaşça gözlerimi kaldırıp delici mavi gözleriyle buluşturdum.

“M—merhaba,” diye kekeledim, dudaklarımın kenarları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı, bunun çok garip görüldüğünü biliyordum. Daha tek kelime bile etmeden yanaklarım kızardı.

“Merhaba,” diye yanıtlıyor sessizce. Yüksek irtifa antrenman maskesi sesinin biraz daha kalın ve boğuk çıkmasına neden oluyor, nefes alışması cam üzerinde zımpara kağıdı sesi gibi geliyor.

"Beni hatırlıyor musun bilmiyorum," diye başlıyorum ama devam edemeden sözümü kesiyor.

"Seni hatırlıyorum, prenses."

Ba-dum, ba-dum, ba-dum. Sanırım kalbim göğüs kafesimden fırlayıp onun inanılmaz kaslı kollarına doğru koşmak üzere.

“Ah, ben...” diye tedirgin bir şekilde kıkırdadım. “Tekrar teşekkür etmek istedim. Hayatımı kurtardığınız için.”

Damien başını yana eğdi ve çömeldiği yerden doğrulup çantamı elimden usulca aldı. Bir an için, diz çökmüş halde ona doğru gözlerimi kırptırdım; bunun alt metni -en azından kafamda- yumurtalıklarımın bir karıncalanmaya neden oldu. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattığında, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde savunmasız hissederek gözlerimi kaçırdım. Ve bu his konusunda uzman olduğumu sanıyordum.

"Sadece işimi yapıyorum, Morgan," diyor sonunda, beni yumuşak bir şekilde ayağa kaldırırken.

Ne demek istediğini anladığımda yanaklarım cehennemden fişkıran alevlerle kızardı. Tabii ki, o sadece işini yapıyor, seni aptal. Her uyanık anında seni düşünmüyor. O kadar da acınası biri değil.

“Ah, neyse, yine de teşekkürler,” diye mırıldanarak körü körüne spor çantamı aradım. Kendimi daha fazla rezil etmeden buradan çıkmam gerek. Tam da o sırada, çok hızlı ayağa kalktığım için dengemi kaybettim ve öne doğru sendeledim. Elini dirseğime koyup dengemi sağladı ve bu dokunuş, temas noktasından vücudumdaki her zevk merkezine doğru kıvılcımlar saçtı. Ne kadar aptalım.

"Dikkatli ol prenses," diyor, maske bu sevgi sözcüğünü bile biraz ürkütücü kılıyor. "Tekrar acil servise düşmek istemem."

Gülerek geçiştirmeye çalışıyorum ama gülüşüm zayıf ve titrek çıkıyor. Onu odanın karşısında gördüğüm andan beri kalbim hiç yavaşlamadı.

Damien spor çantamı omzuma takmama yardım ederken parmakları köprücük kemiğime hafifçe değdi. Dokunuş kısa ve pratikti, ama tenim sanki beni damgalamış gibi karıncalandı. Diğer eli ise dirseğimde bir anlığına fazla oyalandı.

"Yüzün kızarmış," diye gözlemledi başını yana eğerek. Mavi gözleri, sanki hiçbir ekipmana ihtiyaç duymadan hayati belirtilerimi okuyabiliyormuş gibi beni taradı. "Nefesin nasıl?"

Yutkunuyorum, ciğerlerimin bu kadar sıkışmasının sebebinin bambaşka bir şey olduğunu düşünüyorum. "İyiym. Sadece... Dersler çok yoğun."

Bakışlarında bir anlık bir parıltı belirliyor, sanki tam olarak ne tür bir "yoğunluk"tan bahsettiğimi biliyor.

Çantamın askısını iki elimle sıkıca kavrayarak kendimi sakinleştirdim. "Zaten zorlamamalıyım sanırım. Stres hiç de dostum değil."

Kaşları hafifçe kalktı, maske nefesini boğuk bir hırıltıya dönüştürdü ve bu da kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Stres asla kolay değildir. Yakında bir şeyin var mı?"

Soru basit ama gerçeğe biraz fazla yakın. Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor: "Şey... Noel için eve gitmem gerekiyor. Madison'a."

Damien bir anlığına hareketsiz kalıyor. Ne garip!

Başımı sallayarak hemen durumu örtbas etmeye çalıştım. "Önemli değil. Sadece... ailevi meseleler. Ben... bundan hiç memnun değilim." Gülüşüm yapmacıktı. "Sanırım insanlarla uğraşmaktan ziyade sayılar ve politikalar konusunda daha iyiyim."

Gözleri kırpılmadan bana kilitlenmişti, sıradan bir spor salonu sohbeti için fazla yoğundu. Maske, bir sonraki nefes alışını bastırdıktan sonra nihayet, "İnsanlar tahmin edilemez olabilir. Tehlikeli olabilirler," dedi. Sesi

şimdi daha alçaktı, daha çok bir uyarı gibiydi. "Ama sen? Sen bununla başa çıkacaksın, prenses."

Midem alt üst oluyor, bir yandan sinirden, bir yandan da bana her öyle seslendiğinde içimde kıvrılan utanç verici heyecandan.

Ben cevap düşünmeden önce telefonu çaldı. Cebinden çıkardı, ekrana baktı, sonra da bana ciddi bir bakış fırlattı.

"Gitmem gerek. İş var. Kendine iyi bak, Morgan." Sesi kadifemsi bir yumuşaklığın üzerinde pürüzlüydü ve uzaklaşırken dizlerim beni taşıyamayacak gibi hissettim. Geri dönüp de beni açlıktan ölmek üzere olan bir yamyam gibi poposuna bakarken yakalamaması için dua ederek, gözlerimle onu olabildiğince uzun süre takip ettim.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Belki de derslere devam etmeliyim? Ya bir daha karşılaşırız diye...

DAMIEN

Morgan'ın ailesinin evinin dışında kar, tembel spiraller halinde yağıyor ve sessiz sokağı beyaza bürüyor. Sürücü koltuğunda daha da aşağıya doğru kayıyorum, kaloriferi sonuna kadar açmış olmama rağmen nefesim ön camı buğulandırıyor. Mutfak penceresinden gelen sıcak ışığın karanlığa dönüşmesini izlerken parmaklarım direksiyon simidine vuruyor.

Tek ışık yanıyor. Üst kattaki banyo. Birileri dişlerini fırçalıyor—Morgan'ın anne babası olmalı.

Saate baktım. Akşam 11:47.

Morgan'ın yatak odası evin arka tarafında, alt katta. Ailem yerel bir lokantada öğle yemeği yerken bugün öğleden sonra odayı inceledim. Zemin katta, yıllardır budanmamış, aşırı büyümüş çitlerin kısmen gizlediği bir yer. İhtiyaçlarım için mükemmel.

Onun orada, belki de kadınların giydiği o ince pijamalardan birinde olduğunu düşünmek bile penisimi seğirtiyor. Görüntü, durduramadan beynimi ele geçiriyor—Morgan spor salonunda, yüzü kızarmış ve gergin, sanki ben ona konuşmayı unutturmuşum gibi kelimeleri birbirine karıştırıyor. Bütün o süre boyunca orada olduğumu, kendini savunma egzersizi sırasında donup kalmasını izlediğimi, yüzündeki her ifadeyi kaydettiğimi bilmiyordu. Ve hem kızgındım hem de tahrik olmuştum, çünkü eski sevgilisinin onu gerçekten mahvettiği açıktı, ama Tanrım, o daracık tayt ve incecik spor sütyeniyle muhteşem görünüyordu.

Son bir haftada on beş yaşındakinden daha fazla mastürbasyon yaptım. Çok acınası bir durum. Ama dizlerinin üzerinde bana bakış şekli, o koyu

renk gözleri kocaman ve güven dolu, dudakları aralıktı—Aman Tanrım. Eve dönerken direksiyonu sıkıca tutmak zorunda kaldım, yoksa kenara çekip orada kendimi tatmin edecektim.

Üst kattaki ışık tık diye kapanıyor.

Bekliyorum. Üç yüze kadar sayıyorum, herhangi bir hareket, birinin hala uyanık olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Mahalle, çıplak dalları sallayan ara sıra esen rüzgar dışında sessiz kalıyor.

Telefonum titriyor. Ethan.

Henüz oraya varmadın mı, manyak?

Onu görmezden gelip cihazı ceketimin cebine koyuyorum. Madison'a arabayla gideceğimi söylediğimden beri bu yolculuk yüzünden peşimi bırakmıyor. Sanki aşık bir sapık gibi Noel için onu evine kadar takip ederek ne yapmayı planladığımı sorup duruyor.

Kontak anahtarını kapatıyorum, motorun gürültüsü yavaş yavaş susuyor. Eldivenli elimle torpido gözünde duran kayak maskesine uzanıyorum—siyah, sıradan, ekipman çantamdan aldığım bir şey. Kumaş yüzüme kayıyor.

Dışarı adımımı attığımda soğuk beni vurdu, botlarımın altında kar çıtırdadı. Kapıyı yavaşça, neredeyse tık diye kapattım ve evin yan tarafına geçtim.

Yol, bugün öğleden sonra haritasını çıkardığım yerde tam olarak duruyor. İki devasa orman gülü, aşırı büyümüş ve vahşi, dalları birbirine dolanarak caddeden doğal bir kör nokta oluşturuyor. Aralarından eğilerek geçiyorum, donmuş yapraklar ceketime sürtünüyor.

Penceresi, dalların arasındaki boşluklardan beliriyor.

Tül perdeler. İncecik, neredeyse kağıt mendil gibi tül perdeler ve kadın onları pencerenin sadece yarısına kadar çekmeye zahmet etmiş. Yatak odası yumuşak lamba ışığıyla aydınlanıyor, krem rengi duvarlara ve çok fazla yastıklı yatağa gölgeler düşürüyor.

Boş.

Yerimi alıyorum, botlarım kara saplanmış, omuzlarım arkamdaki orman gülünün pürüzlü kabuğuna yaslanmış. Soğuk kot pantolonumdan içeri sızıyor ama neredeyse hiç fark etmiyorum, çünkü beklediğim o dikdörtgen ışık alanına çok odaklanmış durumdayım.

Hareket.

Morgan, muhtemelen banyodan, görüş alanıma giriyor ve aklımdaki tüm mantıklı düşünceler uçup gidiyor.

Saçları, kadınların düşünmeden yaptığı o dağınık topuzlardan biriyle başının tepesinde toplanmış, boynunun zarif çizgisini ortaya çıkarıyordu. Ama beni asıl hayrete düşüren bu değildi.

İç çamaşırı. Göğüslerini saran siyah dantel, aralarında tek elle açabileceğim bir tokası olan türden. Kalçalarının üzerinde yüksek duran, bacaklarını kumaşın örtmediği zamanlarda daha da güzel gösteren uyumlu külot.

Kahretsin.

Kan o kadar hızlı akıyor ki başım dönüyor. Penisimin fermuarıma baskı yapması, sert ve istekli bir şekilde, avucumu kot pantolonun üzerinden bastırıyorum. Baskı yetmiyor. O, gece geç saatlerde elim penisimin etrafındayken hayal ettiğim her şeyden daha iyi, spor salonundan beri kendime işkence ettiğim fanteziden bile daha iyi.

Gözlerimin üzerinde olduğundan tamamen habersiz bir şekilde yatağa doğru ilerliyor.

Yatak, sanki kader bana bir hediye vermiş gibi konumlandırılmış; pencereye doğru açılı, başlığı, yastıkları, her şeyi mükemmel bir şekilde görebileceğim bir yerde.

Morgan yatağa sürünerek çıktı, dişlerimi sıkmama neden olan uyuşuk bir zarafetle hareket ediyordu. Yastıklara yaslandı, bir bacağı bükülü, diğeri uzatılmıştı. Elindeki telefon, bu mesafeden göremediğim bir şeye bakarken parlıyordu.

Ardından boşta kalan eli dolaşmaya başlar.

Parmaklarım yavaş ve dalgın bir şekilde boğazından aşağı doğru kaydı. Köprücük kemiğinin üzerinden. Göğüslerinin arasından, lambanın ışığında bana göz kırpan o küçük tokadan. Daha aşağıya, karnını sıyrarak, dantelin kenarını takip ederek.

Elim bilinçsizce fermuarıma uzandı ve aşağı doğru çekti. Diğer elim cebime uzandı, parmaklarım yumuşak pamuklu kumaş kavradı—dairemine girdiğimde çamaşır sepetinden aldığım külot. Soluk pembe, şu an giydiği siyah dantelli külotu hiç benzemiyor ama onun kokusunu taşıyor. Beni çıldırtan o tatlı, temiz koku gibi.

Bir elimle penisimi serbest bırakırken diğer elimle kumaş yüzüme bastırıp maskenin içinden derin bir nefes alıyorum. Pamuk burnuma yumuşak geliyor ve altında—kahretsin—altında tamamen Morgan var. Onun hafif misk kokusu, kullandığı çamaşır deterjanı, ona özgü bir şey, penisimi daha da sertleştiriyor.

Parmakları o siyah külotun bel kısmının altına kayıyor.

"Tanrım," diye fısıldadım maskenin içine, kelime boğuk bir şekilde. "İşte bu kadar, prenses."

Yatakta kıpırdanıyor, yanındaki yorganın üzerinde telefonunu unutmuş durumda. Artık iki elini de kullanıyor; bir eli dantelin altında çalışırken diğer eliyle de sütyeninin üzerinden göğsünü kavıyor.

Çalınan külotunu penisimin etrafına sarıyorum; yumuşak pamuk, gerçekten istediğim şeyin yerini tutmasa da çıplak avucumdan daha iyi. Kumaş frenulum piercinginin üzerinden sürtünüyor, hafif sürtünme dişlerimin arasından tıslamama neden oluyor.

Göğsümde alçak ve hayvansı bir hırıltı yükseliyor. "Kendine dokun. Kimsenin izlemediğini sandığında ne yaptığını bana göster."

Beni duyamıyor. Buz gibi karanlıkta, elimde penisimle, parmaklarının yavaş daireler çizerek hareketini izlediğimden haberi yok. Ama ben yine de konuşmaya devam ediyorum, kelimeler bir dua gibi dökülüyor.

"Eminim çoktan ıslanmışsındır. Eminim bunu yaparken birini düşünüyorsundur." Yumruğum bir, iki kez vuruyor, pembe pamuk penisimin etrafında toplanıyor, piercingim her vuruşta kumaşa takılıyor. "Beni mi düşünüyorsun Morgan? Hayatını kurtardığımda ellerimin sende nasıl hissettirdiğini mi?"

Sırtı yataktan kalkık bir şekilde geriliyor.

"İşte bu. Aferin kızım." Sevgi sözcüğü boğuk, neredeyse peltek bir şekilde çıkıyor ağzından. "Bacaklarını daha da aç. O güzelim kahrolası deliği görmek istiyorum, onu becermek istiyorum."

Sanki isteğimi duymuş gibi, Morgan başparmaklarını dantelli bel bandına takıp külotunu uyluklarından aşağı kaydırıyor. Hareket aceleci değil, kasıtlı, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi. Külotunu çıkarıyor, yatağın kenarına bir yere düşmesine izin veriyor ve sonra—

Kahretsin.

Bacaklarını aralıyor.

Sadece açık değil, sonuna kadar açık. Bir dizi göğsüne doğru bükülmüş, diğeri ise uzatılmış, gözlerimin kenarlarını bulanıklaştıran bir manzara sunuyordu.

"Aman Tanrım," diye hırıltılı bir sesle konuştum, pamuklu iç çamaşırının üzerinden penisimi sıkıca kavradım. Aşağıya baktığımda, külotun çoktan meniyle ıslanmış olduğunu, ucundan sızan sıvının kumaşı kararttığını gördüm. "Sana bak. Şu mükemmel küçük vajinaya bak."

Parmakları bacaklarının arasına daldı, içeri doğru kayboldu. Pencereden bile ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum; parmaklarının nasıl kolayca içeri kaydığını, kalçalarının kendi dokunuşuna nasıl karşılık verdiğini.

Nefesim hızlanıyor, maskenin içini nemlendiriyor. "İşte böyle bebeğim. Parmaklarınla kendini becer. Sanki benim penisim seni açıyormuş gibi davran."

Bir parmağını daha ekliyor, ağzı aralanıyor ve tahmin ettiğim kadarıyla asla duyamayacağım bir inilti çıkarıyor.

"Beni çok seversin, değil mi?" Sözler ağzından dökülüyor, kirli ve sansürsüz. "O daracık amına sertçe girerken adımı haykırmanı sağladım. Yalvarmanı sağladım."

Hızı artıyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor.

"Evet, aynen böyle. Daha sert." Yumruğum şimdi daha hızlı bir şekilde penisimin üzerinde uçuyor. "Bileklerini başının üstünde sabitleyeceğim, seni istediğim yerde tutacağım ve düzgün yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim."

Yaklaştı. Vücudunun gerilmesinden, boşta kalan elinin çarşafları kavramasından anlayabiliyorum.

"Gel bakalım prenses. Parçalandığında ne kadar güzel göründüğünü bana göster."

Elimde penisim zonkluyor, testislerim kasılıyor. Tam onun yanındayım, uçurumun kenarında dengede duruyorum, o küçük tek kişilik yatakta kendini okşarken ayaklarımın altındaki karlara boşalmaya hazırım.

Vücudu kaskatı kesiliyor, sırtı yataktan kalkıyor. Orgazm onu paramparça ediyor ve buradan bile bacaklarının nasıl titrediğini, parmaklarının onu nasıl tahrik etmeye devam ettiğini görebiliyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye inledim. "Kahretsin, Morgan. Mükemmel ötesi."

Onun öylece serilmiş, dağılmış halini görmek, kalan tüm kontrolümü paramparça etti. Boşalmam, bembeyaz bir ateş gibi, yıkıcı bir şekilde içimden geçti. Meni, kalın ipler halinde karın üzerine fışkırdı, donmuş zemini boyarken, fazla ses çıkarmamak için maskenin iç kısmını ısırdım.

"Kahretsin." Başka bir kalp atışı daha vururken kelime boğuk bir şekilde ağzından çıktı. "Lanet olsun."

Kalçalarım öne doğru fırlıyor, elim hâlâ okşayarak, son damlasına kadar emerken bambaşka bir şey hayal ediyorum. Menimin böyle karda boşa

gitmesi değil, onun içine derinlemesine pompalanması. O daracık vajinayı doldurup, uyluklarından aşağı damlayana kadar, onu içten dışa işaretlemek.

Bu görüntü, orgazmın etkisi geçerken bile, avucumda hâlâ yarı sert halde duran penisimin seğirmesine neden oluyor.

Onu o yatakta, bacakları şimdi olduğu gibi açık, ama şişmiş vajinasından sızan benimle hayal ediyorum. O güzel koyu karamel tenine karşı beyaz, orada olduğumun, onu sahiplendiğimin, onu hakkıyla dllediğimin kanıtı. Böyle inanılmaz görünürdü - kullanılmış, dolu ve benim.

"Tanrım," diye mırıldandım sonunda elimdeki harap olmuş klota bakarak. Boşalmamla tamamen ıslanmışlar. Ama onları atmayacağım. Bunun yerine, cebime geri soktum.

Artık onlar benim. İşaretlendiler. Tıpkı onun da işaretleneceği gibi.

Titreyen ellerimle kendimi toparladım, piercingim fermuarıma sürtündüğü için hâlâ hassastı. "Kendine gel, D."

Morgan yatakta hareket ederek bir şeye uzanıyor. Bir mendil kutusu beliriyor ve hızla kendini temizliyor. Orgazm sonrası sersemlik hali onu etkilemiş gibi görünüyor çünkü esniyor, bir kedi gibi geriniyor ve ardından yorganı vücudunun üzerine çekiyor.

Lamba tık diye kapanıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

Orada soğukta, maskenin içine zor nefes alarak, penceresinin karanlık dikdörtgenine bakıyorum. Kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor, aylardır yaşadığım en sert orgazmı yaşamış olmama rağmen adrenalin ve uyarılma hala damarlarımda dolaşıyor.

Bu takıntı giderek kötüleşiyor. Gitmeliyim, eve geri dönmeliyim, aramıza mesafe koymalıyım yoksa gerçekten aptalca bir şey yapabilirim.

Ama ben kıpırdamıyorum. Sadece o pencereyi izlemeye devam ediyorum, arkasında uyuyan kadına yapmak istediğim her şeyi hayal ediyorum.

MORGAN

Noel arifesinde, dinç ve enerjik bir şekilde uyanmadım. Bunun yerine, uykulu ve yüzüstü uyumaktan dolayı kırıksık bir haldeydim. Yansımama bakıp inledim, sonra dün gece ne yaptığımı hatırlayınca kızardım. Bütün hafta Damien'ı aklımdan çıkaramadım. Onun ter içinde ve zorlanarak çekilmiş görüntüleri her fırsatta düşüncelerimi istila etti. Bu kadar yakışıklı olmak yasa dışı olmalı. Ve asla sahip olamayacağın birini bu kadar yoğun bir şekilde istemek de yasa dışı olmalı. Eski yatak odamda, liseli bir kızın ilk erotik kitaplarını keşfetmesi gibi kendime dokunduğuma inanamıyorum.

Yüzümü buz gibi suyla yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, sonra topuzumu çözüp kıvrıcık saçlarımı sallıyorum. İşte, neredeyse tekrar insana benziyorum. Gerçi otuz yaşından sonra uyumanın tehlike primi alması gerektiğini düşünüyorum. Ya da belki de sorun yalnız uyumak. Eminim Damien her gece yatmadan önce biraz egzersiz yapmak isterdi.

Ah, yine başladım.

"Morgan, onun için sadece bir hastasın," diyor Marco'nun ruhumda yarattığı o küçük ses. Bana değersiz, işe yaramaz, çok muhtaç, çok soğuk olduğumu söyleyen ses bu.

"Hayır!" diye homurdanarak yumruğumu lavabonun kenarına indirdim ve iki elimle lavaboyu kavradım. Noel için Madison'a döndüm diye, buradan kaçtığım zamanki, morarmış ve ölümüne korkmuş halime geri döneceğim anlamına gelmiyor.

"Tatlım?" diye sesleniyor annem çocuk odamın dışından. "Kahvaltı hazır!"

Derin bir nefes alıp karşılık veriyorum: "Geliyorum, anne!" Bu déjà vu hissi beni başımı sallamaya itiyor. Bu diyalogu kaç kez yaşadık? Bazen her şeyden önce, çocukluğuma geri dönebilmeyi diliyorum...

Tayt ve bol bir Noel kazağı giydikten sonra, yapmacık bir gülümseme takınıp mutfığa girdim. Her çocuğun sahip olduğu anne şefkatine duyulan ihtiyaçla yönlendirilerek, annemin elinin altından geçip ona yandan sarıldım. Kısa saçları beyazlamaya başlamış ve porselen teninde çizgiler oluşmuş olsa da, hâlâ büyüleyici görünen annem bana gülümsedi.

Babam gazetesinden başını kaldırıp bize gülümsedi, gözlerinin kenarındaki çizgiler hareketle daha da derinleşti. "Otur evlat," dedi kalın sesiyle. "Bana New York'tan bahset. Herkese Cole'un çalışma azmine rakip olamayacaklarını mı gösteriyorsun?"

Yüzüm kızarak kendimi oradan kurtardım ve her zamanki yerime oturdum: babamın soluna, annemin oturduğu yerin karşısına. Annem şimdi elinde bir spatula sallayarak babamın sözlerini savuşturmaya çalışıyordu.

"Onu unut," diye mırıldanıyor. "İyi biriyle tanıştıysan bize söyle."

Çatalımla oynarken yanaklarım daha da kızarıyor. Bu konuşmalardan nefret ediyorum. Buradan ayrıldıktan beri, paramparça olmuş bir halde, kimseyi kendime yaklaştırmaya korktuğumu onlara nasıl anlatacağım? Bana ne olduğunu bilmiyorlar, ki bu konuda yarım on yıldan fazla bir süre sonra bile hâlâ suçluluk duyuyorum.

"Özel biri değilim anne," diye mırıldanıyorum, umarım konuyu geçirir.

Dudaklarını büzerek, "Hım," diye mırıldandı.

Baba, kızı kurtarmaya çalışarak, "Çocuğu rahat bırak, yavrum," diye azarladı. "Hazır olduğunda sakinleşir."

Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum ve o da karşılık olarak elimi sıkıyor.

"Şey," dedi annem rahat bir tavırla, sonra boğazını temizledi. "Son dakika alışverişi yapmak için şehre gitmem gerekiyor."

Önüme bir tabak krep ve bir fincan sıcak kakao uzattı, ağzım sulandı. Tanrım, anne babamın yemeklerini çok özlemişim.

"Neden beni bırakmıyorsun?" diye düşünmeden önerdim. "Biliyorum, bu akşam kiliseye gitmeden önce fırın işlerine erkenden başlamak isteyeceksin."

Ellerini kavuşturdu ve bana minnettar bir bakış attı. "Emin misin tatlım? Burada yapacak çok işim var."

"Kesinlikle," diyorum hissettiğimden daha kendinden emin bir şekilde. Yıllardır Madison sokaklarına adım atmamıştım.

"Harika! Hadi afiyetle yiyin, krepeğiniz soğuyor."

Kreplerim gerçekten de buhar çıkarıyor, ama annem işte böyle biri. Ona kalsa, kıvrımlarım da kıvrımlı olurdu.

Bir saat sonra, soğuğa rağmen kalın kışlık montumun altında terliyorum. Dün gece kar yağmıştı ve sokaklar büyümlü bir görünüme bürünmüştü. New York'tan daha az gösterişli, ama yüz kat daha sıcak. Işıklar parıldıyor, köşelerde zil çalanlar var ve dükkanlar son anda mükemmel hediye bulmaya çalışan telaşlı müşterilerle dolu.

Kapalı bir hırdavatçı dükkanının önünden geçerken, vitrindeki çekiç dikkatimi çekti ve sırtımdan buz gibi bir ürperti aktı. Marco'nun yumruklarını kullanmadan önce beni tehdit etmek için kullandığı çekiçle aynıydı. Darbenin etkisini doğrudan hissetmeyi sevmiş olmalı. Midem bulanıyor ve gözlerimi kaçırıp ayaklarıma bakarak zihnimdeki alışveriş listesini tekrarlıyorum: Tarçın. Limon. Hediye paketi kağıdı.

Önce market alışverişimi halledip, aldıklarımı sırt çantama tıktırıyorum, sonra da en sevdiğim şirin hediye eşya dükkanına gidiyorum. Her mevsim ve her durum için her zaman en sevimli hediye paketlenme kağıtlarını bulabiliyorum ve seçimin beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.

Hoparlörlerden çalan klasik Noel şarkılarına mırıldanırken, elimde hediye paketlenme kağıtları rulolarıyla, alt rafta çok şirin mumlar görüyorum. Koyu kırmızı, altın rengi zencefilli kurabiye adam figürlü mumlar; anne babamın oturma odasındaki sehpanın üzerinde mükemmel duracak. Memnuniyetle iki tane alıyorum, sonra çömeldiğim yerden doğruluyorum, bir an başım dönüyor. Gerçekten daha fazla egzersiz yapmam gerek.

Yan tarafa doğru eğilirken eller beni kavradı ve geçen hafta spor salonunda acil tıp teknisyeninin beni tıpkı böyle dengelediğini hatırladım. Yanaklarım kızardı ve beni tutan kişiye baktım.

"Teşekkür ederim, ben—"

Sözlerim boğazımda düğümlendi. Marco. Biraz daha yaşlı, göbekli, kendini beğenmiş bir sırıtışla. Ama bu sefer kesinlikle o, hayalim değil.

"Morgan?" Sesi kulaklarımı çınlattı, görüşüm daraldı ve ellerim buz kesti. "Vay, çok uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun."

Yaklaşıyor ve ben ani bir adım geri çekiliyorum, arkamdaki mumlar raflarda devrilerek şangırdatıyor. Elleri beni daha sıkı tutuyor ve panik patlak veriyor. Kalp atışım hızlanıyor, ciğerlerim tıkanıyor, gözlerim bulanıklaşıyor ve bir sürü anı zihnime çöküyor. Hala aynı kokuyor, o aynı parfüm kokusu, birini kokladığımda midemi bulandırıyor.

Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. İnsanlar merakla bize bakmaya, neler olup bittiğini anlamaya başlıyorlar.

Marco'nun yapmacık cazibesi, herkese gülümsemeden önce yaklaştı. "İyi misiniz? Morgan? Titriyorsunuz."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Almayı planladığım şeyi yere bırakıp, onu iterek dışarı çıkıyorum, çıkarken bir atkı rafını deviriyorum. Soğuk Aralık havasına adımımı attığımda nefes nefese kalmaya başlıyorum, ellerim göğsümü tutuyor. Buradan uzaklaşmam gerekiyor ama nefes alamıyorum. İnhalerimi ağzıma götürüp ilacı içime çekiyorum ama rahatlama yok.

Prencesim, nefes al. Burnundan nefes al. İşte benim kızım.

Damien'in sesini kafamda duyduğumda rahat bir nefes aldım, nefes yollarım açıldı ve görüşüm netleşti. O kadar gerçekçi geliyor ki, sanki tam burada, yanımda, dikenli korkuyu kovalıyor gibi. O kadar gerçekçi ki, onu görebilir miyim diye etrafa bakmaya başladım. Ama Madison'da ne işi olurdu ki? Marco'nun lekelediği bu mekânda var olmak için fazla iyi biri.

"Hanımefendi? İyi misiniz?"

Bana kaşlarını çatarak bakan, belirsiz bir şekilde tanıdık gelen yaşlı adama gözlerimi kırıştırdım.

"E—evet," diye kekeledim ve astım ilacımı salladım. "Sadece astım." Her zaman kullandığım bahane. Adam ikna olmuş görünmüyordu ama yine de başıyla onayladıktan sonra caddede yürümeye devam etti.

Sonunda arkamı dönme cesaretini toplayıp dükkanın vitrinine baktım. Marco gitmişti. Ne zaman gitti? Önemli değil. Oraya geri dönemem. Bugün değil. Belki de asla. Benden aldığı bir şey daha.

DAMIEN

Ağırlık kaldırma aleti, spor salonunda yankılanan metalik bir sesle sehpayı çarpıyor. Alnımdan ter damlıyor, gözlerimi yakıyor ama silmiyorum. Yanmaya ve dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var.

İşe yaramıyor.

Morgan'ın yüzü tekrar aklıma geliyor; Marco ona dokunduğundaki dehşet. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi geriye doğru sendelemesi. Her şeyi bırakıp kaçması.

Barfiks çubuğuna doğru ilerliyorum, parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar sıkıca kavıyorum. On beş tekrar. Yirmi. Omuzlarım acıdan kıvranıyor ama devam ediyorum.

Marco Delacruz.

Dükkanın vitrininden onun ellerini kadının üzerine koyduğunu görmek, camı kırıp parmaklarının hepsini kırmak istememe neden oldu. Ama yapamadım. Gün ışığında, her yerde şahitler varken asla.

Bardan aşağı atlayıp savaş iplerini kavradım ve şiddetli dalgalar halinde yere vurdum. Ritmi nabzımla eşleşiyor—sert, hızlı, amansız.

Marco'nun New York'a gelmesi gerekiyor. Değişkenleri kontrol edebileceğim kendi bölgemde ona ihtiyacım var.

Soru şu: Nasıl?

Bir bahane uydurabilirdim. Akrabalarından biriyle ilgili acil bir durum—hayır, doğrulanması çok kolay. Bir iş fırsatı? Mümkün, ama riskli. Kişisel bir şey daha iyi olurdu. Ona üstünlük sağladığını düşündürecek bir şey.

İpleri bırakırken çenem kasılıyor. Marco, güç ve kontrolden zevk alan, zavallı bir adam. Morgan'ı internetten takip ediyor, elinden kaçan kişiyi hatırlıyor. İşte bu onun zayıf noktası.

Onu geri istiyor, sadece onu iyice yıkmak için.

Bunu kullanabilirim. Ona bir şansı olduğunu düşündürebilirim.
Doğrudan bir tuzığa çekebilirim.

Bu fikir zihnimde netleşiyor. Bu artık sadece Morgan'la ilgili değil. Marco, profili mükemmel bir şekilde karşılıyor: birden fazla kurban, artan şiddet, onun yüzünden ölen bir kadın. Zaten listemdeydi. Morgan onu listenin başına taşıdı.

Kurulanırken bir hareket dikkatimi çekti.

Morgan.

Omuzunda spor çantasıyla girişten içeri giriyor, sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. Koyu renk gözleri ağırlık bölümünü tarıyor ve bana takıldığında donup kalıyor.

Su şişemi alıp ağırlık sehpasına yaslandım ve belli etmeden onu izledim. Çok gergindi; omuzları dik, parmakları çantasının askısını sanki uçup gidecekmiş gibi sıkıca tutuyordu. Bakışları otuz saniye içinde iki kez giriş kapısına kaydı.

Aşırı tetikte olma hali. Klasik travma tepkisi.

Rahat görünmeye çalışıp da beceremeyen insanların yaptığı şeyi yapıyor: saçına dokunuyor, tişörtünü düzeltiyor, ağırlığını bir ayaktan diğerine aktarıyor. Noel arifesinde Marco ile karşılaşması onu sarsmıştı. Burada olmamalıydı. Evde olmalı, olanları sindirmeli ve iyileşmeliydi.

Ama yine de geldi.

Ve o beni arıyor.

Bu farkındalık göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Mesafeyi korumalıyım. Zaten yeterince sınır aşım; prensesimi Madison'a kadar takip ettim, yatak odası penceresinden onu izledim, eski sevgilisini ortadan kaldırmayı planladım. Yaklaşmak her şeyi daha da karmaşıklştıracak.

Ama şimdi koşu bantlarına doğru ilerliyor ve eğer onu durdurmazsam fırsatı kaçıracığım.

Zamanlamayı mükemmel ayarlıyorum. O çantasını yere bırakırken ben su çeşmesine doğru yürüyorum; fark edebileceği kadar yakın, ama kasıtlı gibi görünmeyecek kadar da uzak. Şişemi yavaşça dolduruyorum, saniyeleri sayıyorum.

“Morgan.”

Etrafında dönüyor ve şaşkınlıkla gizlemeye çalıştığı o anlık rahatlamayı yakalıyorum.

“Damien. Merhaba.” Sesi hafifçe titriyor.

Şişemin kapağını kapatıyorum. “İyi misin?”

Soru, niyetimden daha ağır bir etki yarattı. Yüz ifadesi değişti; önce kırılğan, sonra da temkinli.

“Pekala. Neden olmasın ki?”

Çünkü seni o dükkandan sanki şeytan kovalıyormuş gibi koşarak çıkarken gördüm. Çünkü Marco'nun sana dokunduğunu ve neredeyse yere yığıldığını biliyorum.

“Yorgun görünüyorsun.”

“Uzun bir yolculuk oldu.” Spor çantasının askısını çekiştiriyor. “Aile ve diğer şeyler.”

“Doğru.” Bir adım daha yaklaşıyorum. “Noel.”

“Evet.”

Sessizlik uzuyor. Daha fazla bir şey söylememi bekliyor. Yine de ayrıntıları kaydediyorum: gözlerinin altındaki gölgeler, omzumun üzerinden sürekli bakışları, boğazındaki hızlı nabız.

Beni görmek istedi. Beni aramak için buraya geldi.

Bunun bir önemi olmamalıydı, ama var.

“Su?” Çeşmeyi gösteriyorum.

“Elbette.” Yanımdan geçti ve düğmeye uzanırken ellerimiz birbirine değdi.

Temas kısa sürüyor. Elektrikle ilgili.

Hafifçe geriye doğru irkildi, yanakları kızardı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Üzülme.”

Aramızdaki su çeşmesinin sesi duyuluyor ve ben kararımı veriyorum.

“Benimle bir içki iç.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Ne?”

“İki blok ötede bir bar var.”

Dudaklarını ısıyor ve ben de hareketini takip ediyorum. “Bilmiyorum —”

“Bir içki.” Sesimi sakın ve tehditkar olmayan bir tonda tutuyorum.

“İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Yüzünde bir anlık direnç belirliyor—korku, istek, belirsizlik. Bekliyorum, sessizliğin benim için etkili olmasına izin veriyorum.

"Tamam," diye fısıldadı. "Bir içki."

"On beş dakika sonra girişte buluşalım mı?"

Başını salladı ve çoktan kadınlar soyunma odasına doğru geri geri gitmeye başladı.

Kalp atışlarım normalden daha hızlı atarken, ters yöne doğru ilerliyorum. Bu stratejik bir hamle. Gerekli. Marco'ya ne olduğunu öğrenmem, onun ne kadar tehlikede olduğunu anlamam ve zaman çizelgemin hızlandırılması gerekip gerekmediğine karar vermem gerekiyor.

Tek sebep bu.

Bu tamamen yalan ve ben bunu biliyorum.

Duşta su omuzlarımdan aşağı akıyor ama vücuduma yayılan sıcaklığı soğutmuyor. Penisimin sertleşmiş, gerilmiş hali, Morgan'ın o siyah iç çamaşırıyla olan görüntüsü beynime kazınmış. Kendine dokunuş şekli, çıkardığı sesler—

Elimle penisimi kavrayıp hızlı ve sert bir şekilde okşuyorum. İncelik yok. Sadece ihtiyaç.

"Kahretsin," diye fısıldadım, fayanslara yaslanarak. "Prenses."

Onun yerine dizlerinin üzerinde olduğunu hayal ediyorum. O koyu renkli gözler bana bakarken, ben de penisimi dudaklarının arasına sokuyorum. Yanakları çökmüş, boğazı çalışırken beni alırkenki hali...

"Alın hepsini," diye homurdandım kendi kendime. "Hepsini."

Ritmim acımasızlaşıyor, onunla bir barda karşılıklı oturmadan önce ihtiyaç duyduğum rahatlamayı kovalıyorum. Eski bir hastasını kontrol eden endişeli bir acil tıp teknisyeni gibi davranmadan önce.

Orgazm çok şiddetli geliyor. Boşalırken inlememi bastırmaya çalışıyorum, Morgan'ın adı dişlerimin arasında sıkışıp kalmış.

Sonrasında hızla durulanıyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kontrol yeniden sağlanıyor, tanıdık ve gerekli bir durum. Giyindiğimde—koyu renk kot pantolon, siyah tişört, deri ceket—uyarılma seviyesi yönetilebilir bir düzeye iniyor.

Ben ondan önce giriş kapısına ulaşıyorum.

Spor salonunun kapıları açılıp kapanıyor, antrenman sonrası yorgun bedenler dışarı fırlıyor. Her birini izliyorum, yüzlerini otomatik olarak takip ediyorum. Eski bir alışkanlık. Sonra o beliriyor, dar kot pantolon ve kıvrımlarını saran bordo bir kazak giymiş.

Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Yanıma geldiğinde "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Evet."

Aralık gecesine adım atıyoruz. Noel ışıkları her dükkanın vitrinini sarıyor, kaldırıma kırmızı ve yeşil haleler yansıtıyor. Morgan yaklaşıyor—yabancıların yaklaşacağından daha da yaklaşıyor—ve aramızdaki her santim mesafenin farkındayım. Altı santim. Beş santim.

Titriyor.

"Soğuk?"

"Biraz."

Ceketimi vermeliyim.

Omuz silkerek konuyu geçiştirdim ve ona doğru uzattım.

"İyiym." Kollarını kendine doladı. "Gerçekten."

"Al bunu."

"Donacaksın."

"Sıcak basması benim için önemli."

Bu onu hafifçe, şaşırmış bir şekilde güldürüyor. Bu ses göğsümde incelemek istemediğim şeyler uyandırıyor.

Ceketi alıyor. Kollarını kolluklardan geçirirken, kumaş bedenini sarıp sarmaladığında, içimde derin bir memnuniyet duygusu beliriyor. Benim. Sanki benimmiş gibi görünüyor.

Tehlikeli bir düşünce.

Bar, yarım blok ötede beliriyor—Brady's, kapı çerçevesine sarılmış çelenklere ve simlere rağmen vitrinde neon yonca ışığı yanıp sönüyor. İçerisi loş ve sıcak, viski ve çam kokuyor. Açıkta kalan tuğla duvarlara asılmış Noel ışıkları her yeri kehribar ve kırmızı tonlarında aydınlatıyor.

Odayı otomatik olarak tarıyorum. Çıkışlar—iki tane. İçeride—masalarda ve barda dağılmış yaklaşık yirmi kişi. Acil bir tehdit yok.

Garson bize pencere kenarında bir masa teklif ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Köşe masa."

Morgan, onu arka tarafa doğru yönlendirdiğimde hiç itiraz etmiyor. İçeriye dönük şekilde koltuğa kayarak oturuyor, ben de girişi net bir şekilde görebileceğim koltuğa oturuyorum. Eski alışkanlıklar işte.

"Ne istersiniz?" Garson elinde not defteriyle beliriyor.

"Viski. Sek." Morgan'a bir göz attım.

"Şey, votka soda? Limonlu."

Garson ortadan kayboldu ve aramızda sessizlik çöktü. Morgan peçetenin kenarıyla oynuyor, onu gittikçe daha küçük kareler halinde

katlıyor.

"Noel nasıl geçti?" diye soruyorum, rahat ve tehditkar olmayan bir tavırla.

"Pekala. İyi." Parmakları hâlâ peçetenin üzerinde. "Garip. Aile ilişkilerinin nasıl olduğunu biliyorsun."

"Tam olarak değil."

Bu onun dikkatini çekiyor. "Ailen yok mu?"

"Artık değil."

"Üzgünüm."

Başımı sallayarak geçiştiriyorum. "Çok uzun zaman önceydi." Doğru. "Neden garip bir durumdu?"

Tereddüt ediyor ve yüzünde beliren tartışmayı izliyorum: Ne kadarını paylaşmalı, ne kadarını gizli tutmalı.

"Beş yıldır eve gitmedim," diye itiraf ediyor. "Annemle babamın soruları vardı."

"Hakkında?"

"İş. Flört. Neden hiç ziyaret etmiyorum?" Başını çeviriyor. "Her zamanki gibi."

Garson içeceklerimizi getirdi. Morgan hemen kendi bardağından uzun bir yudum aldı.

"Peki onlara ne söyledin?" Yanık hissinin geçmesi için viskimden bir yudum alıyorum.

"İş beni meşgul ediyor. Bulunduğum yeri seviyorum." Başparmağıyla bardağın üzerindeki buğuyu takip ediyor. "Çoğunlukla yalan."

"Beğenmedin mi?"

"Mesafeyi seviyorum."

İşte orada.

"Onlardan mı?"

"Geçmişimden."

Ayrıntıya girmiyor, ben de şimdilik sormuyorum.

O votka sodasının yarısını içerken ben de viskimi yudumlayarak sessizliğin uzamasına izin verdim. Alkol omuzlarını biraz gevşetti, omurgasındaki gerginliği hafifletti.

"Peki ya sen?" Gözlerime bakıyor. "Ne zamandır acil tıp teknisyeni olarak çalışıyorsun?"

"Yaklaşık altı yıldır."

"Peki ya ondan önce?"

Bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı çeviriyorum. "Donanma. Sekiz yıl sağlık görevlisi olarak görev yaptım."

"Neden çıktın?"

"Yeterince kan gördüm. Biraz değişiklik istedim."

"Acil tıp teknisyenlerinin çalışmaları bolca kan gerektirir."

"Farklı bir bağlam." Öne eğildim, dirseklerimi masaya koydum. "Artık kime yardım edeceğimi ben seçiyorum."

Bu söz üzerine kaşları hafifçe çatıldı ama bunu sorgulamadı.

"Hoşuna gitti mi?"

"İş mi?" Gözlerime bakıyorum. "Evet. Bu işte iyiyim."

"Fark ettim." Yanakları kızardı. "Partide, yani. Çok sakindin."

"Panik kimseye fayda sağlamaz."

"Hayır." İçeceğini bitiriyor. "Kesinlikle öyle değil."

Garsona bir tur daha içki sipariş etmesi için işaret verdim. Morgan itiraz edince, ona bir bakış atarak sözünü kestim.

"Bir tane daha zarar vermez."

"Patronluk taslıyor."

"Birinin baskın olmasına iyi tepki veriyorsunuz."

Göz bebekleri büyüyor, dudakları aralanıyor ama kendini tutamıyor. Yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşerek boynuna doğru yayılıyor.

"Ben—" Boğazını temizledi. "Bu hadsizlik olur."

"Öyle mi?"

İçeceklerimiz geldi. Bu sefer, o kendi içeceğine uzanırken parmaklarımız birbirine değdi. İkimiz de hemen geri çekilmedik. Temas kolumda bir sıcaklık yarattı ve bu sıcaklık karnımın derinliklerine kadar indi.

Nefes alışverişi değişiyor. Daha sığlaşıyor. Hızlanıyor.

Sandalyemi biraz daha yaklaştırarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Dizlerimiz masanın altında birbirine değiyor—çok az bir mesafe ama fark etmesi için yeterli. Gözleri bacaklarımızın birleştiği yere, sonra da yüzüme kayıyor.

"Bana Madison'dan bahset," diyorum sessizce.

"Anlatacak bir şey yok."

"Yalancı."

Kadın irkildi ama geri çekilmedi. "Neden umurunda?"

"Çünkü beden eğitimi dersinden sanki biri seni ateşe vermiş gibi fırlayıp çıktın. Çünkü her otuz saniyede bir arkana bakıyorsun. Çünkü—"

Sesimi alçaltarak yaklaştım. “Çünkü gözlerindeki o korkuyu neyin yarattığını bilmek istiyorum.”

“Damien—”

"Eski sevgilin mi?"

Elindeki bardak titriyor. "Bunu nereden çıkardın?"

“Deneyim.” Elimle avuç içim yukarı bakacak şekilde aramızdaki masaya dokunuyorum. Bir davet. “Bu bakışı daha önce de gördüm.”

Uzun bir süre elime bakıyor. Sonra yavaşça elini onun eline koyuyor.

Teninin sıcaklığı ve yumuşaklığı hissediliyor. Parmaklarım onun parmaklarını kavıyor ve göğsümde tehlikeli bir kıpırdanma hissediyorum.

"Sana zarar verdi."

"Evet," diye fısıldadı.

"Noel için şehre döndüğünüzde onu gördünüz mü?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nasıl yaptın—"

"Şanslı bir tahmin."

“Onu Noel arifesinde gördüm.” Sesi titriyor. “Bir hediyelik eşya dükkanında. Bana dokundu ve ben... kaçtım.”

Elimi hafifçe sıkıyorum.

“Sakin ol.” Ses tonumu düşük tutuyorum. “Artık güvendesin.”

Başını sallıyor ama eli elimde titriyor.

Şimdi anlıyorum; sürekli tetikte olma hali, panik ataklar, iki eyalet öteye kaçıp bir daha asla geri dönmemesinin sebebi. Marco sadece tacizci bir eski sevgili değil. Beş yıldır kaçtığı bir hayalet.

"Doğru olanı yaptın," diyorum ona. "Çıkıp gitmek. Yeniden başlamak."

“Kendimi iyi hissetmiyorum.” Elini geri çekip bardağını iki eliyle kavradı. “Hâlâ koşuyormuşum gibi geliyor.”

"Çünkü o hâlâ orada."

"Evet."

Viskiyi yavaşça yudumluyorum, anın sakinleşmesine izin veriyorum. Burada dikkatli olmalıyım. Derimin altında kaynayan kan arzusunu, Marco'nun boğazını kavrayıp gözleri fal taşı gibi açılana kadar sıkma isteğimi belli edemem.

“Bundan daha iyisini hak ediyorsun.” Arkama yaslanıp vites değiştiriyorum. “Beş yıl boyunca sürekli arkana bakmaktan daha iyisini.”

"Biliyorum."

“Öyle mi?” Gözlerimi ondan ayırmadım. “Çünkü benim bakış açımdan, onun kazanmasına izin verdin.”

Çenesi kasıldı. "Bu adil değil."

"Belki de değil." Omuz silkiyorum. "Ama doğru."

Votkasının geri kalanını bir çırpıda içti ve bardağı gerekenden daha sert bir şekilde masaya bıraktı. Yanakları kızardı; bu sefer korku değil, öfke.

İyi.

"Benim evime geri gel."

Morgan gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Sana gerçek bir erkeğin bir prensese nasıl davrandığını göstereyim." Ses tonumu rahat tutuyorum, sanki kahve içmeye gitmeyi teklif ediyormuşum gibi. "Hiç baskı yok. Sadece... bildiklerinden farklı bir şey."

Dudakları aralandı. "Damien—"

"Evet mi, hayır mı, Morgan?"

Bir tereddüt bekliyorum. Kibar bir ret. Belki de gergin bir kahkaha.

Bunun yerine, "Tamam," diyor.

Kalp atışlarım hızlandı, damarlarımda sıcaklık yayıldı, az önce olanları idrak etmeye çalışıyordum. O da kabul etti. Oyun yok, lafı dolandırma yok.

Kahretsın.

Hesabı istedim, aklım çoktan ileriye düşünmeye başlamıştı bile—dairemin düzeni, neler göreceği, neler göremeyeceği. Koridorun sonundaki kilitli oda aklımdan geçti ama onu bir kenara bıraktım. Oraya gitmeyecek.

Ve tüm bunların altında, daha karanlık ve daha ısrarcı bir şekilde—Marco. Ona dokunduğu için, gözlerine o korkuyu yerleştirdiği için onu nasıl da acı çektireceğim.

Ama önce şu.

Ödemeyi yapıp ayağa kalkıyorum ve elimi uzatıyorum. O da hiç tereddüt etmeden elimi sıkıyor ve birlikte Aralık gecesine doğru yürüyoruz.

Soğuk tenimi yakıyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Morgan yanımda kalıyor, arabamı park ettiğim yere doğru kaldırımında yürürken kollarımız birbirine değiyor. Her birkaç adımda bir bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. Gergin. Heyecanlı.

Arabada sessizdir, ama benim sokağıma döndüğümüzde nefes alışverişi hızlanır.

Binanın giriş kapısını açıp kapıyı tutuyorum. O içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum, yaptığı her hareketi son derece dikkatle izliyorum; kalçalarının salınımını, saçlarını kulağının arkasına nasıl sıkıştırdığını, parmaklarının yanlarında nasıl hareket ettiğini.

Üçüncü kat. Dairemin kapısı.

Kodu girip dosyayı açıyorum.

Morgan içeri giriyor ve ben de onun etrafı incelemesini izliyorum: mobilyalarımın sade hatları, raflarda boya göre düzenlenmiş kitaplar, köşede özenle istiflenmiş ağırlıklar. Her şey yerli yerinde.

"Titizlik hastası mısın?" diye soruyor, sesi neredeyse fısıltıdan ibaret.

"Buna benzer bir şey."

Arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Kilit tıkırdıyor ve ses sessizlikte yankılanıyor.

Bana doğru dönüyor, sırtı duvara dönük, göğsü şimdi daha hızlı inip kalkıyor. Gözlerindeki kırılganlık penisimi sertleştiriyor. Buraya isteyerek geldi. Bunu istiyor.

Beni istiyor.

Yavaşça, dikkatlice ona doğru yürüyorum, fikrini değiştirmesi için ona zaman veriyorum. Kıpırdamıyor ya da gözlerini kaçırmıyor.

Yanına vardığımda, bir elimi başının yanındaki duvara dayıyorum.

"Ayrılmak için son şans."

"Gitmek istemiyorum."

Bu sözler, tutunmaya çalıştığım tüm kontrolü paramparça ediyor. Çenesini avuçlarımın içine alıyorum, baş parmağımla alt dudağına dokunuyorum.

Sonra onu öpüyorum.

Nazik değil. Dudaklarım, şimdiye kadar kendimi tuttuğum her anın yoğunluğuyla, dudakları benimkine değdikçe paramparça olan her saniyelik kısıtlamayla onunkileri ele geçiriyor. Votka tadında ve onu daha da yakına çekip öpüşü derinleştiriyorum, ta ki dünya sadece buna indirgenene kadar: onun yumuşaklığı benim sertliğime karşı, nefesi benim nefesimle karışıyor.

Sonunda ondan ayrıldığımda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Bunu hayal ettim," dedim ona, sesim boğuk bir şekilde. "Dudakların benimkilerde ve penisimin etrafında. O güzel gözlerin bana bakarken ben de boğazını beceriyorum."

Nefesi kesiliyor.

"Bunu mu istiyorsun, prenses?"

"Evet."

"Öyleyse diz çökün."

Hiç tereddüt etmeden yere çöktü, ellerini uyluklarına dayadı ve tam hayal ettiğim gibi bana baktı.

Mükemmel.

Kemerimi çözüyorum, metalin şıkırtısı sessiz dairede yankılanıyor. Penisimin kot pantolonuma sürtünmesi, onun ağzını arzulamasıyla yanıp tutuşuyor.

"İyi bir kız gibi," diye mırıldanıyorum kendimi serbest bırakarak. "Aynen öyle."

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip, kafa derisi gerilecek kadar sıkıca kavradım. Gözleri hafifçe kapandı.

"Gözlerinizi üzerime çevirin."

Gözleri aniden açılıyor; koyu, camsı bir görünüm alıyorlar, göz bebekleri iyice genişliyor.

"Aferin kızım." Penisimi dudaklarına doğru yönlendirip başını üzerlerinde gezdiriyorum. "Açıl."

Ağzı aralanıyor ve ben içeri giriyorum. Sıcak. Islak. Dili alt kısma yapışıyor ve piercingimin etrafını yaladığında inliyorum.

"Kahretsin. Aynen böyle."

Beni daha derine çekiyor, yanaklarını içeri çekiyor ve bu emme kuvveti uyluklarımın kasılmasına neden oluyor. Dudaklarının penisimin etrafında nasıl gerildiğini, boğazının benim büyüklüğüme nasıl uyum sağladığını izliyorum.

"Böyle mükemmel görünüyorsun." Kalçalarımı yavaşça sallayarak sınırlarını zorluyorum. "Önünde diz çök."

Kadın penisimin etrafında inliyor ve titreşim omurgam boyunca yukarı doğru yayılıyor.

Geri çekiliyorum, sonra daha derine itiyorum. Elleri uyluklarıma dayanıyor, tırnakları kaslarıma saplanıyor. Beni durdurmuyor, kendini dengeliyor.

"Daha fazlasını alın."

Öyle yapıyor. Santim santim, ta ki boğazının arkasına ulaşana ve hafifçe öğürene kadar. Gözlerinin köşelerinde yaşlar birikiyor ama geri çekilmiyor.

"İşte benim prensesim." Onu bir an orada tutuyorum, sonra yavaşça geri çekiliyorum. "Nefes al."

Nefesi kesildi, tükürük dudaklarına değdi ve bu manzara beni neredeyse mahvetti.

"Tekrar."

Bu sefer tempoyu o kontrol ediyor, başını sallıyor, diliyle başının tepesindeki hassas çıkıntıyı okşuyor. Sağ eli bacaklarının arasına iniyor ve ben bu hareketi yakalıyorum.

"Kendine mi dokunuyorsun?"

Başını salladı, gözleri benimkine kilitlenmişti.

"Bir bakayım."

Dizlerini daha da açıyor ve kot pantolonunun altında elinin hareket ettiğini zar zor görebiliyorum. Morgan'ın hem kendi zevkini tatmin ederken hem de benim penisimi emmesi görüntüsü, testislerimin kasılmasına neden oluyor.

"İşte bu kadar. Bana bakarken kendinizi iyi hissetmenin tadını çıkarın."

Ağzının ve elinin ritmi hızlanıyor. Penisimin etrafında küçük, umutsuz sesler çıkıyor ve ben de çok yaklaşıyorum. Fazla yaklaşıyorum.

"Kahretsin, Morgan—"

Omurgamın alt kısmında baskı artıyor, kaslar daha da geriliyor. Kontrolü tamamen kaybetmeden önce kendimi geri çekiyorum.

Dudakları şişmiş, kızarmış. Tükürükten ıslak.

Kollarından tutup onu geriye doğru kanepeye doğru yürütüyorum, ellerim çoktan kot pantolonunun düğmesini çözmeye başlamıştı bile.

"Sıra bende."

Kot pantolonu kalçalarından aşağı doğru ittim, iç çamaşırını da beraberinde çektim. İç çamaşırını üzerinden attı ve onu minderlerin üzerine geri iterek bacaklarını iyice açtım.

Onun tahrik olmuş halinin kokusu burnuma geliyor ve ağzım sulanıyor.

"Bana ait olanı tatmama izin ver."

Dizlerimin üzerine çökerken uylukları titriyor. Bacaklarını daha da açarak onu tamamen ortaya çıkarıyorum. Sırılsıklam olmuş, dairemin loş ışığında parıldıyor.

"Bak, benim için ne kadar da ıslanmışsın." Baş parmağımı kıvrımlarının arasında gezdirerek, uyarılmasını topluyorum. "Seni ilk gördüğümünden beri bunu düşünüyorum."

Morgan inleyerek kalçalarını koltuktan kaldırdı. Bir elimle alt karın bölgesine bastırarak onu tekrar yerine oturttum.

"Kıpırdama."

Ağzımı vajinasının merkezine indirip, girişinden klitorisine kadar uzun ve yavaş bir yalama hareketi yapıyorum. Bal ve tuz gibi bir tadı var, hayal ettiğimden de güzel. Vücudu irkiliyor, boğazından bir nefes kopuyor.

"Öyle olsun prenses. Hadi bakalım, sözünü dinleyelim."

Dilimle klitorisinin etrafında daireler çiziyorum, sadece tahrik etmek için yeterli baskı uyguluyorum, tatmin etmek için değil. Elleri saçlarıma

gidiyor, parmakları saç derime saplanıyor.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Yukarı bakıyorum, göz temasını koruyarak dudaklarımın arasına klitorisini emiyorum. Sırtı geriliyor, gözleri geriye doğru dönüyor.

"Dilime boşalacaksın," diye fısıldadım ona doğru, dilimi sinir demetinin üzerinde gezdirmeden önce. "Sonra da penisime boşalacaksın."

İki parmağımı içine sokup, çığlık atmasına neden olan noktaya ulaşmak için parmaklarımı kıvrıyorum. O noktayı bulduğumda, sıkıca bastırıp parmaklarımla bir ritim tuttururken, ağzımla da klitorisini uyarıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye hırlıyorum tenine doğru. "Bu am benim için yaratılmış."

Bacakları titremeye başlıyor, iç kasları parmaklarımı sıkıca kavıyor. Çok yaklaştı.

"Geldiğinizde bana bakın."

Gözleri zevkle parıldayarak benimkilerle buluştu.

"Tamamdır. Bana ver şunu. Şimdi."

Klitorisini sertçe emiyorum, parmaklarım daha hızlı hareket ediyor ve o da boşalıyor. Vücudu kasılıyor, boğazından boğuk bir çığlık kopuyor ve ağzıma boşalıyor. Durmuyorum, her dalgasında onu yalıyorum, tadı duyularımı sarıyor.

"Benimsin," diye fısıldıyorum onun hassas tenine. "Artık her zerren benim."

MORGAN

Bunun olduğuna inanamıyorum. Kurtarıcımın dairesinde olduğuma, titreyen bacaklarımın arasında olduğuna, çenesinin ve ağzının vajinamdan ıslandığına inanamıyorum. Bana hayatımın en güçlü orgazmını yaşattı, vücudumda var olduğunu bilmediğim sinir uçlarını ateşe verdi ve şimdi daha fazlasını yapacağına söz veriyor.

İç uyluklarımdan başlayıp titreyen karnıma doğru ilerleyerek, üstümü başımın üzerinden kaldırarak vücudumu öpüyor. Her sese, her dokunuşa, her nefes alışverişine son derece duyarlıyım. Dudakları benimkine değdiğinde, yine kendi dünyamdayım. Bu, hayatımda yaptığım en dürtüsel şey. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Tehlikede olabilirim. Ama o Marco değil, beni küçük düşürmez. Değil mi? Ve yıllar geçti, ya ben—

Damien'in avucu boğazımı nazikçe kavradı, nefesim kesildi ve bu da beni tekrar ana döndürdü. Gözlerimi ona diktim. "N-ne yapıyorsun?"

"Sana nefesini geri verdim, prenses." Alaycı gülüşü acımasız görünse de, delici bakışları her zamanki gibi gerçekçi. "Eğer bana iyi gelmezsen, nefesini geri alabilirim." Sözlerini yumuşatmak için başparmağıyla boynumun yanını okşadı.

Yutkunurken boğazım çıtırdıyor. "Ben... ben sadece..." diye başlıyorum, ona neden korktuğumu nasıl anlatacağımı bilemeden. Kalp atışlarım kulaklarımda o kadar yüksek ki, damarlarımda kanın akışını duyduğuma yemin edebilirim.

Damien'in sesi beni sakinleştiriyor. "Benimle konuş, bebeğim."

Bunu istiyorum, değil mi? Onu istiyorum? Hayır, durmasını istiyorum. Hayır, hayır, onu istiyorum, gerçekten istiyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, gerçeği söyleyerek başlıyorum. "Hayır... Çok uzun zaman oldu."

Damien'in gözleri yumuşuyor ve bana doğru yaklaşıyor, ta ki sadece gözlerini görene kadar.

"Bunu senin için çok güzel yapacağım prenses. Ama eğer bir gün durmamı istersen, sadece söylemen yeterli, duracağım. Söz veriyorum."

Yanaklarımın kızardığını ve alt dudağımın titrediğini hissediyorum. Dürüst olmalıyım. "Belki... hayır deyip durabilirim ama aslında bunu gerçekten kastetmeyebilirim."

Damien'in gözlerinde bir şeyler değişiyor. Ne olduğunu açıklayamam ama bu, klitorisimde yeniden bir uyarılma hissi yaratıyor. Burun delikleri genişliyor ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. Aynı anda, hâlâ boynumda duran parmakları seğiriyor, orada olduklarını hatırlatıyor ve beni tam bir panik atağına sokmadan mucizevi bir şekilde aşağıda tutuyorlar.

"Bu gayet iyi, prenses," diye neredeyse hırlıyor. "İstediğin kadar hayır de. Durmamı söyle. Benden nefret ettiğini söyle." Nefes alışverişi, penisi ağzımdayken olduğu gibi düzensizleşiyor. "Seni sadece daha sert sikeceğim. Kırmızı demediğin sürece. O zaman biter, yargılama yok, baskı yok. Anladın mı?"

Hemen cevap vermediğimde, aklım olasılıklarla dolup taşarken, boğazıma daha sert bastırıyor. Acıtmıyor. Boğulmuyor. Sadece orada.

Bu baskı içimde ani bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve hemen ardından panik atak geçiriyor. Nabzım düzensizleşiyor, anılar beni geriye çekmeye çalışıyor.

Gözlerine odaklanarak gözlerimi kırıştırıyorum. Gözleri sabit, soğuk değil. Ona ait değil. Yapabileceğim tek şey başımı sallamak.

Damien sakın bir şekilde, "Bunu sesli söylemeni istiyorum sevgilim," diyor. "Sadece bir kereye mahsus, evet de."

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuştum, görüşüm bulanıklaşıyordu. "Eğer durmanı istiyorsam, kırmızı diyeceğim."

"İşte benim mükemmel kızım," diye fısıldıyor, kalçasını benimkine sürterek. Kalçalarımı kaldırmaya çalışarak ona doğru kıvrılıyorum, ama boğazımdaki eli ve kalçalarının benimkilerin üzerinde olması beni aşağıda tutuyor.

Heyecanımın çatlaklarından korku sinsice sızıyor ve istemeden de olsa "Hayır" diye inliyorum.

Damien kıkırdadı, sonra gözlerimden süzüldüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı yaladı. "Hayır, seni kurtarmaz," dedi karanlık bir sesle. "Amcığın benim benimle doldurulmak için yaratıldı. Ve ben görevlerimi çok ciddiye alıyorum."

Geri çekilip kıyafetlerini çıkarıyor, şekilli, dövmeli göğsünü ve boğazımın arkasında olduğu zamanki kadar sert olan, piercingli penisinin o nefis V şeklini ortaya çıkarıyor. Ağzım tükürükle doluyor, oradaki hisleri ve bana söylediği müstehcen sözleri hatırlıyorum. Bunu yapacak kadar cesurdum, onu böyle kabul edecek kadar cesurdum. Bunu da yapacak kadar cesur olabilirim. Ve eğer hayır demeye başlarsam... Şey, anlaşılan bundan zevk alıyor. Bunun onun hakkında ne söylediğini daha sonra ele alacağım.

Tekrar kalçalarımın üzerine oturuyor ve soluk teninin bal rengi bronz tenimle olan kontrastına hayran kalıyorum. Göğüs uçlarımı iki eliyle kavrayıp, ağırlığı altında kıvrana kadar büküyor ve çekiyor.

"Hazır mısın Morgan?" diye soruyor Damien, beni baş döndüren bir hırıltıyla. Kendimi yakalanmış bir av gibi hissediyorum. Bunu yapmamalıydım, kendimi bu kadar savunmasız bırakmamalıydım, kendimi tekrar bir erkeğin insafına bırakmamalıydım.

"Bence yapmamalıyız—" diye başlıyorum ama o, bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırıp beni kendisine açarak sözümü kesiyor.

"Prenses, ne düşündüğün umurunda değil," diye mırıldanıyor, kalın penisini ıslak klitorisimin ve iç dudaklarımdan üzerinden geçirdikten sonra girişime yerleştirirken. "Amcığın bunun için ağlıyor. Bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

Bu sözler beni dehşete düşürmeliydi. Benim ne istediğimi umursamadığını söylüyor. Bunun yerine, inanılmaz derecede ıslandığımı, penisinin ucuna damladığımı hissediyorum; penisin ucu şimdi açıklığıma oturmuş durumda ve yemin ederim ki penisin orada zonkladığını hissedebiliyorum.

"Hepsini alacaksın, yine de benden daha fazlasını isteyeceksin." Bununla birlikte, ihmal edilmiş vajinamı gererek içeri doğru itmeye başlıyor. İlk başta onun için açıldığımı hissediyorum, sonra korkuyla kasıldığımda yanma hissini duyuyorum.

"Şşş," diyor, nefes nefese kaldığımı fark etmemi sağlıyor. Avucu karnıma bastırarak beni sakinleştiriyor. "Uslu bir kız ol ve kaslarını gevşet

benim için.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, bedenim anında itaat etti, tıpkı komutanını dinleyen bir asker gibi.

“Evet, aynen öyle.” Damien, sıkı itişlerle beni becerirken nefes alışverişi sertleşiyor, yarıya kadar girip tekrar çıkarıyor ve bu işlemi istikrarlı bir ritimle tekrarlıyor. Piercing, aşırı ısınmış tenime karşı soğuk geliyor. “Çok iyi hissettiriyorsun prenses. Kahretsin, son günlerde kendimi tatmin ederken aklımdan geçen tek şey, senin altımda olman. Hatta spor salonunun duşlarında bile senin sıkı, ıslak amını düşünerek mastürbasyon yaptım.”

Bu gerçeği fark ettiğimde inliyorum; bu muhteşem adamın beni delicesine arzuladığını anlamak başımı döndürüyor ve midemde bir kasılma hissi yaratıyor.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi bebeğim? Sadece varlığınla bile beni orgazma ulaştırdığını bilmekten hoşlanıyorsun."

"Damien," diye inledim başımı sallayarak. Çok fazla, çok hızlı. Onun bir centilmen olduğunu sanıyordum. Beni mahvedebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Artık senin için çok geç, Morgan," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Sen benimsin. Beni asla terk etmeyeceksin."

Sözleri içimde bir heyecan uyandırıyor, ondan kaçmak istememe neden olan bir heyecan; ama o beni yakalayıp geri alıyor. Düşüncesiyle bile penisinin üzerinde titrediğimi hissedebiliyorum ve sanırım onun yavaş davranma sabrı burada sona eriyor.

Bir homurtuyla dibe kadar giriyor ve bu gerilme yüzünden başımı geriye atıyorum. Daha önce hiç kimsenin girmediği kadar derine inmesinin verdiği rahatsızlık, karnımın alt kısmında karanlık bir zevkin ortaya çıkmasına neden oluyor.

"İşte bu," diye fısıldadı, üzerime eğilip dudaklarımızı birleştirdi. "Bütünümü alacaksın. Erkekliğinin tamamını."

Benim adamım. Bu... Yunan tanrısı gerçekten benim mi? Ya her şeyi berbat edersem? Ya benden nefret etmesine neden olursam? Ya beni dövmesine, aşağılamasına, değersizleştirmesine ve sonunda hiçbir şey olmamama neden olursam?

Onun beni öpmesine izin vermek yerine, ellerimi göğsüne dayayıp onu itmeye çalıştım. "Hayır... Hayır, hayır, hayır. Bırak beni. Bırak beni!"

Damien başını yana eğdi ve çarpık bir sırıtışla bana baktı. "Benden kaçmak mı istiyorsun, prenses?"

Şaşkınlıkla onu itmeyi bıraktım. Beni bırakacak mı acaba?

"Bunun için benimle kavga etmek mi istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu, sonra tamamen geri çekildi. "Hadi bakalım. Beni peşinden koştur, bebeğim."

Sadece bir saniye tereddüt ettim, sonra kendimi koltuktan fırlattım, neredeyse bir araya toplanmış kıyafetlerimize takılıp düşüyordum. Çılgın koşumun sadece üç adımında Damien arkamdan bana saldırdı, beni güvenli bir şekilde kollarının arasına düşürdükten sonra bizi yuvarlayarak tekrar üstüne çıktı.

"Güzel deneme," diyor sırtarak. Cinsel organı bedenlerimizin arasında sıkışmış, sertleşmiş ve sıvılarımızdan ıslanmış, onsuz kendimi boş hissediyorum. "Ama sana beni asla terk etmeyeceğini söylemiştim. Ciddiydim."

Güçlü kollar beni ters çevirip kalçam havada kalacak ve yanağım sade gri halıya yapışacak şekilde yatırıyor.

"Kahretsin, bunu istemiyorum," diye güçsüzce itiraz ettim, kalçalarım Damien'in leğen kemiğine doğru itilirken.

Ölçülü ama acı veren bir tokat kalçamın üzerine indi, tenin tene çarpma sesi beni geçmişimin uçurumuna geri itmeye çalıştı. Ama arkamdaki adam buna izin vermedi. Avucu sıcak tenimi okşadı, küçük acıyı dindirdi.

"Yukarı bak, prenses," diyor sakın bir şekilde, sanki az önce beni yere yatırıp üstüne bir de popoma vurmamış gibi. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp televizyon sehпасının cam panellerinde bedenlerimizin yansımalarını görüyorum. Yansımada gözlerimiz buluştuğunda devam ediyor: "Eğer bir şekilde amının sahibinin kim olduğunu unutursan, bana bak. Anladın mı?"

Başımı salladım, gözlerimi üzerimde yükselen, tüm dövmeleeri görünen, yüzünde vahşi bir ifade olan adamdan alamıyordum.

"Benim güzel kızım," diye mırıldanıyor, kendini tekrar hizalayarak. Tek bir pürüzsüz hamleyle içime giriyor. "Tamamen benimsin."

"Damien!" diye inleyerek adını söylüyorum, sonra alt dudağımı öyle sert ısııyorum ki ağızımda kan tadı hissediyorum.

"Doğru söylüyorsun Morgan. Artık kimse bu tatlı kediye yaklaşamayacak. Onu kendime ait ilan edeceğim."

Beni ikiye bölmek istercesine beceriyor, her ileri hareketinde testisleri vajinama çarpıyor, parmakları kalçalarımı o kadar sıkı tutuyor ki, günlerce morluklarım olacağını biliyorum. Şu anda beni sanki sadece menisinin bir kabıymışım gibi penisinin üzerine çeken on parmağı için on daire.

Bu düşünce -ve bana söylediği son sözler- içimde öyle bir sarsıntı yarattı ki, hazzın sisini yırtıp geçti.

“Damien, bekle.” Beni görmezden geliyor, bir eli bacaklarımın arasına girip klitorisimi okşuyor. “Ah, kahretsin!” diye tıslıyorum. “Ciddi söylüyorum. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum.”

Kalçaları hareketlerinde titriyor, gözleri biraz irileşmiş bir şekilde camda benimkilerle buluşuyor. Bir an birbirimize bakıyoruz, ikimiz de nefes nefese, Damien'in göğsü inip kalkıyor. Sonra çenesini kaldırıp sırtıma doğru eğiliyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Kanımı donduran tek bir kelime fısıldıyor.

"İyi."

DAMIEN

Kalçalarım bu sefer daha sert bir şekilde öne doğru fırladı ve Morgan'ın çılgılığı duvarlarda yankılandı.

“Beni duydun, prenses.” Ona daha da yaklaştım, dişlerim kulağının kabuğuna değdi. “Bu tatlı amını, benden sıırıslıklam olana kadar dolduracağım. Kime ait olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmayana kadar.”

“Damien—”

“Hayır.” Sözü nü kestim ve tırnaklarının halıya sürtündüğü sert bir hamleyle kelimeyi vurguladım. “Tartışmaya hakkın yok. Sana verdiğimi kabul etmek zorundasın.”

Parmaklarım tekrar klitorisini buluyor, onu çevrelerken bir yandan da içine girip çıkıyorum. Çıkardığı sesler -yarısı protesto, yarısı yalvarış- beni çıldırtıyor. Yansımada, göz bebeklerinin genişlediğini, nefes nefese dudaklarının nasıl aralandığını izliyorum.

"Hadi gel sikime, Morgan. Hemen şimdi."

“Yapamam—”

“Yapabilirsin.” Parmaklarımın hızını artırıyorum. “Ben bu mükemmel amı dölleyen sen de gel.”

"İrk" kelimesi tüm vücudunu geriyor. Bir an için "güvenlik kelimesini" söyleyeceğini düşünüyorum, ama sonra etrafımı sıkıca kavırıyor, duvarları o kadar sıkı kapanıyor ki neredeyse hareket edemiyorum. Sırtı kamburlaşarak adım haykırıyor ve kontrolünü kaybetmesi -benim için, benim yüzümden- göğsümde bir şeyleri parçalıyor.

Hazın beni paramparça etme şekli vahşi. Ham, şiddetli ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Kendimi olabildiğince derine gömüyorum ve onun beni ele geçirmesine izin veriyorum, boşalmam ona sonsuz gibi görünen sıcak darbeler halinde akıyor.

"Benim," diye hırladım ensesine doğru, kalçalarım artçı şoklarla sarsılırken. "Tamamen benim."

Sonunda geri çekildiğimde, büyülenmiş bir şekilde topuklarımın üzerine oturuyorum. Menim vajinasından sızıyor, teninin sıcak karamel rengine karşı bembeyaz. Bu kontrast müstehcen. Güzel.

Baş parmağımı karışıklığın içinden geçirip topluyorum, sonra tekrar içine itiyorum.

"Her damla bıraktığım yerde kalıyor."

Morgan kollarımda titriyor, artçı şoklar hala vücudunda yankılanıyor. Onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kucaklayıp yatağa taşıyorum. Protesto etmiyor, sadece başını göğsüme yaslıyor, gözleri zaten yarı kapalı.

Çarşafı kenara çekip onu yatırdım, sonra da yanına uzandım.

Tamamen uykuya dalmadan önce, bacağına kalçamın üzerine atıp tekrar içine giriyorum. İkimizin birlikte boşalmasının verdiği ıslaklıkla, çenemi sıkacak kadar da sıkı bir şekilde içeri giriyorum.

"Ne yapıyorsun...?" Sesi uykulu, kafası karışık. "Ne yapıyorsun?"

"Sen uyurken penisimi ait olduğu yerde tutacağım."

Yorgunluktan bulanıklaşmış koyu gözleriyle bana bakıyor. Bir an itiraz edeceğini düşünüyorum, ama sonra göz kapakları kapanıyor ve sadece... kabulleniyor. Vücudu etrafımda gevşiyor, nefes alışverişi düzelirken derinlerde gömülü kalmama izin veriyor.

Bu teslimiyete duyulan güven, göğsümde bir şeyleri buruyor.

Aklımı kaçırdığımı biliyorum. Doğum kontrolü kullanmadığı halde onunla böyle ilişkiye girmek, şimdiye kadar çizdiğim tüm sınırları aşıyor. Hayatımda attığım her adım her zaman hesaplı ve amaçlıdır. Bu gece olan hiçbir şey de öyle değil.

Ama Morgan, mantıklı zihnimi anlamadığım şeylerle alt üst ediyor.

O, bende onu kalıcı olarak işaretleme, geri döndürülemeyecek şekillerde kendime bağlama isteği uyandırıyor. Onu herkesten, hatta genellikle çok dikkatli bir şekilde kontrol ettiğim kendi parçalarımın bile korumak istiyorum.

Elim kalçasını buluyor, başparmağım teninde rastgele daireler çiziyor. Uykusunda hafifçe kıpırdanıyor ve bu hareket içimde yeni bir sıcaklık

dalgası yaratıyor. İçimde tekrar sertleşmeye başlıyorum bile.

Bu tam bir çılgınlık.

Ama onun uyuyuşunu izlerken, etrafımı saran sıcaklığını hissederken, umursayamıyorum.

Kış ışığının panjurlardan süzülmesiyle uyanıyorum, gerçeklik yerine oturmadan önce bir an için şaşkınlık içindeyim. Morgan'ın sıcak bedeni benimkine yapışmış, bir bacağı hâlâ kalçamın üzerinde, gece boyunca penisim dışarı çıkmış olsa bile.

Uyku sırasında nefes alışverişi derin ve düzenli, yüzü ise rahatlamış. Genellikle yüzünü geren kaygıdan eser yok, daha genç görünüyor. Öyle bir kırılma ki, göğsüm sıkışıyor.

Dikkatlice kendimi ondan ayırdım, bacağına yavaşça aşağı indirdim ve yanından sessizce çıktım. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ama uyanmadı, sadece yastığa daha da gömüldü.

Komodinin üzerindeki saat 08:03'ü gösteriyor. İş saat ikide başlıyor, bu da bana saatlerce boş vaktim olduğu anlamına geliyor.

Bir eşofman altı giyip mutfığa yöneldim, aklımda buzdolabında neler olduğunu çoktan saymaya başlamıştım bile. Çok fazla bir şey yok – sık sık yemek yapmıyorum. Yumurtalar, belki hala yenilebilir durumda olan biraz pastırma, kesinlikle bayatlamış ekmek.

İdare etmek zorundayız.

Bir kaseye yumurtaları kırıyorum, bir yandan da tavada pastırma kızırdayarak kızarıırken ben de yumurtaları çırpıyorum. Bu ev ortamı bana yabancı geliyor. Başkası için en son ne zaman yemek pişirdiğimi hatırlamıyorum. Yemek pişirmek istediğimi de hatırlamıyorum.

Ama Morgan'ın boş bir yatak ve pişmanlıkla uyanmasından başka bir şeyle karşılaşmasını istiyorum.

Yumurtalar kolayca çırpılıyor ve ekmeği kızartıyorum. Çok gösterişli bir şey değil, ama yemek işte. Her şeyi bir tabağa yerleştiriyorum, bir bardak portakal suyu alıyorum ve hepsini ön kollarımın üzerinde dengede tutuyorum.

Morgan hâlâ uyuyordu, ben de kalçamla yatak odasının kapısını iterek açtım. Güneş ışığı çarşafplarımın altındaki vücudunun kıvrımlarını aydınlattı

ve bir anlığına, onun bu alandaki görüntüsünü içime sindirerek öylece durdum.

Bana ait.

Tabağı komodinin üzerine koydum ve yatağın kenarına oturup elimi omzuna koydum.

"Uyan prenses."

Kıpırdanıyor, gözleri aralanıyor. Yüzünde önce şaşkınlık belirliyor, sonra nerede olduğunu, kimin yatağında olduğunu anlıyor. Anıların zihninde canlandığını, boynuna doğru yayılan kızarıklığı izliyorum.

"Kahvaltı hazırladım." Tabağı işaret ederek, "Çok gösterişli bir şey değil ama yemen gerek." dedim.

Morgan kendini yukarı doğru itti, sanki dün gece yaptıklarımızdan sonra bu bir şekilde mahremiyetini koruyacakmış gibi çarşafı göğsüne bastırdı. Saçları dağınık, ruju çoktan silinmişti ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Morgan, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, "Normalde böyle yapmam," diyor. Portakal suyuna uzanırken parmakları hafifçe titriyor.

"Kahvaltı mı yapacaksın?"

"Bir yabancıнын yatağında uyanmak." Bir yudum alıyor, gözleri bana değil bardağa sabitlenmiş durumda. "Soyadını bile bilmiyorum."

"Hale. Damien Hale." Başucu tahtasına yaslanıp, onun yumurtaları didiklemesini izledim. "Ve artık yabancı değiliz, prenses."

Takma isimden dolayı yanakları kızardı. Küçük bir parça pastırmayı alıp, ne diyeceğini düşünmek için zaman kazanmaya çalışır gibi yavaşça çiğnedi.

"Acil tıp teknisyeni olmayı seviyor musunuz? Donanmadan ayrıldıktan sonra beklediğiniz şey bu muydu?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Çoğu insan sormaz; sadece insanlara yardım etmek, kahramanlık yapmakla ilgili olduğunu varsayarlar. Morgan'ın gözleri, gerçekten merakla yüzümü taradı.

"Çoğu gün, evet. Adrenalin patlaması benzer, sadece saatler daha iyi." Omuz silkerek, rahat bir tonda konuşuyorum. "İnsanlara yardım etmeye devam ettiğimi bilmek güzel, ama her gece kendi yatağında uyuyabiliyorum."

"Yani yine hayat kurtarıyorsunuz, sadece görevlendirme stresi olmadan."

"Öyle bir şey." Uzandım ve bir tutam saçını daha kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ya sen? Hep sigorta satmak mı istedin?"

Beklenmedik ve neşeli bir şekilde gülüyor. Bu, tüm yüz ifadesini değiştiriyor.

"Tanrı aşkına, hayır. Çocukken sanatçı olmak istiyordum. Ressam, belki de heykeltıraş." Morgan çatalını bırakıp dizlerini göğsüne çekti. "Ama sanat faturaları ödemez. Sigorta... tahmin edilebilir. Güvenli."

"Güvenli olmak sıkıcıdır."

"İhtiyacım olan şey güvenlik." Sözleri muhtemelen niyet ettiğinden daha sert çıktı. Yüzünü buruşturdu, meyve suyundan bir yudum daha aldı. "Yani—"

"Açıklama yapmak zorunda değilsin." Baş parmağımla çenesini okşayarak yüzünü kendime doğru çevirdim. "Ama benimle güvende olmak zorunda da değilsin."

Nefesi kesiliyor. Sadece birbirimize bakıyoruz ve o karanlık gözlerin ardında yaşanan savaşı görebiliyorum: korku arzusuyla, eski yaralar yeni olasılıklarla savaşıyor.

"Ailemden iki eyalet uzakta yaşamamın bir sebebi var," diyor sonunda. "Uzaklaşmak için tüm hayatımı yeniden kurdum..." Kendini durduruyor. "Bu, ertesi sabah yapılacak bir konuşma için çok ağır bir konu."

"Belki de ağır bir şey istiyorum."

Morgan başını sallayarak geri çekildi. "Bu saçmalık. Seni tanımıyorum bile. Üç kez karşılaştık ve birdenbire tüm hayat hikayemi anlatmamı mı istiyorsun?"

"Bu bir sorun mu?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Saçlarını eliyle karıştırdı, sesine hayal kırıklığı yansımıştı. "Neden seninle konuşmak bu kadar kolay? Hiç mantıklı değil."

Tabağın üzerindeki bir parça pastırmayı alıp ona uzattım. "Belki de her şeyi kilitli tutmaktan sıkıldın."

"Ya da belki sen sadece..." Sözünü yarım bırakıp, elimdeki pastırmayı alıyor. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Alımlı?"

"İsrarcı." Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ve anlaşılan berbat bir aşçı. Bu pastırma yanmış."

"Zaten yiyeceksin."

“Çünkü açlıktan ölüyorum.” Bir lokma daha aldı, sonra kalan parçayla beni işaret etti. “Ve sen konuyu değiştiriyorsun. Seni sordum, ama nedense sonunda benim hakkımda konuşmaya başladık.”

“Stratejik yeniden yönlendirme. Bunu Deniz Kuvvetlerinde öğretiyorlar.”

“Eminim öyledirler.” Morgan, kucağındaki tabağı dengede tutarak yastıklara yaslandı. “Peki, hayat kurtarmayı ve sinir bozucu derecede çekici olmayı öğretmenin dışında başka ne öğretiler?”

"Sinir bozucu bir şekilde mi?"

“Ne yaptığını biliyorsun.” Çatalını bana doğru salladı. “Şu prenseslik meselesi, o ses, her şey—” Göğsümü belirsiz bir şekilde işaret etti. “—her şey.”

Bileğinden tutarak, çatalı hareket halindeyken durduruyorum. "Hoşuna gidiyor."

Yüzü daha da kızardı ama geri çekilmedi. "Mesele bu değil."

“Bunun ne anlamı var?”

“Seninle normal bir sohbet etmeye çalışıyorum. Gerçek şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Mesela...” Düşünerek duraksıyor. “En sevdiğin renk ne?”

"Şaka yapıyorsun herhalde."

“Ciddi söylüyorum. En sevdiğim renk. Söyle bakalım.”

“Mavi.” Bileğini bıraktım, istemeden de olsa eğlendim. “Sıra sende.”

“Sarı. Ayçiçekleri gibi.” Yumurtadan bir ısırık daha alıyor. “En sevdiğin yemek?”

“Kendim pişirmek zorunda kalmadığım her şey.” Tostundan bir dilim alıyorum. “Anlaşıldı.”

Morgan yine aynı neşeli sesle güldü. "Haklısın. Ben de çok daha iyi değilim. Çoğunlukla dışarıdan yemek sipariş ederek ve Basia'nın bana zorla yedirdiği şeylerle hayatta kalıyorum."

"Partideki arkadaş mı?"

“Ve öz savunma dersi. O...” Morgan'ın ifadesi yumuşuyor. “İyi bir öğretmen. Sık sık tek istediğim şey saklanmakken, beni saklanmaya bırakmıyor.”

"Teşekkür etmem gereken biri gibi görünüyor."

“Basia ile görüşmeyeceksin.” Morgan başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Geceyi nerede geçirdiğimle ilgili çok fazla soru sorardı.”

Ona ne söyledin?

“İşte sorun da bu.” Tabağı kenara bırakıp daha yakına eğildi. “Bu konuda ona yalan söyleyemem. Senin hakkında.”

Çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. “Güzel.”

“Bu iyi değil. Bu tehlikeli.”

“Belki de hayatında biraz tehlikeye ihtiyacın var, prenses.”

Gözleri dudaklarıma indi. “Bu kötü bir fikir.”

“Muhtemelen.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. “İstersen beni durdurabilirsin.”

Hayır, öyle değil.

Öpüşme yumuşak ve deneme amaçlı başlıyor, ama Morgan iç çekerek kendini tamamen öpüşe bırakıyor ve bu iç çekiş doğrudan cinsel organıma ulaşıyor. Parmakları göğsüme kenetleniyor, tırnakları tenimde hafifçe geziniyor ve ben de nefesi kesilene kadar öpüşü derinleştiriyorum.

Geri çekildiğimde göz bebekleri kocaman açılmış, dudakları şişmişti.

“Sen baş belasısın,” diye fısıldıyor.

“Yatağında, üzerinde sadece benim çarşaflarım olan kadın böyle diyor.” Başparmağımla alt dudağını okşadım. “Sanırım itiraf ettiğinden daha çok baş belası olmayı seviyorsun.”

“Bence inanılmaz derecede kibirlisin.”

“Ve böyle kızardığında inanılmaz derecede güzelsin.”

Morgan inleyerek yüzünü omzuma sakladı. “Öyle şeyler söyleyemezsin.”

“Neden olmasın? Doğru.” Yüzünü tekrar yukarı kaldırıp bir öpücük daha çaldım. “Kelimesi kelimesine doğru.”

Titriyor ve bu tepkiyi fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum. Bana karşı gösterdiği tepki –açık, korumasız, belli ki kendinden mahrum bıraktığı bir şeye duyduğu yoğun özlem– sarhoş edici.

Onu sonsuza dek böyle izleyebilirim. Yüzündeki her ifadeyi inceleyebilir, çıkardığı her sesi kaydedebilir, kendi etrafına sardığı o dikkatli kontrolü kırmak için tam olarak ne gerektiğini öğrenebilirim.

Daha önce hiç kimseyle bu kadar derin bir bağ kurmamıştım.

Bu farkındalık beni endişelendirmeli. Bu durum, kurduğum her şeyi nasıl karmaşıktırdığı, Morgan'ın hayatımı ne kadar kolay alt üst edebileceği konusunda alarm zilleri çalmalı.

Ama aklımdan geçen tek şey onu burada tutmak. Geri dönmesini sağlamak. İkimiz için de ayrı kalma düşüncesi dayanılmaz hale gelene

kadar onu tekrar tekrar görmek için bahaneler bulmak.

Ne kadar ileri gittiğimin farkında bile değil. Onu yatak odası penceresinden nasıl izlediğimi, eyalet sınırlarını nasıl aştığımı, tam da bana ihtiyacı olduğu yerde olmak için nasıl fırsatlar yarattığımı bilmiyor.

Ve asla da yapamayacak.

MORGAN

Ertesi gün işe geri döndüm, kısa süreli iznim bitti. Yılbaşı civarında fazla mesai yapacağım, böylece bekar iş arkadaşlarım gece boyunca dans edebilsinler ya da normal insanların yaptığı her neyse onu yapabilsinler. Tacizci eski sevgililerinin her köşede belirmesinden korkan, saklanan insanlar değiller.

Dün sabah kendimi güvende hissettim. Yıllardır ilk defa, Marco'nun gerçek yüzünü ortaya çıkardığından beri her adımımı takip eden o sürekli korku hissi olmadan uyandım. Ve bunların hepsi acil tıp teknisyenim Damien sayesinde. Kurtarıcım. Benim... adamım mı? Kendisi öyle diyor...

Omurgamdan hoş bir ürperti geçiyor ve bir şekilde bacaklarımın arasına kadar ulaşıyor. Buna karşılık bacaklarımı birbirine sıkıştırdığımda, yaptığımız eylemlerin yankılanan bir titreşimini hissediyorum; bu da bana onun bedenime nasıl sahip olduğunu, onu bir virtüözün seçtiği enstrümanı çaldığı gibi nasıl kullandığını hatırlatıyor.

"Kızım, biraz daha hayal kurarsan, hayallerini bu muhteşem çalışma odasının duvarlarına yansıtırsın."

Basia'nın sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve dönüp baktığımda, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde sandalyemin yanında durduğunu görüyorum. Bana yaklaştığını bile fark etmemiştim. Aşırı tetikte olma halime ne olmuştu?

"Noel'de sosis mi yedin yoksa?" Kaşları komik bir şekilde oynuyor. "Belki de eski bir sevgilin?"

Sözleri midemi bulandırdı. Kesinlikle eski bir sevgili değil.

Tanrım. Ona her şeyi anlatmalıyım.

Sanırım yüz ifadem düşüncelerimi yansıtıyor, çünkü Basia kollarını indirip bana endişe dolu bir bakış attı. "Ne? Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey yok, bebeğim. Sorun sende değil." Dudaklarımı ısırıp titreyerek derin bir nefes aldım. "İşten sonra yalnız başımıza bir içki mekanına gidelim. Sana söylemek istediğim bir şey var. Ve dürüst olmak gerekirse, yıllar önce söylemem gereken bazı şeyler de var."

Basia'nın kaşları şimdi sarı saç çizgisine doğru kalktı. "Morgan Cole ve happy hour mı? Connecticut'ta beden mi değiştirildi sana?"

Onun saygısızlığına gülüyorum ve başımı sallıyorum. Basia, hayatımın en belirleyici kısımlarından bazılarını bilmesine de, her zaman bana iyi davrandı.

"Evet, evet," diye kekeledim garip bir şekilde.

Hayatı gerçekten de akıp gitmesine izin vermişim, değil mi? Biraz daha az güvende olma, biraz daha fazla deneyim yaşama özlemimi uyandıran Damien oldu. İçimde boşaldığı anı hatırlıyorum ve göğsümden yanaklarıma doğru bir sıcaklık yükseliyor. Neyse ki regl dönemim yaklaşıyor...

"Tamam, dün olduğu gibi seninle ilgili neler olup bittiğini öğrenmem gerek," diyor Basia, düşüncelerimi yine bölerek. "Öğle yemeğini atlayalım da daha çabuk bitirelim, barda yiyelim."

"Sanırım yemek yiyemeyeceğim," diye düşündüm kendi kendime, ama ona zoraki bir gülümseme verip başımı salladım.

Günün geri kalanı, bir şeyden korkarken zamanın genellikle geçtiği gibi, bir çırpıda geçiyor. Kendimi orta derecede loş bir barın köşe masasında otururken buluyorum, Basia karşımda, çizik yüzeye ellerini koymuş bir şekilde bana doğru eğiliyor.

"Tamam, Cole. Anlat bakalım."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Sonra ona Marco'dan bahsediyorum.

"Geçmişimde bir adam var. Bir canavar. Her şey normal başladı," diyorum, sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyor. "Hatta mükemmeldi. Büyüleyiciydi. Komikti. Bana kimsenin yapmadığı şekilde kendimi görülmüş hissettirdi." Acı bir kahkaha atıyorum. "Sonunda beni anlayan birini bulduğumu sanmıştım."

Basia sessiz kalıyor, gözleri yumuşak ama tetikte.

"Başlangıçta çok koruyucuydu," diye devam ediyorum. "Beni arabama kadar bırakır, eve güvenli bir şekilde vardığımdan emin olmak için mesaj

atardı. Tatlı ve düşünceli hissettiren küçük şeylerdi bunlar. Sonra sanki beni takip ediyormuş gibi hissetmeye başladım. Eğer yeterince hızlı cevap vermezsem veya arkadaşlarımla dışarı çıkıp haber vermeyi unutursam üzülmüydü. Bunun sebebinin benim için endişeleniyor olması olduğunu söyledi.”

Bardağımdaki buğu üzerinde bir çizgi çiziyorum, damlanın aşağı doğru izini izliyorum. "Ve ona inandım. Kendime bunun aşk olduğunu söyledim. Onun çoğu insandan daha çok önemsedğini düşündüm."

Basia'nın eli masanın üzerinden elimi buldu ve beni sakinleştirdi.

“Sonra işler daha da kötüleşti,” diye fısıldadım. “Eleştiriler küçük şeylerle başladı... Nasıl giyindiğim, kimlerle konuştuğum, çok yüksek sesle gülmem gibi. Sonra bağırmaya dönüştü. Suçlamalar. Gerçek gibi görünen ama sonradan gerçekliğini yitiren özürler.” Durakladım, yutkundum. “Beni ilk yakaladığında, kendime bunun kasıtlı olmadığını söyledim. Sadece kızgındı. Sonrasında ağladı, bir daha asla olmayacağına yemin etti. Ve ona inandım. Çünkü alternatif—” Sesim titredi. “Alternatif, bana zarar verebilecek birini seçtiğimi kabul etmek zorunda kalmam anlamına geliyordu.”

Basia'nın gözleri parlıyor ama sözünü kesmiyor.

“Herkesten bir şeyler saklamaya başladım. Morlukları, bahaneleri, panik atakları. Rol yapmada o kadar ustalaştım ki, neredeyse kendimi bunların yaşanmadığına ikna ettim. Ta ki artık saklayamayacak kadar kötüleşene kadar.” Boğazım düğümleniyor. “Bir gece, o—” Duraksıyorum, başımı sallıyorum. “Kaçtım. Bir çanta hazırladım ve o uyurken gittim. İki eyalet öteye taşındım. Numaramı değiştirdim. İşimi. Her şeyi.”

Aramızdaki sessizlik, söylenmemiş sözlerle yankılanıyor.

Basia elimi sıkıca ama nazıkçe sıktı. "Bana ayrıntıları anlatmak zorunda değilsin," dedi sessizce. "Ama şunu duyman gerekiyor: Bunların hiçbirini hak etmedin Morgan. Hiçbirini."

Gözlerim yaşlarla doldu ama titrek bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Şimdi bunu biliyorum. Sanırım."

“Güzel.” Arkasına yaslandı, yavaşça nefes verdi. “Çünkü karşımda oturan kadın mı? O çok güçlü. Ve o pislik bir daha yüzünü gösterirse, pişman olmasını sağlayacağım.”

Ağzımdan hafif bir kahkaha çıktı, yarı hıçkırı. "Sen ve Damien iyi anlaşırdınız."

Basia başını yana eğdi. "Damien?"

"Acil tıp teknisyenim," diyorum usulca. "Her şeyden sonra bana yardım eden kişi."

Basia'nın kaşları kalktı, gözlerinde merak belirdi. "Ahhh. O Damien. Ondan daha önce bahsetmiştin, değil mi? Noel partisindeki?"

Başımı salladım, sanki içkim her şeyi benden daha iyi açıklayabilirmiş gibi içine baktım. "Evet. O."

Sesi yumuşuyor ama asla tamamen gizleyemediği o koruyucu taraf da var. "Peki ya o?"

Anlamlı kelimeler bulmaya çalışarak yutkunuyorum. "O... farklı. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Yani, panik atak geçirdiğim bir dönemde benimle tanıştı ve çok utanmam gerekirdi ama utanmadım. Bana kendimi güvende hissettirdi. Ayaklarımın yere bastığımı hissettirdi."

Basia beni uzun süre inceledi. "Şimdi de sanki çok tatlı ya da çok aptalca bir şeyi itiraf edecekmişsin gibi kızarıyorsun."

Titrek bir kahkaha attım. "İkisi de olabilir."

Gözleri hafifçe irileşti. "Aman Tanrım. Onunla yattın, değil mi?"

Ellerimle yüzümü kapatarak inledim. "Bunu burada yapmayalım mı?"

Basia öne eğildi, fısıldadı ama sırtıttı. "Yani bu bir evet demek."

"Basia..."

"Bak, yargılamıyorum! Sadece şaşırdım. Beş yıldır doğru dürüst bir randevuya bile çıkmadın, değil mi?"

"Daha uzun," diye mırıldandım.

Kadın kısık bir sesle ısıklık yapıyor. "Ve bir acil tıp teknisyeni seçmişsin. Güzel. Kurtarıcı fantezisi, değil mi?"

"Dur." Midem belirsizlikle burkulsa da tekrar gülüyorum. "Planlı değildi. Sadece... oldu. Bas çok yoğun bir adam. Sana sanki saklamaya çalıştığın her şeyi görüyormuş gibi bakan türden bir adam. Ve nedense bu beni korkutmuyor."

Onun alaycı tavrı azalıyor, yerini daha yumuşak bir tona bırakıyor. "Bu... büyük bir şey gibi geliyor."

"Öyle." Bardağımın kenarını okşadım. "Ama aynı zamanda kafa karıştırıcı da. Koruyucu ve bazen bu iyi hissettiriyor. Sanki sürekli arkama bakmak zorunda kalmıyorum. Ama sonra beni öyle bir şekilde izlediğini fark ediyorum ki—" Doğru kelimeyi ararken durakladım. "Hmm, biraz fazla. Sanki beni katalogluyor gibi."

Basia kaşlarını çattı. "Sence o tehlikeli mi?"

Soru beklediğimden daha ağır bastı. Başımı hızla salladım. "Hayır. Öyle değil. Bana asla zarar vermezdi. Bunu biliyorum."

"Sevgilim," diyor nazikçe, "bunu daha önce de söylemiştin."

Bu hatırlatma aramızda ağır bir etki bıraktı.

Derin bir nefes alıyorum, boğazımda yükselen savunmacı cevabı bastırmaya çalışıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum ve endişelenmekte haklısın. Ama Damien, Marco değil. O sakın, kontrol sahibi. Bana dokunduğunda, benden bir şey almaya çalışıyormuş gibi hissetmiyorum... Sanki bana bir şey geri veriyormuş gibi hissediyorum."

Basia beni dikkatle izliyor, parmakları masaya vuruyor. "Sadece yavaş davranacağına söz ver, tamam mı? İnsanlar bizi her türlü sebeple güvende hissettirebilirler. Ama bu her zaman gerçekten güvende oldukları anlamına gelmez."

"Dikkatli olacağım," diyorum, bunu olabildiğince ciddiye alarak.

Arkasına yaslandı ve her zaman sahip olduğu o keskin bakışla beni inceledi. "Zaten çok zor durumda kalmış biri gibi konuşuyorsun."

Hafifçe gülümsüyorum. "Belki de öyleyim."

"O zaman umarım düşündüğünüz gibi biridir," diyor sessizce. "Çünkü eğer öyle değilse, onu bizzat ben bulacağım."

Gülüyorum ama sözlerinde beni ürperten bir şey var; çünkü o sıcaklığın ve sevginin altında, tam olarak adlandıramadığım bir gerçek yatıyor. Damien'da tehlikeli bir şey var.

Basia geriye yaslanıp dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne oldu canım?" diye sordum. Bana Damien'den uzak durmamı mı söyleyecek?

"Senden de sakladığım bir şey var," diyor sonunda, sonra içini çekiyor. Bana şok edici bir şey söylediğinde gözlerimi kırıştıyorum. "Gerçek soyadım Barton değil. Langford."

"Langford mı? Yani vali gibi—"

"Evet," diye sözümü kesiyor Basia, eliyle 'sus' işareti yaparak. "O benim babam."

"Neden kim olduğunu saklıyorsun? Ve Tanrım, bir yerlerde uşağı olan lüks bir malikanede yaşayabilecekken neden kuruş karşılığında sigorta satıyorsun?"

Basia'nın çenesi belirgin bir şekilde kasıldı. "Kendi yolumu çizmek istedim. Kendime, şımartılmış bir babasının küçük kızından daha fazlası olduğumu kanıtlamak istedim. Ama dahası, biri beni takip ediyormuş."

Nefesim kesildi, elini tuttum. "Seni mi takip ediyorum? Nasıl?"

Arkadaşımın gözleri yaşardı ve alt dudağı titredi. "Postayla kutular dolusu ölü hayvan aldım. Sıranın bende olduğunu söyleyen notlar da vardı."

"Aman Tanrım!" diye haykırdım, parmaklarını sıkarak. "Polisi aradın mı? Babana söyledin mi?"

Basia başını salladı, sarı saç tutamları ıslak yanaklarına yapıştı.

"İkisini de yapamam. Güvenlik ekibini üzerime salar. Belki de beni bir yere hapse atar. Ben hayatımı daha dolu dolu yaşamak istiyorum."

Kalabalık barda etrafıma bakıyorum, acaba ona yönelik tehdit sandığımızdan daha mı yakın? Beynim çözüm arayışında dönüp duruyor. Onun tehlikede olduğunu bilerek uyuyamayacağım.

"Pekala," diye başımı sallayarak karşılık verdim. "Damien eski asker. Eminim senin koruman olabilecek birini tanıyordur. Birini tutmaya gücün yeter, değil mi?"

Basia bana göz kırptı, ağzı hafifçe aralandıktan sonra başını salladı. "Evet, miras fonum var. Ama koruma mı? Kimseyi rahatsız etmek istemem..."

Ona alaycı bir bakış attım. "Cenazenize gitmek zorunda kalacağım için bana zahmet vereceksiniz," dedim ifadesiz bir şekilde. "Hem zaten ona para ödenecek, bunu gönüllülük esasına göre yapmayacak. Ya da o! Bir kadın mı tercih edersiniz?"

Arkadaşım burnundan nefes verdi. "Hayır, her iki şekilde de fark etmez. Haklısın. Bakalım yeni erkek arkadaşın bana birini ayarlayabilir mi?"

Damien'ı tarif edişini duyunca yüzüm kızardı. Erkek arkadaşım. Bayıldım resmen.

Bu ciddi bir durum Morgan, ciddiye al.

Evet, evet, diye kendi kendime söylüyorum, çantamdan telefonumu çıkarırken. Dün numarasını telefonuma kaydettikten sonra başladığımız mesajlaşma grubunu açıyorum ve bana gönderdiği son mesaja bakınca yüzüm kızarıyor; çünkü o kadar meşguldüm ki doğru düzgün cevap verememiştim. Sonra görüşürüz.

Ben:

Yardımaınıza ihtiyacımız var.

Damien Hale:

Biz kimiz ve prenses, neye ihtiyacınız var?

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor. Bu, sana her zaman destek olan bir adam.

DAMIEN

O'Malley's'e girdim ve loş iç mekanı tarayarak Ethan ve Killian'ı köşe masasında otururken gördüm. Ethan viskiye benzeyen bir şey yudumlarken, Killian'ın önünde bir bira vardı; iri cüssesi, masayı oyuncak bebek mobilyası gibi gösteriyordu.

"Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdi," diye sesleniyor Killian ben yaklaşırken. "Belki de o güzel kızın arasında kaybolmuşsundur diye düşündüm—"

"Cümleleri tamamlamazsan dişlerini yediririm," diyerek sözünü kestim ve onların karşısındaki masaya oturdum.

Ethan sırttı. "Çok hassassın. Seni bu kadar sinirlendirdiğine göre, demek ki özel biri olmalı."

"Gergin değilim."

"Doğru," diye mırıldandı Killian. "İşte bu yüzden çarşamba gecesi bir barda acil toplantı çağırdın. Senin için tamamen normal bir davranış."

Barmeni durdurup bir Guinness sipariş ettim, sonra arkamı dönüp onların aynı sırtışlarıyla karşılaştım. "Arkadaşının bir korumaya ihtiyacı var. İyi birine. Dikkatli birine."

Ethan'ın kaşları çatıldı. "Arkadaşı mı? Kendisi değil mi?"

"Morgan'ın buna ihtiyacı yok."

Killian, "Kendini o göreve atadığın için mi?" diye soruyor.

Bunu görmezden geliyorum. "Arkadaşım takip ediliyor. Postayla ölü hayvanlar geliyor. Tehditler alıyor. Polise gitmek istemiyor."

Ethan öne eğildi, yüzündeki ilgi keskinleşti. "Onun hikayesi nedir?"

"Bu gizli bilgi."

Killian başını sallayarak, "Gizli," diye tekrarladı. "Adam bu kızı penceresinden izliyormuş, şimdi de gizlilikten bahsediyor."

Çenem kasıldı. "Devam etmek mi istiyorsun?"

"Barış." Ethan iki elini de kaldırır. "Sadece sizinle dalga geçiyoruz. Neye ihtiyacı var? Ne kadar tehdit ediyor?"

Barmen Guinness'imi getiriyor ve cevap vermeden önce uzun bir yudum alıyorum. "Bilinmeyen gönderici. Giderek artan bir durum. Hiçbir şey olmayabilir, ciddi bir şey de olabilir."

Killian, "Ünlü bir müşteri mi?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Morgan, arkadaşıyla tekrar konuştuktan sonra bana daha fazla bilgi vereceğini söyledi. "Belki."

"Aman Tanrım, D." Ethan elini saçlarının arasından geçirdi. "Bizden görme engelli birini tavsiye etmemizi mi istiyorsun?"

"İyi birini tavsiye etmenizi rica ediyorum. Çok fazla soru sormayacak birini."

Killian parmaklarıyla sayıyor. "Marcus Dubai'de. Chen, altı ay daha o teknoloji CEO'suyla görüşecek. Rodriguez de Washington'daki o işe yeni başladı."

"Peki ya Bishop?" diye soruyor Ethan.

Başımı salladım. "Çok agresif. Bu işe daha yumuşak bir yaklaşım sergileyecek biri lazım."

Killian homurdanarak, "Daha hafif bir yaklaşım," dedi. "Taciz davası için. Doğru."

"Arkadaşımız ortalığı karıştırmak istemiyor. Bunu alan kişi ortadan kaybolmalı."

Ethan, düşünerek parmaklarını masaya vuruyor. "Thompson müsait."

"Fazla el şakası yapıyor."

"Çok seçici bir herifsin, değil mi?"

"Bu Morgan'ın arkadaşı için." Kelimeler, niyetimden daha sert bir şekilde ağzımdan çıkıyor. "Doğru olması gerekiyor."

Killian ve Ethan'ın birbirlerine attıkları bakışlar, ikisine de yumruk atmak istememe neden oluyor.

Killian sonunda, "Peki ya Caleb?" diye soruyor.

Duraklıyorum, düşünüyorum. Caleb Ward. Eski Delta askeri, ters giden bir görevin sorumluluğunu üstlendikten sonra onursuzca ordudan atılmış.

Son birkaç yıldır özel güvenlik işi yapıyor, gözlerden uzak duruyor, dikkat çekmiyor.

Ethan, "Caleb tek başına çalışıyor," diye belirtiyor. "Çok fazla müşteri almıyor. Son derece seçici."

Killian sözlerine şöyle devam ediyor: "Ayrıca elimizdeki en iyisi o. Eğer arkadaşınız gizliliğe ihtiyaç duyuyorsa, o doğru kişi. Adam istediği zaman bir hayalet gibi ortadan kaybolabiliyor."

"Sana borçlu, değil mi?" diye sordum Ethan'a.

"Evet." Ethan viskisinden bir yudum daha aldı. "Ben ararım." Telefonu eline alıp kabinden çıktı. "Beş dakika bekle."

İş çıkışı kalabalığının arasından arka çıkışa doğru ilerleyişini izliyorum, sonra dönüp baktığımda Killian'ın o sinir bozucu, her şeyi bilen ifadesiyle beni süzdüğünü görüyorum.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Bira bardağından uzun bir yudum aldı. "Sadece ne zaman bu kadar evcilleştığını anlamaya çalışıyorum."

"Defol git."

"Kız arkadaşının arkadaşları için korumalar ayarlıyorsun. Bu çok ciddi bir iş, dostum."

"O benim kız arkadaşım değil."

Killian birasını boğazına kaçırarak gibi oldu. "Peki. O zaman bu kız kim? Senin takip hobin mi?"

Ona orta parmağımı gösterdim.

"Hadi ama D. Onu Connecticut'a kadar takip ettin, uyurken izledin, şimdi de iyilik istiyorsun. Eğer bir şey ördek gibi yürüyorsa—"

"Emily nasıl?" diye araya giriyorum.

Yüz ifadesindeki değişim anında gerçekleşiyor. Birkaç ay önce onunla alay etmeme neden olacak şekilde, yüz hatları yumuşuyor.

"Güzel," diyor sonunda. "İyi."

"Hâlâ seninle mi yaşıyorsun?"

"Evet." Bira şişesinin etiketini çekiştiriyor. "Aslında ev bakıyoruz. Şehrin dışında bir şey. Bahçeli bir ev istiyor."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bir bahçe."

"Başlama."

"Bir tartışma başlatmıyorum. Sadece seni beyaz çitlerle çevrili evde yaşayan biri olarak hayal etmemiştim."

“Evet, öyle işte.” Omuz silkerek, “İnsanı daha iyi biri olmaya teşvik eden biriyle tanıştığında işler değişiyor.” dedi.

"Daha iyi," diye tekrarlıyorum. "Böyle mi diyorsunuz?"

"Bir kızı başka bir eyalete kadar takip eden adamın sözleri bunlar."

“Bu farklıydı.”

"Nasıl?"

"Onun güvenliğini sağlıyordum."

Killian, yakındaki masalarda oturan birkaç kişinin dönüp bakmasına yetecek kadar yüksek sesle gülüyor. "Doğru. Güvenli. Noel arifesinde pencerelerden onu izliyordun zaten."

"Cadılar Bayramı'ndan önce Emily'yi takip ettin."

“Ve bunun asıl bir şey olduğunu iddia etmiyorum.” Kabine yaslandı. “Ne yaptığımı biliyordum. Bunun saplantılı ve yanlış olduğunu biliyordum ve umursamadım çünkü ondan uzak duramıyordum.”

Cevap vermiyorum.

"Aramızdaki fark bu, D. Ben olduğum kişi olduğumu kabul ediyorum. Sen hâlâ kendini bir tür koruyucu olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun."

"Onu koruyorum."

"Neyden? Henüz hiçbir şey yapmamış olan eski sevgilisinden mi? Yoksa kendinden mi?"

“Marco bir tehdit.”

“Belki. Ama onunla birlikte olmanın sebebi bu değil.” Gözlerime bakıyor. “Onu görür görmez istedin. Geri kalan her şey sadece bir gerekçe.”

"Ne dediğinizden haberiniz yok."

“Öyle değil mi?” diye sordu öne eğilerek. “Emily benim yüzümden kaçırıldı. Onu bırakamadığım, mesafemi koruyamadığım için. Aynı örüntüyü gördüğümde tanımadığımı mı sanıyorsun?”

“Morgan’ın durumu tamamen farklı.”

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Ben cevap veremedim Ethan geri döndü ve memnun bir ifadeyle kabine geri girdi.

“Caleb de kabul etti,” diye duyurdu. “Arkadaşıyla yarın görüşecek. Uzun vadeli bir taahhütte bulunmadan önce durumu kendisi değerlendirmek istiyor.”

"Güzel." Morgan'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum. "Nerede?"

“Yeni adresi. Size göndereceğim.”

Telefonum Ethan'dan gelen ve Caleb'in adresini içeren mesajla titriyor. Kısa bir açıklamayla birlikte Morgan'a iletiyorum.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye soruyorum Ethan'a.

"Caleb mi? Birkaç ay önce. Bir iş için şehre gelmişti ve birlikte kahve içtik."

"Durumu nasıl?"

Ethan omuz silkerek, "Her zamanki gibi. Sessiz. Odaklanmış. Taburcu olmaktan bahsetmiyor." dedi.

Killian, "Hâlâ buna kızgın mısın?" diye soruyor.

"Sen de öyle olmaz mıydın?" Ethan'ın sesi sertleşti. "Adam komutanlığın beceriksizliğinin bedelini ödedi. Her şeyini kaybetti."

"Hâlâ çalışıyor," diye belirtiyorum.

"Özel güvenlik, Delta ile aynı şey değil." Ethan viskisini bitiriyor. "Bunu biliyorsun."

Evet, öyle. Terhis sessiz sedasız olmuş olabilir, ama yine de Caleb'in izini sürdürdü. Hiçbir askeri yüklenici ona yanaşmadı. Hiçbir devlet kurumu. Şimdi tek başına çalışıyor çünkü başka seçeneği yok.

Killian, "Grubu tekrar bir araya getirmeliyiz," diye öneriyor. "Eski günlerdeki gibi içki içelim."

"Eski zamanlar," diye tekrarlıyorum. "Yani Cross'un hâlâ dolandırıcılık yaptığı ve Ethan'ın Doğu kıyısının yarısını hacklediği zamanlardan mı bahsediyorsun?"

Killian gülümseyerek, "Güzel zamanlardı," dedi.

Ethan homurdandı. "Caleb gerçekten de bunu isteyebilir. Adamın biraz daha sosyalleşmesi gerekiyor. Tam bir münzevi."

"Senden gelmesi çok hoş," diyorum ona.

"Sosyal aktivitelere katılıyorum."

"Bilgisayarlarınızla."

"Çoğu insandan daha iyi birer arkadaşlırlar."

Killian, "Buna itiraz edemem," diyor.

Telefonum titriyor. Morgan'ın cevabı:

Teşekkür ederim. Ne zaman onunla görüşebilir?

Cevap mesajı gönderdim.

Yarın işe mi gidiyorsun?

Cevabı anında oluyor.

Ona soracağım ve size haber vereceğim.

Killian, "Sana bak," diye belirtiyor. "Normal bir ilişkideki normal bir insan gibi mesajlaşıyorsun."

"Kapa çeneni."

"Sırada ne var? Aileyle tanışmak mı? Ortak banka hesapları açmak mı?"

"Anne babasıyla zaten tanıştım."

İkisi de bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Onun ailesiyle tanıştın," diyor Ethan yavaşça.

"Benimle buluşmadılar. Dışarıdaydım."

Killian ifadesiz bir şekilde, "Ah, işte bu durumu çok daha iyi hale getiriyor," diyor.

"Bu bir keşif göreviydi."

"Bu bir tacizdi," diye düzeltiyor Ethan.

"Patates, patates. İşler nasıl gidiyor?" diye soruyorum, çoğunlukla konuyu değiştirmek için.

Killian omuz silkerek, "Aynı fikirdeyim. Zenginlerin diğer zenginleri ortadan kaldırması gerekiyor. Emily sürekli beni gerçek bir iş bulmaya zorlamakla tehdit ediyor." dedi.

"Yani silah taşımayı gerektirmeyen birinden mi bahsediyorsun?" diye soruyor Ethan.

"Aynen öyle. Danışmanlık falan yapmam gerektiğini düşünüyor."

"Bir ofis bölmesinde en fazla beş dakika dayanabilirdin," dedim ona.

"Ben de öyle dedim." diye sırtıttı. "O, abarttığımı düşünüyor."

"Çok abartıyorsun," diye belirtiyor Ethan.

"Sadece şifreli kanallar üzerinden iletişim kuran birinin sözleri bunlar."

"Buna profesyonellik denir."

Killian, "Buna paranoya denir," diye karşılık veriyor.

Onların atışmalarını duymazdan geliyorum, bardağımdan aşağı süzülen buğu damlalarını izliyorum. Telefonum masanın üzerinde yüzü yukarı dönük duruyor, Morgan'ın son mesajı hala ekranda görünüyor.

Ona soracağım ve size haber vereceğim.

Basit. Normal. İnsanların her gün birbirlerine söyledikleri türden şeyler.

Ancak bunun hiçbir yanı normal değil.

Onu başka bir eyalete kadar takip ettim. Yatak odası penceresinden onu izledim. Günlerdir hareketlerini takip etmemişim gibi spor salonundaki

buluşmamızı ayarladım. Ve şimdi arkadaşı için koruma ayarlıyorum, her hareketinde hayatına daha da derinlemesine dahil oluyorum.

Killian'ın sözleri kafamda yankılanıyor.

Hâlâ kendinizi bir tür koruyucu olduğunuza ikna etmeye çalışıyorsunuz.

Belki de haklıdır. Belki de bunun ne olduğu, ne yaptığım konusunda kendimi kandırıyorumdur. Marco bir tehdit—bu yeterince gerçek. Ama Morgan'ın korunmaya ihtiyacı olmasaydı, onu bu şekilde takip eder miydim? Onu izler, gözetler, aramızdaki bağı kurar mıydım?

Evet.

Cevap anında geliyor, elbette. Ona ulaşmanın bir yolunu her halükarda bulurdum. Tehdit bana sadece bir gerekçe sağladı, gerçeği gizlemek yerine onu güvende tutmakla ilgiliymiş gibi davranmama izin verdi; oysa gerçek şu ki, onu o konferans salonunda nefes nefese gördüğüm andan itibaren istiyordum.

Neyden? Henüz hiçbir şey yapmamış olan eski sevgilisinden mi? Yoksa kendinden mi?

Guinness biramdan uzun bir yudum alıyorum. Soru göğsümde bir taş gibi duruyor. Morgan bana güveniyor. Kimseye yapmadığını itiraf ettiği şekilde bana açılıyor. Dairesine, hayatına girdiğimi, onu yanımda tutmak için koşulları manipüle ettiğimi bilmiyor.

O, beni kurtarıcısı sanıyor.

Peki ya benim de onu bırakamayan sıradan bir adam olduğumu anladığında ne olacak?

MORGAN

"Basia, bu berbat bir fikir," diye onuncu kez sızlandım, kalabalığın içinde ona yetişmeye çalışırken. Yılbaşı gecesi idi ve zorlu bir müşteri için geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, beni Times Meydanı'ndaki yılbaşı kutlamasına götürmek için gelmişti. "Yarın korumanı alana kadar dışarı çıkmamalısın."

"İyiymi ben," diye karşılık verdi elini umursamazca sallayarak. "Bu kalabalıkta beni kim bulacak ki?"

Times Meydanı'ndaki hava elektrik yüklü gibiydi; omuz omuza sıkışmış, palto ve atkılara bürünmüş, soğuktan ve heyecandan kızarmış yüzlerle dolu binlerce insan vardı. Kaldırımları dolduran sokak satıcıları, buharı tüten simitlerden ucuz plastik şampanya kadehlerine kadar her şeyi satıyordu. Yakınlarda bir yerlerde, bir saksafoncu sağır edici gürültünün arasında "Auld Lang Syne"ı çalmaya çalışıyordu.

Caddenin tamamı canlı, nefes alan bir yer; yanıp sönen ışıklar, kahkahalar, kavrulmuş kestane ve yanmış kahve kokuları buz gibi rüzgarda birbirine karışıyor. Daha önceki bir etkinlikten kalan konfetiler zaten yerlere saçılmış, projektörlerin altında kırağı gibi parıldıyor.

"Çünkü daha önce hiç kimse kalabalıkta takip edilmemişti," diye mırıldanıyorum, çapraz askılı çantamı daha sıkı tutarak insan denizini tarıyorum. Kalbim o tanıdık, düzensiz ritimle çarpıyor. Çok fazla yabancı, saklanacak çok fazla yer.

Basia, örgü beresinin altından sallanan sarı bukleleriyle omzunun üzerinden bana sırttı. "Rahat ol More! Yılbaşı gecesi! Bir kerecik de olsa

kanepede eşofmanlarıyla izlemek yerine, topun düşüşünü gerçekten görmek istemez misin?"

"Evet," diyorum kesin bir dille, "çünkü donma ve klostrofobi kadar öz bakımın ne demek olduğunu gösteren başka bir şey yok."

Gülerek kolunu benimkine taktı. "Sen inanılmazsın."

"Ve sen de pervasısısın."

Aniden durdu, bana doğru döndü ve hem sinir bozucu hem de karşı konulmaz o muzip gülümsemeye yüzünü bana çevirdi. "Hadi, sadece bu gece için. Travma yok. İş yok. Korumalar, takipçiler veya ağır konuşmalar yok. Sadece iki arkadaş, normal insanlar gibi yeni yılı kutlayacağız."

Normal. Bu kelime, olması gerekenden daha çok canımı yakıyor.

Meydanı çevreleyen devasa dijital ekranlara bakarak iç çekiyorum. Ekranlarda reklamlar ve geri sayımlar dönüp duruyor, renkler o kadar parlak ki gözlerimi neredeyse acıtıyor. Hava ozon ve patlamayı bekleyen havai fişekler gibi kokuyor.

"Pekala," diye razı oldum. "Ama eğer sarhoş turistler beni ezerse, Damien'e söyleyeceksin."

"Ah, lütfen." Basia elini sallayarak geçiştirdi. "Eminim yeni erkek arkadaşın tekrar kurtarıcı rolünü oynamayı çok isterdi."

Başımı öne eğip kızardım; Damien'in erkek arkadaşım olduğu düşüncesi, Aralık ayının sonundaki ayazı uzaklaştıracak kadar içimi ısıttı.

Barikatların yakınında, caddenin üzerinde yüksekte duran parıldayan küreyi görebileceğimiz kadar yakın bir yer bulduk. Sahneden cadde boyunca pop şarkıları ve canlı performansların karışımından oluşan müzik yankılanıyor, bas sesleri göğsümde zonkluyor. Kalabalık coşkulu; tanımadıkları insanlar içki şişelerini paylaşıyor, çiftler öpüşüyor, herkes yeni bir başlangıç için geri sayım yapıyor.

Basia'nın gözleri, büyük ekranlardan yansıyan renk cümbüşüyle ışıldıyor. Kaygısız, dokunulmaz görünüyor ve bunun gerçekten sadece bir gece dışarı çıkmak olabileceğini ummaya başladım.

Ama sonra, omzunun üzerinden, kaosun içinde hareketsiz duran bir adam görüyorum—koyu renk palto, eldivenli eller, görünürde telefon yok, kahkaha yok. Sadece izliyor. Tam olarak biz değiliz. Ama tamamen de değiliz.

Soğuktan kaynaklanmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı.

"Hey," diyor Basia beni dürterek. "İyi misin?"

“Evet,” diye otomatik olarak yalan söylüyorum. “Sadece... Hava soğuk.”

Gözlerini devirerek yedek eldivenlerini bana uzattı. "Tanrım, sen umutsuz vakasın."

Geri sayım sahnesine doğru dönerken, omzunun üzerinden tekrar bir göz attım.

Adam gitti.

Ama o his devam ediyor; omuzlarımın arasında, izlendiğimi söyleyen o karıncalanma hissi. Basia bana baktığında zoraki bir gülümseme takınıyorum, büyük ekranda geri sayım başlarken kalabalıkla birlikte alkışlıyorum.

"On!"

"Hadi ama, More!" diye bağırdı gürültünün arasından, elimi tutarak.

"Dokuz!"

"Sekiz!"

İnsanlar tezahürat yapıyor, uzaktan konfeti topları ateşleniyor ve bir an için kendimi bu coşkuya kaptırıyorum, tekrar normal oluyorum. Boğazım tahriş olana kadar herkesle birlikte sayıları bağıriyorum.

“Üç! İki! Bir!”

Top, mücevher gibi parıldayarak yere düşüyor, başımızın üzerinde havai fişekler patlıyor ve şehri kırmızı ve altın rengi ışıklarla yıkıyor. Tanımadığımız insanlar öpüşüyor, gülüyor, ağlıyor. Basia kollarını bana doluyor ve çığlık atıyor.

"Yeni yılınız kutlu olsun, seni huysuz küçük münzevi!"

Gülerek ona karşılık sarıldım. "Yeni yılın kutlu olsun, Bas."

Telefonum mesajlarla titriyor. Biri ailemden, diğeri Damien'den.

Mutlu yıllar, prensesim.

Neredeyse inanmaya başlıyorum. Bunun yepyeni bir başlangıç olduğuna. Özgür olduğuma. Burada harika bir arkadaşımınla birlikteyim ve hayatımda muhteşem bir adam var.

Basia ile daha fazla içki içiyoruz, onun anlattığı saçma bir randevu hikayesine gülüyoruz. Ama bir süre sonra saate bakmaya başlıyorum. Eve gitmem gerek—insanlar yılbaşı gecesi acil servise düşme eğiliminde oluyorlar ve sigortalarının halledilmesi gerekiyor. İşten çıkıyorum, ama müşterilerimden bir iki arama alabilirim. Sonra Basia'nın telefonu titriyor ve ekrana gözlerini kısarak bakıyor. "Partiye giden arabam geldi! Sonunda."

Bana son bir kez hızlıca sarılıyor, çiçekli şampuanının kokusu beni sakinleştiriyor. "Burada çok uzun süre bekleme, tamam mı?"

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum, bir an önce güzel, sıcak bir duş almak için can atıyorum.

Son bir el sallamasıyla kalabalığın arasında kayboldu ve ben de bir süre orada, Uber'imın çağrılmasını bekledim. Havai fişekler ardı ardına patlıyor, binalardan topçu ateşi gibi yankılanıyor ve her patlamada irkiliyorum, kendime bunun normal olduğunu söylüyorum.

Sonunda telefonum titredi.

ŞOFÖR 2 DAKİKA İÇİNDE GELECEK.

Havai fişek tutan insan gruplarının arasından sıyrılıp kaldırıma doğru ilerliyorum. Sokaklar eriyen konfeti, çöp ve dökülen içeceklerden dolayı kaygan. Havai fişeklerden çıkan ince bir duman tabakası havada asılı kalıyor. Burasının sabah nasıl görüneceğini merak ediyorum.

İşte o zaman duydum.

"Morgan."

O ses beni adımlarımın ortasında dondurdu. Çok yumuşak. Çok tanıdık. Çok acı verici. Kalbim adeta mideme indi.

Hayır. Olamaz.

Yavaşça dönüyorum.

Orada. Marco. Siyahlar içinde, bir zamanlar güzel sandığım yüzünü canavarca bir şeye dönüştüren bir sırtışla. Gözlerinde, eskiden aşk sandığım o soğuk eğlence parıltısı var.

"Yeni yılınız kutlu olsun, bebeğim."

Boğazım düğümleniyor. "Nasıl... nasıl buldunuz beni?"

Elleri cebinde, sanki yürüyüşe çıkıyormuş gibi yaklaşıyor. "Tutamayacağın sözler vermemelisin. 'Sonsuza dek' benim için bir anlam ifade ediyor."

Geriye doğru sendeledim ama eli hızla uzandı ve bileğimi kemiklerimi gıcırdatacak kadar sertçe kavradı. Bileğimdeki baskı beni anında geriye savurdu—yolculuk sırasında bir otel tuvaleti, parmakları bileğime saplanmış, sesi aynı şeyi söylüyordu: Bunu bana sen yaptırdın. Öz savunma dersinde öğrendiğim her şeyi unuttum.

"Beni bırakın!"

"Şşş." Beni iki bina arasındaki dar bir ara sokağın gölgesine çekiyor. Sokaktan hâlâ müzik ve kahkaha sesleri geliyor, ama artık kilometrelerce

uzakta gibi hissediyorum. Burnuma çöp ve ıslak beton kokusu doluyor.

"Benden kaçtın," diye fısıldıyor beni duvara yaslayarak. Nefesi viski kokuyor. "Öylece ortadan kaybolabileceğini mi sanıyorsun? Yeniden başlayabileceğini mi? Onunla mı?"

"Ben—ben neyden bahsettiğinizi anlamıyorum—"

Eli hızla uzandı ve başımın yanındaki duvara, beni irkilten bir darbe indirdi. "Bana yalan söyleme, Morgan. Seni onunla gördüm."

"Beni bırakmalısın, Marco," diye fısıldadım, sesim istediğim kadar inandırıcı değildi. Ama onun yanında asla kendimi savunmadım, her zaman temkinli davrandım, kendimi küçülttüm... daha küçük bir hedef haline getirdim.

"Seni bırakmaktansa öldürmeyi tercih ederim."

Boğazımı kemiren bir panik. Nefes alamıyorum. Yapamıyorum—

Ve sonra gitti.

O kadar şiddetli bir şekilde geriye doğru sürüklendim ki, beni tamamen bıraktı. Ben nefes nefese sendeledim, Marco ise boğuk bir homurtuyla kaldırıma düştü.

Damien onun üzerinde yükseliyor.

Yüzü ifadesiz, gözleri buz gibi, bir eli Marco'nun boğazını sarmış.

"Ona bir daha asla dokunamayacaksın," diye hırladı.

Marco boğulurcasına Damien'in kolunu tırmaladı. "Sen—beni korkutma —"

Damien'in eli geri çekilip Marco'nun elmacık kemiğini paramparça eden bir yumruk savurdu. Parmak boğumlarının kemiğe çarpma sesi sokak duvarlarında yankılandı ve nefesim kesildi—bir yandan dehşet, bir yandan da rahatlama. Onun yere düşüşünü izlemenin ne kadar iyi hissettirdiği korkunçtu. Ama sonra Damien'in dizi kaburgalarına çarptı.

Aman Tanrım, onu öldürecek.

"Damien, dur!" diye nefes nefese kaldım, sesim titriyordu. "Lütfen, yapma—"

Damien bana baktı ve bir anda her şeyin değiştiğini gördüm. Asker kayboldu, tanıdığım adam yeniden ortaya çıktı.

"Başının belaya girmesini istemiyorum," diye mırıldandım, ellerimi göğsüme kenetleyerek. "O buna değmez."

"Merak etme prenses." İnleyen Marco'ya döndü. "Yakalanmayacağım."

Sözlerine şaşırdım. Ne demek istiyor? O kadar kendinden emin bir şekilde söyledi ki, sanki önceden planlar ve önlemler alınmış gibiydi.

Marco'ya ne yapacak? Bu soruları yüksek sesle sormadan önce, Damien Marco'ya bir kez daha, bu sefer şakağına yumruk attı ve onu bayılttı. İki saniye sonra, elleri kollarımdaydı ve kanlı yumruklarından gözlerimi alamıyordum.

"İyi misin? Yaralandın mı?" Sesi şimdi pürüzlüydü, neredeyse korkuyla karışmıştı.

Başımı sallıyorum, ama titremeyi durduramıyorum. Tereddütlü bir şekilde bana doğru yaklaşıyor.

"Artık güvendesin," diyor kalın sesiyle ve tutmaya çalıştığım gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Damien beni kollarına çekip sıkıca sarılıyor.

"Marco ile ne yapacağız?" diye soruyorum, ama bir yandan da cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Damien geri çekiliyor ve o ciddi mavi gözlerini bana diyor.

"Bana güveniyor musun, prenses?"

Ona güvenmeli miyim? Güvenmeli miyim? Basia'nın sözleri aklıma geliyor. Dikkatli olmalıyım; erkek zevkimin sadece şüpheli değil, tehlikeli olduğunu kanıtladım.

"Sana güveniyorum," diye yanıtlıyorum, bunu derinden, ilkel bir şekilde kastettiğimin farkındayım. Nefesimi kaybettiğimde bana nefes vereceğine güveniyorum. Hayatımı ona emanet ediyorum.

Gözleri beni süzdükten sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Arabam sokağın diğer ucunda."

"Neden?" diye nefes nefese sordum. "Bu gece çalışacağını sanıyordum."

"Daha erken bir vardiyam vardı," diye mırıldandı. Bir an duraksadı, sonra bir karar vermiş gibiydi. "Sizin ve Basia'nın güvende olduğunuzdan emin olmak için sizi takip ediyordum."

Bizi mi takip ediyordu? Ama... "Burada olacağımı nereden bildin? Ben işimi bitirip Basia gelene kadar burada olacağımı bilmiyordum."

"Eve sağ salım ulaştığınızdan emin olmak için binanın dışında bekliyordum," diye itiraf ediyor.

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Neden beni eve kadar bırakmayı teklif etmedin ki?"

İnleyerek geri çekildi ve kısa sarı saçlarını eliyle düzeltti. Marco'ya bakmadan edemedim, uyanıp tekrar bana saldırmasından endişeleniyordum.

"Seni korkutmak istemedim," diyor Damien sonunda. Gözlerindeki kırılganlık nefesimi kesiyor. "Her zaman seninle olmak istiyorum Morgan."

Her zaman güvende olduğunu bilmek istiyorum. Daha yeni çıkmaya başladık. Benden kamana sebep olmak istemedim.”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok yoğun biri. Beni korkutmalı. İlişkimi kesip kamalıyım. Ama onu çok seviyorum. Belki de sevmekten de öte, ne kadar çılgınca olsa da.

"Bak, bunu benim evimde konuşacağız, tamam mı?" diyor Damien, soğuk avucu yanağımı okşayarak. "Eninde sonunda birileri bu tarafa mutlaka uğrayacak."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Hadi gidelim."

“İşte benim iyi kızım,” diye fısıldadı Damien, bu da beni sadece soğuktan değil, daha fazlasından titretti. Deliliğimi psikanaliz etmeden önce, Marco'yu kucağına alıp omzuna itfaiyeci taşıma pozisyonunda, sanki bir çuval patatesmiş gibi umursamazca attı. Bundan biraz zevk aldım.

Aceleci adımlarla arabasına doğru yürüyoruz ve ben etrafıma bakıp duruyorum, evsiz insanlar mı yoksa arabasına ulaşmaya çalışan başka biri mi bizi görsün diye bekliyorum. Kahretsin!

Times Meydanı yönüne bakarak Damien'e, "Uber çağırdım," dedim.

"İptal ettim," diye yanıtlıyor o alçak, kendinden emin sesiyle.

“N—nasıl?” diye kekeledim.

Çenesini sıktı. "Sana sonra anlatacağım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Aman Tanrım. Onunla gitmekle delirmiş miyim? Bu adam kim ve neler yapabilir ki?

DAMIEN

Binamın arkasındaki dar sokağa girdim, farları söndürdüm ve servis girişinin yakınına park ettim. Marco'nun baygın bedeni arka koltukta yığılmış, başı cama yaslanmıştı. Yolcu koltuğundaki Morgan'a baktım. Yüzü solgun, gözleri sokaktan süzülen loş ışıktaki donuktu.

"Yakında dur ve ses çıkarma," dedim ona, sesim alçak ve kararlıydı.

Dudaklarını ısırarak başını salladı.

Arabadan inip arkaya doğru dolaşıyorum, Marco'yu tekrar omzuma alıyorum. Ağırlığı neredeyse hiç hissedilmiyor; daha kötü arazilerde daha ağır yükler taşımıştım. Morgan arabadan iniyor, kış soğuğuna karşı kollarını kendine sarıyor. Nefesi buz gibi havada küçük bulutlar oluşturuyor.

"Hadi ama." Başımı servis kapısına doğru çevirdim.

Hiç tereddüt etmeden peşimden geliyor, ancak yanımda yürürken ellerindeki titremeyi fark ediyorum. Giriş kodunu giriyorum ve kilit tık diye açılıyor. Yukarıdaki floresan lambalar vızıldıyor, beton zemine ve açıkta kalan borulara sert gölgeler düşürüyor. Boş koridorda ayak seslerimiz çok yankılanıyor.

Koridorun sonunda yük asansörü bekliyor. Dirseğimle çağırma düğmesine basıyorum, Marco'nun cansız ağırlığı omzuma biniyor. Morgan, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyor.

Asansör gıcırtyla açılıyor ve içeri giriyoruz. Katımın düğmesine basıyorum, mat metal kapılarda Morgan'ın yansımasına bakıyorum. Marco'nun cansız bedenine, ona vurduğum yerde saçlarına yapışmış kana bakıyor.

"Gözlerinizi bana çevirin, prenses," diye usulca emrettim.

Bakışları birden benimkine kilitlendi. İyi. Onun odaklanmasına, yanımda olmasına ihtiyacım var.

Asansör aniden durdu ve kapılar açıldı. Dışarıya doğru uzanıp koridoru kontrol ettim. Boş. Daireme üç kapı ötede. Hızlıca hareket ettim, Morgan'ın hafif ayak sesleri arkamdan geliyordu.

Birkaç saniye sonra kapıyı açtım ve içeri girdik. Tek elimle kapıyı arkamızdan kitledim, otomatik sürgü tatmin edici bir sesle yerine oturdu.

Morgan, kollarını beline sıkıca sarmış, koyu renk gözleriyle beni izleyerek giriş holümde duruyor. Bu an, aramızdaki değişimin işaretidir. Ya beni olduğum gibi kabul edecek ya da çığlık atarak kaçacak.

Koridorda ağır adımlarla ilerliyorum, Marco'nun ağırlığı omuzlarımda tanıdık ve idare edilebilir bir şekilde hissediliyor. Sonunda, kulp veya anahtar deliği olmayan gizli bir kapı bekliyor. Sadece göz hizasında monte edilmiş küçük siyah bir panel.

Öne doğru eğiliyorum, tarayıcının yüzümü okumasını sağlıyorum. Hafif bir bip sesi, ardından mekanik bir tık sesiyle kilit açılıyor.

Kapı sessiz menteşeler üzerinde içeri doğru açılır.

Arkamda Morgan'ın nefesi kesiliyor. Duyuyorum o küçük, keskin nefes alışını. Ama yürümeyi bırakmıyor. Adımları benimkileri takip ederek eşiği geçiyor.

Işık düğmesini çeviriyorum.

Tavandaki floresan paneller yanıp sönerken odayı klinik beyaz ışıqla dolduruyor. Mekan tam olarak olduğu gibi görünüyor: sıcaklıktan ve gösterişten arındırılmış bir tıbbi muayene odası. Paslanmaz çelik masa, her köşesinde drenaj kanalları ve sabitleme noktalarıyla birlikte odanın ortasına hakim. Bir duvarda dolaplar sıralanmış, cam ön yüzlerinde cerrahi hassasiyetle düzenlenmiş aletler sergileniyor. Neşterler. Kemik testereleri. Şırıngalar. Serum askıları köşede iskelet nöbetçiler gibi bekliyor.

Masanın yanında, ekranı karanlık bir EKG cihazı duruyor. Tansiyon aleti bir kancadan sarkıyor. Entübasyon ekipmanları tekerlekli bir tepsi üzerinde duruyor.

Her şey tertemiz. Steril. Profesyonel.

Masaya doğru gidip Marco'yu üzerine bıraktım. Vücudu metal yüzeye boğuk bir sesle çarptı, uzuvları etrafa saçıldı ve sonra da uzuvlarını kelepçelerle masaya sabitledim.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

Morgan'ın sesi sessizliğı yarıp geçiyor, keskin ve yükselen bir şekilde. Ona doğru dönüyorum.

Kapı eşiğinin hemen içinde duruyor, bir eli kapı çerçevesini o kadar sıkı kavramış ki parmak boğumları bembeyaz olmuş. Gözleri odanın her yerini inceliyor; kelepçeleri, aletleri, masanın altındaki zemindeki gideri.

Yüzünde bir idrak ifadesi beliriyor. Henüz anlamıyor, ama bu odanın bir amacı olduğunu ve bu amacın tamamen iyi olmadığını anlıyor.

"Damien." İsmim boğuk bir şekilde çıktı. "Bu da neyin nesi?"

Duvara monte edilmiş bir kutudan lateks eldivenleri çıkarıp teker teker takıyorum. Ses, küçük mekanda yankılanıyor.

"Koruma," diyorum kısaca. "Sizin için."

"Ne halt ediyorsun Damien?" Morgan dehşet içinde gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde geri çekildi. "Burası neresi? Sen kimsin?"

Aletlerimi hazırlamaya, ihtiyaç duyacağım sıraya göre dizmeye devam ediyorum. Hareketlerim otomatik, ezberlenmiş. Bunu düzinelerce kez yaptım; ya yaralanan çocukları kurtarmak için ya da aşağılık tacizcilerin işini bitirmek için.

"Bana bakın!" diye haykırdı, sesi titreyerek.

Elimde hâlâ neşterle ona doğru döndüm. "Ben buyum, Morgan. Ben bunu yapıyorum."

Başını salladı, eliyle arkasındaki kapı koluna uzandı. "Onu öldüreceksin."

Bu bir soru değil. Akıllı kız.

"Evet."

Nefesi kesik kesik geliyor. Zihninin çalıştığını, düşündüğünü görebiliyorum. "Kaç... kaç tane daha oldu?"

"Yirmi yedi." Neşteri yere bıraktım. "Hepsi de istismarcıydı. Karılarını, kız arkadaşlarını döven erkekler. Çocuklara zarar veren erkekler. Onları işim gereği buluyorum—acil servis çağrıları, hastane ziyaretleri. Sistemin cezalandırmayı başaramadığı kişiler."

"Öylece yapamazsın—" diye başlıyor sözlerine.

"Yapabilirim. Yapıyorum." Marco'nun baygın bedenini işaret ediyorum. "Kaç kadını hastaneye yatırdığını biliyor musun? Doğrulayabildiğim kadarıyla altı. Biri öldü. Ve sistem hiçbir şey yapmadı. Her seferinde paçayı kurtardı."

Morgan irkildi ama gözlerini kaçırmadı.

“Onları en kötü anlarında görüyorum. Çeneleri kırık, ‘düştüler’ diyen kadınlar. Anne babalarının ‘kaza’ dediği sigara yanığı olan çocuklar.” Sesim sakin ve soğukkanlı kalıyor. “Hayat kurtarmak için eğitildim. Ama bazı hayatlar ancak dünyayı istismarcılarından arındırırsam kurtarılabilir.”

Yavaşça hareket etmeye özen göstererek ona doğru yaklaştım. "Bu odada yaptığım şey, kendilerini koruyamayan insanları koruyor. Senin gibi insanları, Morgan."

Gözleri önce Marco'ya, sonra tekrar bana kaydı. "Sen bir katilsin."

“Ben bir koruyucuyum. Tehditleri ortadan kaldırıyorum.” Gözlerine bakıyorum. “Dünya insan yüzlü canavarlarla dolu. Ben sadece... onları yok ediyorum.”

“Peki, karar verme hakkını size kim veriyor?” Sesi titriyor, ama altında bir kararlılık var.

“Birinin yapması gerekiyor.” Ellerimi açtım. “Sistem yapmayacak. Mahkemeler yapmayacak. Bu yüzden ben yapıyorum.”

Marco'nun göz kapakları titredi. Bilinci yerine gelirken boğazından bir inilti çıktı.

Gözleri birden açıldı, vahşi ve odaklanmamış bir haldeydi. Bileklerine ve ayak bileklerine sıkıca bağlanmış kalın naylon kayışlara karşı çırpındı. "Ne lan bu?" Sesi boğuk ve panik içinde çıktı. Daha sertçe çekti, kayışlar derisine batıyordu. "Bu da neyin nesi?"

Kollarımı kavuşturmuş bir şekilde tezgâha yaslandım ve onun çırpınmasını izledim.

Bakışları kapının yanında duran Morgan'a takıldı. İfadesinde bir değişiklik oldu; korku öfkeye dönüştü.

"Sürtük," diye hırladı. "Şimdi bunlarla mı uğraşıyorsun? Yeni erkek arkadaşınla adam kaçırma oyunları mı oynuyorsun?" Ona öyle nefret dolu bakışlarla baktı ki. "Sen her zaman berbat bir fahişeydin. Seni yola getirecek gerçek bir erkeğe ihtiyacın vardı, ama sen bunu kaldıramadın."

Morgan irkildi, yüzünün rengi soldu.

“Sen korkak gibi kaçmadan önce başladığım işi bitirmeliydim.” Marco’nun dudağı kıvrıldı. “Kendini özel mi sandın? Hiçbir şeydin. Acınası küçük bir—”

"Siktir git, sus!" Sesim, onun öfke dolu konuşmasını bıçak gibi kesti.

Tüm öfkesini bana yöneltiyor. "Yoksa ne olacak? Onu kurtaracak mısın? Kurtarılmaya ihtiyacı yok, ihtiyacı olan..."

Üç adımda odanın öbür ucuna geçtim. Elim boğazını kavradı, nefes almasını engelleyecek kadar sıktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı, ayakları havada savruldu.

“Onun hakkında bir kelime daha edersen, işkenceni saatler yerine günlerce sürdürürüm.” Ona doğru eğildim, gözlerimin ardında ne olduğunu tam olarak görmesini sağladım. “Her kesikte, her kırıkta seni bilinçli tutacağım. İnsan vücudunun ne kadar dayanabileceğini, ne zaman pes edeceğini çok iyi biliyorum ve söz veriyorum, ben işkenceyi bitirmeden çok önce bana yalvaracaksın.”

Onu serbest bırakıyorum. Nefesi kesiliyor, öksürüyor.

Morgan'ın sesi sessizliği yarıyor. Net. İstikrarlı.

“Yap şunu.”

Ona bakmak için döndüm.

Kapıdan uzaklaşarak bir adım öne çıktı. Elleri yanlarında sıkılı, ama çenesi kalkık, çenesi kasılmış.

“Ona işkence et.” Koyu renkli gözleri tereddütsüz bir şekilde gözlerimle buluştu. “Onu öldür.”

İçimde yoğun ve sahiplenici bir gurur dalgası yükseliyor. Ona doğru geri dönüp, ellerimin arasına yüzünü alıyorum.

“İşte benim prensesim,” diye mırıldanıyorum, gözlerine bakarak. “Cesur, güçlü kızım.”

Yanaklarına kızarıklık yayıldı ama gözlerini kaçırmadı.

“Sen deli bir sürtüksün!” Marco’nun sesi arkamızdan panikle tiz bir şekilde yükseldi. “İkiniz de tamamen delisiniz! Siz nasıl yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz—”

Malzeme dolabından temiz bir bez alıp buruşturuyorum ve cümlesinin ortasında ağzına tıkıyorum. Öğürüyor, tükürmeye çalışıyor ama ben başının etrafına sardığım cerrahi bantla bezi sabitliyorum. Boğuk çığlıkları çaresiz inlemelere dönüşüyor.

Morgan'a döndüm, sesimi yumuşatarak, “Prensесim, dışarı çıkmalısınız. Oturma odasında bekleyin. İş bittiğinde sizi almaya geleceğim.” dedim.

Başını sert ve ani bir şekilde salladı.

“HAYIR.”

“Morgan—”

“Burada olmam gerekiyor.” Sesi titriyor ama kırılmıyor. “Onun gerçekten gittiğini görmem gerekiyor. Bana yaşattığı acıyı onun da yaşadığını görmem gerekiyor.”

Yüzüne bakıyorum, kararlılığında bir çatlak arıyorum. Dudakları ince bir çizgi halinde, çenesi sıkı. Ama gözleri—beni ilk büyüleyen o koyu gözler—tanıdığım bir şeyle yanıyor. Gücü geri kazanma ihtiyacı. Dünya adaleti reddettiğinde adalete tanıklık etme ihtiyacı.

“Ne istediğinin farkında mısın?” Yaklaşıyorum, sesimi alçaltıyorum. “Bunu bir kere gördükten sonra, artık unutamazsın. Seni değiştirir.”

“O beni çoktan değiştirdi.” Eli elimi kavradı, parmakları şaşırtıcı bir güçle birbirine kenetlendi. “Beş yıldır kaçıyorum. Beş yıldır panik ataklar ve kabuslar görüyorum. Gölgelerden bile irkiliyorum.” Marco’nun çırpınan bedenine baktı. “Onun hiçbir şey olmamasını izlemek istiyorum. Korku gözlerinden kaybolduğunda ve kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini anladığında orada olmak istiyorum.”

Sözler aramızda kanla imzalanmış bir sözleşme gibi yerleşti.

Elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarına bir öpücük kondurdum. “Öyleyse kal. İzle. Seni korumak için her zaman neler yapacağımı gör.”

Tepsiideki neşterlerden birini seçiyorum, bıçağı floresan ışığı yakalıyor. Marco’nun gözleri hareketi takip ediyor, göz bebekleri korkuyla büyümüş. Güzel. Bırakın hissetsin o çaresiz korkuyu—yıllarca Morgan’a yaşattığı o korkuyu.

Morgan’ın net bir şekilde görebilmesi için vücudumu açılı bir şekilde masanın yanına yerleştiriyorum. Koltuğa otururken sandalyesi yere sürtünüyor, elleriyle kolçakları sıkıca kavırıyor.

İlk kesik Marco’nun ön kolu boyunca uzanıyor, kanamaya yetecek kadar sığ ama ölümcül değil. Kan hemen fışkırıyor, derisinden aşağı kıpkırmızı çizgiler halinde akıyor. Boğuk çığlığı, ağzındaki bezle titreşiyor.

Morgan’a şöyle bir göz attım.

Gözlerini kaçırmadı. Dudakları aralandı, nefesi hızlandı ama yüzünde dehşet ifadesi yoktu. Gözleri kocaman açılmıştı; şoktan değil, aç bir ifadeyle.

“Orta sinir tam buradan geçiyor.” Bıçağı henüz kesmeden sinir yolu boyunca takip ediyorum. “Kesildiğinde, acı... olağanüstü oluyor.”

Marco çırpınıyor, kelepçeler sıkıca tutuyor. Alnında ter damlaları belirliyor.

Aşağı doğru bastırıyorum.

Neşter eti, kası ayırır ve sonunda siniri bulur. Marco’nun tüm vücudu kasılır, ağzındaki bezin arasından tiz bir inilti çıkar. Eli kasılır, parmakları işlevsizce seğirir.

Morgan koltuğunda öne doğru eğildi.

Diğer kola geçip aynı kesikleri yapıyorum. Simetri önemlidir. Her kesik kasıtlı ve ölçülü. Donanmada birini bilinçli ve farkında tutarken maksimum acıyı nasıl vereceğimi öğrendim. İnsan vücudu teslim olmadan önce belli bir miktarda acıya dayanabilir.

Masada kan birikintileri oluşuyor ve tam da bu amaç için tasarladığım kanallardan akıp gidiyor.

“Bunu hak etti.” Tekrar Morgan'a bakıyorum. “Dokunduğu her kadın, kırdığı her kemik—bu adalettir.”

"Evet." Bu kelime dudaklarından neredeyse fısıltı şeklinde döküldü.

Kemik testeresine uzanıyorum.

Marco'nun gözleri geriye doğru döndü, telaşlı hayvan sesleri kumaşa çarparak boğuklaştı. Bıçağı etkinleştirdim, tiz bir vızıltı odayı doldurdu.

Morgan'ın parmakları kolçaklara sıkıca tutunmuş, eklemeleri bembeyaz olmuştu. Ama gözlerini kapatmadı. Testereyi Marco'nun eline dayadığımı, bıçağın kemik ve sinirleri nasıl kestiğini izledi.

Paltosunun altında nefes alışverişi hızlanıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Ve işte orada, tam da yüz ifadesinde, bunu görüyorum. Tiksinti değil. Korku değil.

Büyülenme. Coşku.

Kemik testeresi vızıldayarak sustu. Onu kenara koydum, kan ince damlacıklar halinde eldivenlerime sıçradı. Marco'nun eli, neredeyse kopmuş halde, incecik doku parçalarıyla asılı duruyordu.

“Bu elleri bir daha kimseye zarar vermek için kullanmayacaksın.” Parçalanmış parmaklarını kaldırıp bakmaya zorluyorum. “Artık kırık kaburgalar yok. Artık kırık çeneler yok. Artık kadınların boğazlarını bayılana kadar sıkmak yok.”

Marco'nun boğuk çığlıkları kırık hıçkırıklara dönüştü.

Morgan'a şöyle bir baktım. Dudakları aralıktı ve yanaklarından boynuna doğru bir kızarıklık yayılmıştı. Sandalyede o kadar öne eğilmişti ki düşebilirdi.

Bu benim için yeni bir alan. Yirmi yedi tacizciyi ortadan kaldırdım, ama asla kurbanın gözü önünde, kurtardığım kişinin tacizcisinin yok oluşuna tanık olduğu bir ortamda değil.

Bu heyecan baş döndürücü.

Marco'nun diğer eline geçip testereyi yerleştirdim. Başı sağa sola savruluyor, ağzındaki bezin arkasından anlaşılmasız çaresiz yakarışlar

çıkıyordu. Gözlerinden yaşlar ve sümükler akıyordu.

“Morgan.” Gözleri gözlerimle buluşana kadar bekliyorum. “Sana her el kaldırdığında, bu onun için.”

Testere kemiği parçalıyor. Marco'nun çılgılığı insanlık dışı, hayvansı. Kan, steril çelik yüzeyine yayılıyor.

Morgan nefes nefese kalır ama gözlerini kaçırmaz. Elleri kolçakları o kadar sıkı kavramış ki, derisinin altındaki tendonları görebiliyorum.

"Onun nasıl yıkıldığını izle," diye fısıldadım ona. "Kendini güçsüz, çaresiz hissetmesini izle. Tıpkı sana hissettirdiği gibi."

Nefesi kesiliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Kesimi tamamlıyorum. Marco'nun ikinci eli ıslak bir sesle masaya düşüyor. Her iki uzuv da artık işe yaramaz, tahrip olmuş durumda.

Bağlama yerlerine yığılıyor, bilinci titriyor. Gözleri geriye doğru dönüyor, göz beyazları görünüyor.

Dolaba doğru gidip bir epinefrin şıngası çıkarıyorum. Henüz bayılmasını istemiyorum.

"Benimle kal," diye mırıldanarak ilacı doğrudan şah damarına enjekte ettim. "Henüz işimiz bitmedi."

İlacın etkisi vücuduna girince bedeni sarsıldı ve onu uçurumun kenarından geri çekti. Gözleri yeniden odaklandı, acı ve dehşetle doluydu.

Elimde hâlâ boş şıngayla Morgan'a döndüm.

Bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyor. Onu kurtaran acil tıp teknisyenine de, onu sahiplenen sevgilisine de değil.

Dili dışarı fırladı, dudaklarını ıslattı. "Daha fazla."

Aramızda "elektrik" kelimesi asılı duruyor.

MORGAN

Damien, istediğimi vermek yerine şırıngayı metal bir kaba bırakıyor, ardından eldivenlerini hızla çıkarıyor.

"İşiniz bitti mi?" diye sordum, bana doğru yaklaşırken ani değişim karşısında şaşkınlıkla. Ayağa kalktığımı bile ancak birkaç santim ötemde, bana dik dik bakarken ve göğsü ağır ağır inip kalkarken fark ettim.

"Tahrik olmuşsun," diye mırıldandı, bir eli kafesteki bir kuş gibi çırpınan nabzımın olduğu boynumun yan tarafına yerleşti.

"Ne? Hayır!" diye nefesimi tutarak başımı salladım. "Bu delilik."

Gerçekten öyle mi? Cildim elektrik çarpmış gibi hissediyor, minik iğne batmaları vücudumda geziniyor. Marco'nun hak ettiğini bulmasından zevk aldığımı kendime söyledim. Belki de Damien'ın bunu ona uygulamasını izlemekten zevk alıyordum.

"Göz bebekleriniz genişlemiş. Nefes alma hızınız artmış. Meme uçlarınız sertleşmiş. Bacaklarınızı birbirine sıkıştırıyordunuz."

Damien'in 'semptomlarımı' bu kadar soğukkanlı bir şekilde sıralamasına utanıyorum. Bazen kendimden daha çok şey bildiğini hissediyorum.

"Belki de öyleyim," diye fısıldıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

Beni evden mi atacak? Numaramı silip hayatımdan mı çıkacak? Çünkü onun bir tür... kanunsuz katil gibi davranmasından çok fazla zevk alıyorum, değil mi?

Damien homurdanarak beni odanın diğer tarafına doğru sürdü.

"Prenses, elimde neşter görmek hoşuna mı gidiyor?" Sesi o kadar alçak ki, neredeyse bir kaya düşmesi gibi. "Yoksa lateks eldivenler mi?"

“E—evet,” diye yanıtlıyorum her iki soruyu da. Alt dudağım titriyor, bacaklarımın arkası bir şeye çarpana kadar beni geriye doğru yürütmesine izin veriyorum. Damien uzanıp üzerimdeki örtüyü çekiyor.

"Soyun," diye emretti. Ona doğru gözlerimi kırıştıtararak baktım, sonra arkamı döndüm. Jinekolog koltuğunu görünce çenem düştü.

“Bunu neden taşıyorsun?” diye soruyorum, sesim kendi kulağıma bile öfkeli geliyor. Alçak erkeklere işkence etmek benim için sorun değil gibi görünüyor, ama bir tür doktor sapkınlığına sahip olmak ve bunu diğer kadınlarla oynamak mı? Sanırım bu kabul edilemez.

Damien'in ağzının kenarı çarpık bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

"Merak etme prenses," diye mırıldandı. "Bu alet asla zevk için kullanılmadı, bana güven. Şimdi beni dinleyecek misin yoksa seni zorla mı dinletmem gerekecek?"

Gözlerim, Marco'nun acı içinde inlediği yere, omuzlarının üzerinden kaydı.

“Ama o—” diye başlıyorum.

"O hiçbir şey değil. Ve hiç kimse. Ama ölmeden önce, gerçek bir erkeğin prensesini nasıl memnun edeceğini öğrenecek."

Gözlerinin içine bakarak, titreyen parmaklarımla pantolonumun düğmesine uzandım. Ayakkabılarımı çıkarırken pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı doğru ittim, sonra da tamamen çıkardım.

"Üst kısmını da," diye talimat verdi, başka bir eldiven kutusuna uzanırken ve bana sırtını döndü; bu, bir doktorun hastasına tanıdığı mahremiyetin bir taklidiydi. Soğuk ilgisizlik sadece ateşi körükledi ve ona itaat etmek, bakışlarını cezbetmek isteyerek hızla üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkardım.

Damien bana üstünkörü bir bakış attı. "Ne bekliyorsun?" diye sordu, sonra çenesini sandalyeye doğru kaldırdı. Yutkunarak ve bir sınavda hiç olmadığım kadar utangaç hissederek, kalçam soğuk deriye değdiğinde acıyla inleyerek sandalyeye çıktım. Yerime oturduktan sonra, bacaklarımı dikkatlice ayaklıklara kaldırdım.

Muayene lambasını esnek bir şekilde yerleştiriyor, tekerlekli bir sandalyeye oturuyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Çevik parmakları bacaklarımı sabitlerken bacaklarım titriyor, endişeli nefeslerimle göğüslerim inip kalkıyor.

“Benim için nefes alıyor musun?” diye soruyor Damien, ipeksi sesi Marco’nun inlemelerini bir silgi gibi kesip geçiyor. Hala doğrudan bana

bakmıyor, bu da bir yabancı tarafından inceleniyormuşum hissini daha da baş döndürücü hale getiriyor. Başımı istemsizce sallıyorum ama o dilini şıklatıyor. “Sözler, Bayan Cole.”

Onun soğuk ve mesafeli tavrı karşısında tüylerim diken diken oldu.

“E—evet, Doktor,” diye kekeledim.

Damien, tüylerimi diken diken eden parlak çelik aletlerle dolu bir alet tepsisini yukarı çekiyor. "Aferin kızım. Peki, güvenli kelimen nedir?"

"Kırmızı."

"Kan gibi kırmızı," diye onaylıyor, neşteri eline alırken. Elindeki cerrahi aleti görmek, hem korku hem de şehvet dalgası yaratıyor.

Kulaklarım çınlarken panik içinde gözlerimi kırıştırdım. "Ne yapıyorsun... H—hayır, bunu istemiyorum!"

Boşta kalan eliyle bacağıma kavradı, lateksin tenime değmesi soğuk ve mesafeli bir his verdi.

“Şşş, prenses. Bana güveniyor musun?” Başparmağı seğiren kaslarımın üzerinde küçük daireler çiziyor. “Sana zarar vermeyeceğime güveniyor musun?” Cevap vermeden önce dudaklarını iç bacağıma bastırıyor, sakalının hafif sürtünmesi sırtımın geriye doğru bükülmesine neden oluyor. Damien sonraki sözlerini tenime fısıldıyor: “Bir canavar olabilirim, tatlım. Ama senin canavarıyım.”

Evet. Tacizcilere karşı ne kadar düşük bir toleransı olduğunu kanıtladı. Buradan çıktıktan sonra nedenini öğrenmem gerekecek. Ama şimdilik, elinin altında rahatlıyorum.

"Sana güveniyorum, Damien," diye fısıldıyorum, nefeslerimi onunla senkronize ederek.

Bıçağı tekrar görüş alanıma getirirken gülümsüyor.

“İzle,” diye emretti ve ben otomatik olarak itaat ettim. Bıçağı tenime indirip çok hafifçe bastırmasını izledim. Çeliğin eti ayırmasının acısını neredeyse hiç hissetmedim ve çıkardığım inilti fizyolojik bir tepkiden ziyade psikolojik bir tepkiden kaynaklanıyordu. Kan fışkırdığında, en ufak bir damla bile olsa, klitorisimin yankılanan bir uğultuyla şiştiğini hissettim. Dudaklarımın arasından zar zor duyulabilen bir inilti çıktı. Ama Damien duydu.

“Kahretsin, evet Morgan. Sen tam benim için yaratılmışsın,” diye homurdanıyor, sonra başını eğip ağzıyla o minik kan lekesini kavırıyor. Şimdi o iniliyor, emiyor ve ben de bunu bacaklarımın arasında hissediyorum, sanki dudakları klitorisimi sarmış gibi.

İşini bitirdiğinde neşteri tepsideki böbrek kabına bırakıyor. Yeni bir alet almak yerine daha da yaklaşıyor ve bacaklarımı daha da açmak için ellerini iç uyluklarımın her birine koyuyor.

"Pelvik muayenenizin zamanı geldi, Bayan Cole," diye gayet sakin bir şekilde söylüyor. Elini karnımın alt kısmına koyup, eldivenli parmağıyla yavaşça içeri girdiğinde ağzım açık kalıyor. "Kayganlaştırıcıya gerek yok, anlaşılabilir," diye mırıldanıyor, yanaklarım kızarıyor. Bu neden bu kadar utanç verici?

Damien geri çekilip parmağını da ekleyerek karnıma hafifçe bastırıp yokluyor. Elini çevirip G noktamı davetkar hareketlerle ovmaya başladığında dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, Damien'in eline doğru kıvrılarak, sessizce daha fazlasını istedim.

Kıkırdar ve sert, yüzeysel bir hamle yapar. "Tanrı değil. Doktor."

Alt karın bölgede gerginlik her zamankinden daha hızlı bir şekilde artıyor, o kadar hızlı ki korkuyorum ve biraz da utanıyorum.

"Doktor, ben—" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ne diyorsunuz Bayan Cole? Pelvik muayene sırasında orgazm mı olacaksınız? Pis kız. Çok ahlaksız."

İnlemem fayanslı duvarlarda yankılanıyor, içimde tahrik ve utanç yanıcı bir kokteyl gibi savaşıyor. Damien'in dudakları sonunda klitorisimi sardığında, gerilim kırılıyor ve beni uzaya fırlatıyor. Çığlık atarak boşalıyorum, bacaklarım kapanmaya çalışırken yanıyor, ancak Damien'in geniş omuzları ve üzengiler buna engel oluyor. Bir sıçrama sesi duyuyorum, ardından Damien'in hırıltısı geliyor.

"Elbette, prenses. Ağzıma boşal."

Bir an için bayılmalıyım, çünkü kendime geldiğimde Damien çıplak ve üzerimdeydi, penisi hâlâ atan girişime doğru uzanıyordu. Ucu içeri girdiğinde, delici aletin soğuk metalini aşırı ısınmış tenimde hissettim.

"Sınav ücretini ödeme zamanı geldi, Bayan Cole," diyor soğuk bir şekilde. "Sigortanızın süresi dolmuş. Çok sorumsuz davrandınız."

Eğer sözleri beni yeniden cinsel uyarılma girdabına sürüklemeseydi, gülerdim. Bu adamın üzerimdeki etkisi, dolaplarında bulunan herhangi bir uyuşturucudan daha güçlü. İçime giriyor ve ben de otomatik olarak bacaklarımı onun etrafına dolamaya çalışıyorum. Kollarımı kaldırmaya çalıştığımda, bileklerimi de kolçaklara bağladığını görüyorum. Tamamen

onun insafına kalmış durumdayım. Bu kısıtlamaların bana verdiği özgürlükten zevkle hıçkırıyorum.

Damien kulağıma hırlayarak, "Bu benim için, Bayan Cole," dedi. "Bundan zevk almanız gerekmiyor."

"Hayır," diye güçsüzce itiraz ettim. "Üzerimden in!"

Damien homurdanarak kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye devam ediyor, tek duyulan ses etin ete çarpması, penis başının ve o kutsal olmayan delici şeyin en hassas noktalarıma sürtünmesinin verdiği his beni başka bir çığgın doruk noktasına doğru sürüklüyor.

"Bebeğimi doğuracaksın, Bayan Cole. Seni burada zincirleyeceğim, çıplak ve hamile, her sertleştiğimde kullanılmaya hazır halde." Sözlerinin etkisiyle nefesim kesildi. En iyi porno filmlerinden bile daha çok tahrik eden bu sözler bana ne oluyor? "Ve sen de her zaman, Bayan Cole, sikimi sertleştiriyorsun. Her. Zaman."

"Doktor," diye hıçkırarak, yarı oyuna ayak uydurarak, yarı da oyuna kapılmış bir halde, "Lütfen, beni şimdi hamile bırakın."

"Ah, kahretsin, prenses!" diye bağıyor, kalçaları titriyor, sonra bir, iki, üçüncü kez bana sertçe giriyor ve ardından o kadar derine giriyor ki canım acıyor. Acı beni tekrar sınırın ötesine itiyor ve çığlık atıyorum, aynı anda o rahmime boşalırken ben de onu sıkıca kavıyorum.

Uzun dakikalar sonra Damien yanıma doğru yaklaşıyor. Çenemi kavrayıp, ağırlığını tek eline vererek gözlerimi kontrol ediyor.

"İyi misin canım?"

Yumuşak sesi gözlerimi yaşartıyor ama başımı sallayıp bileğini öpüyorum.

"Sanırım sana aşığım," diye fısıldadım sesim titreyerek.

Damien'in gözleri kocaman açıldı, ardından dudaklarını büzdü.

"Bunlar hormonların etkisi," diyor, hiç de kötü niyetle değil.

"Öyleyse sana sonra anlatırım," dedim daha güçlü bir ses tonuyla. "Hem yarın, hem de ondan sonraki gün. Sen benim kahramanımsın, Damien. Kurtarıcım. Bedeninle, kalbinle ve aklınla."

Bana bakarken gözleri şimdi çok yumuşak. Dudaklarımı nazikçe öpmek için yaklaşıyor, bu önceki oyunumuzla tam bir tezat oluşturuyor. Ağzımı keşfetmeyi bitirdiğinde birkaç santim geri çekiliyor.

"Ben de seni seviyorum prenses," diyor sessizce. "Sanırım o ofis toplantı odasında gözlerimiz buluştuğu andan beri sana aşığım."

Gözyaşlarımla arasından gülümsüyorum, Damien'in yakışıklı yüzü bulanıklaşıyor. Sonra baldırımında bir kramp giriyor ve acıyla inliyorum.

"Ah! Kalkmam lazım," diye sızlanıyorum, bu da onu güldürüyor.

"Pekala, tatlım." Bileklerimi kelepçelerden kurtardı, geri çekildi ve sandalyeden indi. Dengeyi sağlamak için kollarımı omuzlarına doladığımda, Marco'nun orada solgun ve hareketsiz yattığını fark ettim. Onu nasıl unuttuğuma inanmıyorum.

"Şey, Damien? Sanırım Marco kan kaybından öldü," diye mırıldandım.

"Ah, gerçekten mi?" Sandalyeye tutunduğumdan emin olduktan sonra arkasını dönüp ameliyat masasına doğru ilerledi ve iki parmağını Marco'nun boynuna koydu. İçini çekti ve bana döndü. "Özür dilerim prenses. Seni becermeden önce ona turnike takmayı unuttum."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, gerçeküstü bir halin içinde kaybolmuş gibi hissederek. Gece yarısından beri sadece bir iki saat geçti ve bu şimdiden en tuhaf yıl oldu. "Ama, şey... Şimdi onunla ne yapacağız?"

Damien, Marco'nun cesedinin yanındaki yere plastik bir örtü sererken, "Merak etme," diye yanıtladı. "Bana borcu olan bir arkadaşım var, krematoryumu işletiyor."

Evet. Kesinlikle gerçeküstü.

DAMIEN

Şafağın ilk ışıkları yatak odamın penceresinden içeri sızarken, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp tıbbi sınıf biyolojik tehlike torbasına atıyorum. Giydiğim eldivenlere rağmen ellerim hala çamaşır suyu kokuyor. Marco gitti; Vic sözünü tutarsa külleri yarın öğleden sonra üç farklı yere serpilecek. Ve Vic her zaman sözünü tutar.

Çıplak bir şekilde banyoya giriyorum ve cildim yanana kadar ellerimi ve kollarımı antibakteriyel sabunla ovuyorum.

Duş suyu çok sıcak akıyor. Omuzlarımdaki gerginlik geçene, bu gecenin tüm izlerinin giderden akıp gittiğinden emin olana kadar suyun altında duruyorum.

Morgan, saatler önce bıraktığım yerde, yatağında uyuyor; yan tarafına kıvrılmış, bir eli yanağının altında. Çarşaf beline dolanmış, çıplak sırtı her nefeste inip kalkıyor. Tanrım, bulaşmış rimeli ve dağınık saçlarıyla bile çok güzel.

Onu fazla sarsmamaya dikkat ederek arkasından yatağa girdim. Yatak çöktü. Hemen kıpırdandı ve boğazından hafif bir ses çıkardı.

"Damien?"

"Evet, prenses. Hadi, uyumaya devam et."

Dinlemek yerine, bana doğru döndü ve o koyu renkli gözlerini kırıştırtarak açtı. Eli göğsüme gitti, parmakları oradaki dövmeyi okşadı.

"Saat kaç?"

"Yediyi biraz geçe."

“Sen...?” Sözü yarım kalıyor ama bakışları sabit. Doğrudan. Yargılama ya da korku belirtisi yok.

“Evet. Bitti. Hepsi bitti.”

Morgan başını salladı, başparmağıyla meme uçlarımdan birine dokundu. Bu dokunuş penisime doğrudan bir sıcaklık gönderdi, ama harekete geçemeyecek kadar yorgundum.

"Güzel," diye fısıldadı.

O tek kelime beni beklediğimden daha çok etkiledi. İyi. 'Aman Tanrım, ne yaptık biz?' ya da 'Bunun olduğuna inanamıyorum' değil. Sadece... iyi.

Onu kendime doğru çekiyorum, başı omzuma yaslanıyor, kolumu da beline doluyorum.

"Korkmadın mı?"

“Hayır.” Nefesi tenimi ısıtıyor. “Olmalı mıyım?”

"Çoğu insan öyle olurdu."

“Ben çoğu insan gibi değilim.” Başını geriye doğru eğerek bana baktı. “Beni kurtardın, Damien. İki kez. Ve bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey verdin.”

"Bu da ne?"

“Kapanış.”

Onu yavaşça ve özenle öpüyorum, nefesinde hâlâ nane aromalı diş macununun tadını alıyorum. Geri çekildiğimde aramızda sessizlik çöküyor. Ağır. Beklentili.

Morgan yüzümü, sanki derimin altında yazılı bir şey okumaya çalışıyormuş gibi inceliyor. Parmakları göğsümde desenler çiziyor, ama dokunuşunda artık bir tereddüt var.

"Nedir?"

Dudaklarını ısırtıyor ve bu hareketi artık tanıyorum. Sorması gerekip gerekmediğinden emin olmadığı bir şey sormak istiyor.

“Sizi bunu yapmaya iten neydi? Cinayetler...”

Bu soru göğüs kemiğime yediğim bir yumruk gibi indi. Bu hikayeyi daha önce kimseye anlatmadım. Ne Ethan'a, ne de Killian'a. Parçalarını, kırıntılarını biliyorlar ama asla tüm o çirkin gerçeği bilmiyorlar.

Çenem kasıldı. Konuyu değiştirebilir, saptırabilir, onu seksle oyalayabilirdim. Ama Morgan, eski sevgilisini nasıl paramparça ettiğimi gözünü kırpmadan izledi. Kalmayı, katılmayı seçti. Eğer biri bunu bilmeyi hak ediyorsa, o da Morgan'dır.

“Babam annemi döverdi.” Kelimeler boğazımdan zorlukla çıktı. “Hatırlayabildiğim kadarıyla hep böyleydi. Beni de döverdi ama asla onun kadar kötü değil. En çok annem zarar görürdü.”

Morgan'ın eli göğsümde duruyor ama konuşmuyor. Sözümü kesmiyor.

“On yaşındaydım. Eve sarhoş geldi – her zamankinden daha sarhoştı. Yemeğin soğuk olması ya da buna benzer saçma sapan bir şey yüzünden ona sataşmaya başladı. Odamdan ilk birkaç darbeyi duydum, ağladığını, durması için yalvardığını duydum. Sonra sessizlik oldu.”

Göğsüm sıkışıyor. Aradan geçen bunca yıla rağmen, hatıra hâlâ canımı yakacak kadar keskin.

“Dışarı çıktığımda, mutfak zemininde hareketsiz yatıyordu. Her yer kan içindeydi. Adam onun üzerinde durmuş, ellerine bakıyordu, sanki ne yaptığını anlayamıyormuş gibi.” Yutkunuyorum. “Sonra bana baktı. Sadece bana baktı. Yatak odasına gitti, tabancasını aldı, geri geldi ve ağzına götürdü.”

Morgan'ın nefesi kesiliyor.

“Tam önümde tetiği çekti. Beyni arkasındaki duvara, bir kısmı da bana sıçradı. Komşular çığlıklarımı duyana kadar cesetlerinin arasında öylece durdum. Komşular 911'i aradı. Sonunda koruyucu aileye verildim.” Tavana bakıyorum, o yılların parçalar halinde gözümün önünden geçtiğini görüyorum. “On sekiz yaşıma kadar oradan oraya savruldum. Bazı evler iyiydi. Çoğu değildi. Bir adam, şikayet edebileceğim kimse olmadığı için beni iyi bir kum torbası sandı. Başka birinin karısı, ev işlerimizi yeterince hızlı bitirmedikimizde bizi sigarayla yakmayı severdi.”

Morgan'ın parmakları tenime doğru kıvrılıyor, tırnakları tam da hissedebileceğim kadar içeri giriyor.

“On sekiz yaşıma girdiğim gün donanmaya katıldım. Sıhhiye eri eğitimini tamamladım, kendime hayatımı insanları kurtarmaya adayacağımı söyledim. Annem için yapamadıklarımın telafisini yapacağım.”

"Ama bu yeterli olmadı," diyor Morgan sessizce.

“Hayır,” diye itiraf ediyorum. “Askerlikten çıktıktan sonra acil tıp teknisyeni oldum. Sivil hayatları kurtarmanın daha tatmin edici olacağını düşündüm, anlıyor musunuz? Sadece insanlara yardım et, eve git, tekrarla. Basit.”

Onu daha iyi görebilmek için yanıma döndüm ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

“İşe başladığımız ilk yıl, bir aile içi şiddet olayıyla ilgili bir çağrı aldık. Otuzlu yaşlarında bir kadın, kocası tarafından beyzbol sopasıyla bayılana kadar dövülmüştü. Ambulansta uyandı, her yeri kan içindeydi ve söylediği ilk şey, ‘Lütfen polise söylemeyin’ oldu. Eğer ihbar edersek kocasının onu öldüreceğinden çok korkuyordu.”

Morgan'ın gözleri kararıyor.

“O kadında annemi gördüm. Birisi daha önce müdahale etseydi, birisi babamı işler çok ileri gitmeden durdursaydı neler olacağını gördüm.” Elimle yüzünü kavradım. “Polisler geldi, ama o şikayette bulunmayı reddetti. Sistem hiçbir şey yapamadı. İki hafta sonra aynı adresten bir telefon daha aldık. Bu sefer ölmüştü.”

"Ne yaptın?"

“Kocasını araştırdım. Nerede içki içtiğini, eve hangi yollardan yürüdüğünü öğrendim. Bir gece onu takip ettim.” Anılar net ve berrak. Hiçbir suçluluk duygusu yok. “Barın arkasındaki bir ara sokakta boynunu kırdım. Sanki sarhoşken merdivenlerden düşmüş gibi gösterdim.”

Morgan'ın nefes alışverişi hızlanıyor, ama yüzünde korku yok. Sadece anlayış var.

“İşte o zaman silah arkadaşım Ethan'a ulaştım. Bilgisayar konusunda yetenekli, resmi olarak var olmayan veri tabanlarına erişimi var. Hedefleri belirlememe yardım etmeye başladı. Kadınları döven veya çocuklara istismar eden, sistemin durduramadığı erkekleri.”

“Üzgünüm.” Morgan'ın sesi yumuşak, neredeyse fısıltıdan ibaret. “Hiçbir çocuk böyle bir şey yaşamak zorunda kalmamalı.”

Gözlerindeki şefkat boğazımı düğümlüyor ama başımı sallıyorum.

"Üzülme. Beni bugün olduğum kişi yapan şey buydu." Başparmağımla elmacık kemiğine hafifçe dokundum. "Değiştirmek istemezdim."

"HAYIR?"

“Hayır. Eğer farklı bir çocukluk geçirmiş olsaydım, burada olmazdım. Amacımı bulamazdım.” Ona daha da yaklaşıyorum, alnım neredeyse onun alnına değiyor. “Seni bulamazdım.”

Morgan'ın nefesi kesildi. Parmakları yukarı doğru kayarak boynumun arkasına dolandı.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyor.

Konuşmanın ağırlığına rağmen dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol prenses. Beni böyle övmeye devam edersen, kompleks geliştirebilirim."

Yanakları pembeleşti. "Benden yalvarmamı duymayı seven adam böyle diyor. Sanırım zaten bir kompleksin var."

"Bu farklı."

"Nasıl?"

"Çünkü övgüye düşkün olan sensin." Bileğini yakalayıp elini dudaklarına götürdüm. "Sana iyi bir kız olduğunu söylediğim her seferinde eriyorsun."

"Ben yapmıyorum—"

"Evet, öyle." Bileğinin içini öpüyorum, ağzımın altında nabzının hızlandığını hissediyorum. "Göz bebeklerin büyüyor, nefes alışverişin değişiyor, ıslanıyor."

"Sessiz ol." Ama şimdi gülümsüyor, gerilim dağılmış durumda.

Onu kendime iyice yaklaşıtıyorum, elim saçlarının arasına kayıyor. Onu öptüğümde, önceki telaşlı öpüşlerden çok farklı. Bu öpüş yavaş ve nazik. Dudaklarım onunkilere bilinçli bir özenle değiyor, tadını çıkarıyor, boğazının arkasından çıkardığı yumuşak sesi hissediyorum.

Morgan bedenini gevşeterek bana doğru eriyor. Öpüşürken parmakları çenemin çizgisini okşuyor, öpüşmemiz aceleci değil, tatlı. Hiçbir acele yok, sadece bu an, sadece biz.

Sonunda ayrıldığımızda, gözlerinde göğsümü sıkıştıran bir şeyle bana bakıyordu.

"Ne?" diye soruyorum.

"Önemli değil." Omuzuma yaslandı, eli kalbimin üzerindeydi. "Sadece... teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bunu bana emanet ettiğiniz için. Her şey için."

Kollarımı onun etrafına daha sıkı sardım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Sana bundan daha fazlasını emanet edeceğim, Morgan." Sözler, niyetimden daha kaba çıkıyor, tam olarak ifade edemediğim bir anlamla dolu. "Kalbim, zihnim, benliğimin her karanlık köşesi—hepsi senin."

Başını kaldırıyor, o koyu renkli gözler gözlerimi arıyor.

"Bende gördüğüm en kötü yanları gördün. Yaptıklarımı, maskem düştüğünde gerçekte nasıl bir insan olduğumu gördün." Başparmağım çenesinin kıvrımını takip ediyor. "Ve kaçmadın. Kaldın."

"Damien—"

“Bitirmeme izin ver.” Bu kırılganlık beni boğmadan önce bunu söylemeliyim. “Yıllarca insanları izledim, inceledim, onları neyin kıldığını öğrendim. Ama sen? Tanrım, Morgan. Canavara baktın ve ona güzel dedin.”

Nefesi kesiliyor.

“Evet, her şeyimi alacaksın. İyi yanlarımı, kötü yanlarımı, seni korkutması gereken ama korkutmayan yanlarımı.” Dudaklarımı alnına değdirdim. “Ve sana yemin ederim ki, tüm varlığım üzerine yemin ederim ki, artık kimse sana zarar vermeyecek. Ne Marco, ne de başkası. Artık seni korumak benim görevim.”

“Senin,” diye fısıldıyor ve bunu söyleyiş biçimi bir yemin gibi geliyor.

“Benim,” diye onaylıyorum. “Ve ben de seninim. Her kırık parça, her yara, yaptığım ve yapacağım her cinayet... Hepsi sana ait.”

Morgan'ın parmakları göğsüme kenetleniyor ve konuşurken sesi titriyor. “Bunu şiir gibi anlatıyorsun.”

“Belki de öyledir.” Onu daha iyi görebilmek için çenesini yukarı kaldırdım. “Mürekkep yerine kan ve kemikle yazılmış türden.”

Öyle nazik ve şefkatli bir öpücük veriyor ki, göğsümün çatladığını hissediyorum. Omuzuma yaslandığında, yorgunluktan nefes alışverişi birkaç dakika içinde düzene giriyor.

Odanın her tarafına yayılan şafak ışığıyla birlikte, uykusuz bir şekilde tavana bakıyorum.

Bu kadın. Bu güzel, yaralı, kusursuz kadın, eski sevgilisini nasıl paramparça ettiğimi izledi ve bundan tahrik oldu. Güvenliğini, bedenini, sırlarını bana emanet etti.

Artık başka hiç kimseye karşı bir şey hissetmiyorum.

O, her yanıma işlemiş, ruhuma damgasını vurmuş, artık benim bittiğim ve onun başladığı yeri ayırt etmek mümkün değil. Ve en korkunç yanı ne biliyor musunuz? Bunu istemiyorum. Onsuz var olan bir benliğimi hayal etmek istemiyorum.

Morgan Cole beni herhangi bir düşmanın yapabileceğinden çok daha fazla yerle bir etti.

Ve bundan daha minnettar olduğum bir an olmamıştı.

MORGAN

Damien'in derin mırıltısıyla uyandım. Uykulu gözlerle bir gözümü açtım ve onu sırtı yatak başlığına yaslanmış, telefonu kulağına dayalı halde dinlenirken gördüm. Perdeleri çekmiş olmalı, çünkü yatak odası karanlıktı, oysa ben tekrar uykuya dalmadan önce hava aydınlanmaya başlamıştı.

"Evet, dostum. Senin adına çok mutluyum," diyor Damien telefonun diğer ucundaki kişiye sessizce. "Hayır, benimkinin nasıl gittiğini bilmek istemezsin. Morgan'ın eski sevgilisi onu kaçırmaya çalıştı." Bir an duraksadı. "Hayır. Artık sorun olmayacak. Ya Killian? O biliyor. Beni işkence ederken ve öldürürken izledi." Ne demek istediğini anlayınca yanaklarım kızardı. Bir arkadaşına, Marco'yu işkence ederken ve öldürürken beni izlediğimi, sanki normal bir şeymiş gibi anlatıyordu.

Damien, Basia'nın yepyeni korumasından bahsederek, "Ward'ı da davet etmelisin," diye devam ediyor. "Basia mı? Evet, dostum. Eğlenceyi seven bir tipe benziyor ve Morgan'ın sizinle tanıştığında onun orada olmasını çok isteyeceğini biliyorum. O kadın tam bir tampon görevi görüyor."

Kıkırdadım ve Damien'in bakışlarını üzerime çektim. Bakışları bana değdiği anda yumuşadı.

"Gitmem gerek Cross, karımın bana ihtiyacı var. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Damien telefonunu umursamazca komodinin üzerine fırlattı ve ben de tıpkı bir yavru koala gibi yanına, gövdesinin yan tarafına tırmandım.

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye soruyorum, uzun zamandır konuşmadığım için sesim kısılmış. "Arkadaşlarınla mı buluşuyoruz?"

“Evet,” diye homurdandı, güçlü kolları beni göğsüne doğru sıkıştırıyordu. “Killian ve Emily dün gece nişanlandılar. Arkadaşımız Ethan da orada olacak, Emily'nin arkadaşı Barbara da. Bu yüzden Ward ve Basia'yı da davet etmelerini önerdim.”

“Pekala.” Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elleri demir bantlar gibi sıkı. “Bırak beni, Basia'yı aramam lazım, aptal.”

Başını salladı. “Gerek yok. Killian şimdi Caleb'i arıyor. Şimdiye kadar birlikte olmuşlardır. Bizim hazırlanmamız gerekiyor.”

“Birkaç saat demiştin,” diye sızlanıyorum. “Araba yolculuğu ne kadar sürüyor peki?”

Damien'in yüz ifadesi kurnazca bir hal alıyor. “Hiç uzun sürmeyecek. Ama planlarım var.”

“Planlar mı?” diye temkinli bir şekilde sordum. “Örneğin?”

“Mesela bir meze gibi,” diye homurdandı. Ben tepki veremedim, beni altına alacak şekilde bizi yuvarladı ve alaycı bir gülümsemeyle üzerimde belirdi. “Açıkça anlatmam gerekirse, sen benim mezemsin.”

Bunun üzerine dudaklarını benimkine bastırdı. Dili ağzımdayken inledim ve hevesle onu emmeye başladım. Sanırım ben de acıkmıştım.

Damien kalçasını benimkine sürüyor, penis başının altındaki piercing vajinamın üzerinde gezinirken beni ürpertiyor. Bacaklarım beline dolanmış, kalçalarımı kaldırıp ondan daha fazlasını yalvarırken, aniden beni öpmeyi bırakıyor.

“Henüz değil, prenses,” diye homurdanır. “Bir erkeğin karnını doyurması gerekir.”

Dudaklarını son bir kez sertçe dudaklarıma bastırarak öpüşmeyi kesiyor ve penisini dudaklarımla aynı hizaya getirecek şekilde dönüyor, nefesi vajinamı tahrik ediyor. Gördüğüm tek şey o muhteşem, taş gibi sert penis. Daha fazla söze vakit kaybetmeden, içeri dalıyor ve yüzünün alt yarısının neredeyse tamamını vajinama sürüyor.

“Ah, Tanrım, Damien,” diye hıçkırdım, sırtım yoğun zevk dalgası altında bükülüyordu. Elini uzatıp kalçalarımı iki eliyle kavradı ve beni sanki bir yemek tabağıymışım ve kırıntılarını yalamak istiyormuş gibi kaldırdı.

Dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta sızan meni sıvısının cazibesine kapılıp, onu daha aşağıya doğru itmeye, bekleyen ağzıma almasını sağlamaya çalışıyorum. Dilimi uzatıp ucunu piercinginin üzerinden hafifçe geçiriyorum, ardından penis başını yalıyorum. Tuzlu tadı

beni inlettiriyor ve dudaklarımı onun etrafına kapatıp daha fazlasını almak için sertçe emiyorum.

Tam onu boğazımdan aşağı indirebilmişim ki Damien hırlayarak geri çekildi. Sırtüstü uzandı ve bana doğru uzandı.

"Buraya gel. Yüzüme otur. O tatlı ağzınla beni çok çıldırtıyorsun."

Üzerine doğru sürünüyorum ama göğsüne ulaştığımda tereddüt ediyorum. "Ya sana zarar verirsem?" Şimdi keşke son on yıldır akşam yemeğinden sonra tatlı yemeseydim diyorum...

Damien'in iri elleri uyluklarımı sıkıca kavradı. Bana sert bir bakış attı.

"Savaş alanlarında bağırsakları dışarı sarkmış adamları sürükledim. Kadınının bana vajinasını yedirmesine de katlanabilirim."

Bu korkunç görüntü karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Ön sevişme şeklinizi biraz daha geliştirmeniz gerekebilir."

Altın rengi kaşlarından birini kaldırıyor. "Sevişmeden önce işkence edip öldüreceğim bir tacizci bulayım mı, sevgilim?" Elleri yanlarımdan yukarı, kaburgalarımın üzerinden geçiyor ve göğüslerime ulaştığında duruyor. "Bana nasıl baktığını asla unutmayacağım," diye fısıldıyor, iki meme ucumu da tutup nazıkçe büküyor. "Gözlerin kocaman açılmıştı. Ağzın açıktı, nefes nefese kalmıştın. Ve o sandalyeyi o kadar sıkı sıkıyordun ki, eklemlerin bembeyaz olmuştu."

Yüzümün içten aydınlandığını hissediyorum. Ben bir tür canavar mıyım? Kocasının birine zarar vermesini izlemekten kim zevk alır ki?

"Bunların hiçbirini," diyor Damien, bir meme ucumu sertçe çimdikleyerek beni nefessiz bırakıyor. "O muhteşem kafanın içinde çarkların döndüğünü görebiliyorum. İyi bir insansın prenses. Ama aynı zamanda benim iyi kızımsın."

Hafifçe kıkırdadım. Sanırım övgüye karşı bir zaafım var. Bu adamdan iki kelime duyunca, kaslı göğsünün üzerinde eriyorum.

"Şimdi," diye devam ediyor alaycı bir gülümsemeyle. "Bunu sana yaptırmaktan rahatsız olmadığımı biliyorsun. Ama şimdi yüzüme oturup ağzıma boşalana kadar üzerimde sevişsen, gerçekten çok hoşuma giderdi."

İstemedim göğsüne sürtündüm, iğrenç sözlerinden o kadar tahrik olmuşum ki yerimde duramıyordum. Damien hırladı ve ellerini kalçalarımın götünü. "Şimdi, Morgan."

Dolgun kalçalarımı düşünmeyi bırakıp, başucu tahtasına tutunarak, yakışıklı yüzüne yaslandım. İnemelerinden cesaret alarak rahatladım ve

dilini kasılan deliğime sokmasına izin verdim. Parmakları etime saplandı ve bunun hatırası olarak morluklar kalacağını biliyordum.

Damien açlıktan ölmek üzere olan bir vahşi gibi sesler çıkarıyor, burnunu klitorisime sürüyor, başını sallıyor ve vajinamın her santimini yalıyor gibi geliyor bana. Dakikalar içinde orgazmın eşiğine geliyorum ve o da bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü klitorisimi dudaklarının arasına alıp acımasızca emiyor.

“Damien,” diye inledim, kalçalarım otomatik olarak dönmeye çalışıyordu. Bacaklarımı sıkıca kavradı ve beni hareketsiz tuttu. Kısıtlanmış ve çaresiz hissetmek, onun bana verdiği zevki almaktan başka bir şey yapamamak, beni daha da yakıcı hale getirdi. “Yaklaşıyorum,” diye fısıldadım, ama beni duymuş olmalı çünkü inledi, titreşim beni zevkin serbest düşüşüne itti.

Kaslarım hâlâ titrerken kendimi yatağa yüzüstü bırakılmış halde buldum, sonra kalçalarım yukarı çekildi ve Damien'in sertleşmiş penisi kalçalarımın arasına yaslandı.

“Artık bu daracık vajinaya girme zamanım geldi. Menimi ait olduğu yere ulaştıracağım.”

Zayıfça inliyorum. Sanırım bir gün, sadece söyledikleriyle beni bayıltacak.

Damien sırtımı okşadıktan sonra giriş noktama doğru hizalanıyor ve içeri doğru itmeye başlıyor. Daha önce birkaç kez içime girmişti ama vücudum hala onun kalınlığına dayanmakta zorlanıyordu, yanma hissi ise nefis bir tatlılık katıyordu.

“Keşke benim gördüklerimi sen de görebilsen, prenses. Amcığın sikimi yutuyor.” Yavaşça geri çekiliyor. “Sonra da sıkıca kavrayıp bırakmak istemiyorsun.”

O istikrarlı bir ritim yakalarken, her itişte daha sert ve hızlı bir şekilde ilerlerken, testisleri bana çarparken, loş odada tenin tene çarpma sesi müstehcen bir hal alırken, tek yapabildiğim inlemektir. Elini altıma uzatıp klitorisimle oynamaya başladığında, dünyayı sarsacak bir orgazmın eşiğinde, inliyordum.

“Şimdi benim için geleceksin, tatlı Morgan. Menimin her damlasını sıkıp çıkaracaksın. Hakkın olanı al, prenses.”

Başka çarem olmadığı için itaat ediyorum, rahmim o kadar şiddetli kasılıyor ki acı veriyor, ağzım sessiz bir çılgınlıkla açılıyor. Yoğun zevk

dalgaları karnımdan başlayıp vücudumdaki her kası sarsıyor, beni dengesiz ve sersemlemiş halde bırakıyor.

"Kahretsin! Ne kadar iyi bir kız, sikimi boğuyor. Morgan!"

Damien'in kalçaları bana sürtünerek titriyor, sonra son bir kez sertçe içeri giriyor ve içime boşalıyor.

Tek duyulan ses, ağır ağır nefes alışverişimiz ve ben, Damien'in terinin sırtıma damlamasının verdiği zevkin sarhoşluğuna kapılmış durumdayım.

Bir süre sonra, beni o sessiz coşkudan çıkararak, "Hazırlanmalıyız," diye mırıldandı.

"Evet," diye mırıldandım. Geçirdiğimiz geceden sonra sosyalleşmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ama en azından o orada olacak, Basia da.

Damien geri çekildiğinde pişmanlık dolu bir ses çıkarıyorum.

"Kahretsin," diyor, kanımdaki son doygunluk hissini de silmeye çalışarak. "Sana zarar mı verdim? Kanıyorsun."

Aman Tanrım. "Ah, kahretsin, regl oldum. Özür dilerim," dedim hızla, gözlerimi sıkıca kapatarak. Bu çok utanç verici. Tanrı aşkına, az önce onun yüzünün üstüne oturmuştum!

Damien elimi kalçamın üzerinde gezdiriyor ve ben de yavaşça dönüp ona bakıyorum.

"Prensesim, bunun için asla özür dileme," diyor sakince. "Ve inan bana, penisim senin kanını bir şeref nişanı gibi taşıyacak son sefer olmayacak. Seni becermek için bir hafta beklemeyeceğim, ne şimdi ne de asla."

Sözleri kulaklarımı yakıyor ama bana kızgın olmadığı için o kadar minnettarım ki kendimi onun kollarına atıyorum. O Marco değil. Üzerine kan bulaştırdığım için bana zarar vermezdi.

"Morgan," diye iç çekti saçlarımın arasına. "Sende ya da vücudunda asla sevmeyeceğim bir şey yok. Sen benim için her şeydin, prensesim. Bunu kanıtlamak için şimdi tekrar seninle birlikte olurdum, ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Gülerek onu daha sıkı kucaklıyorum. Ofis yılbaşı partisinde geçirdiğim bir panik atağın beni bu adamla burada, bu kadar mutlu bir halde olmaya götürdüğüne inanamıyorum.

Damien'in boynuna sokularak onun sıcak, erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Marco onun sayesinde gitti. İstismarcımla karşılaşma endişesi duymadan istediğim zaman ailemi ziyaret edebileceğim. Ve Damien'i çok

seveceklerinden eminim. Eminim Madison'ı da sevecektir.

Ama önce arkadaşlarıyla tanışacağım. Evet. Bu yeni yıl harika başlıyor.

SON SÖZ

DAMIEN

Marcellino'nun özel yemek odası, menüde fiyatların olmadığı ve personelin yalnızca ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıktığı türden lüks bir mekan. Killian'ın kutlaması için mükemmel, ancak içeri girerken Morgan'ın el çantasıyla oynadığını fark ettim.

"Rahat ol prenses," diye fısıldıyorum kulağına. "Seni çok sevecekler."

Basia odanın diğer ucundan el sallıyor, yanında koyu saçlı ve bir kapıyı bile kapatabilecek kadar geniş omuzlu iri bir adam oturuyor. Caleb. Ward'ın bu vesileyle hazırlanmış olması güzel.

"Damien!" Emily neredeyse zıplayarak yanına koştu. Nişan yüzüğü ışığı yansıtırken Morgan'ı coşkulu bir şekilde kucakladı. "İkinizin de gelebildiğine çok sevindim!"

Killian arkasından belirip sırtıttı. "Henüz bunu korkutup kaçırmadığın için tebrikler, D."

"Gece daha çok genç," diye sesleniyor Ethan oturduğu yerden. Arkasına yaslanmış, kendinden son derece memnun görünüyor, yanındaki sarışın kız ise -Emily'nin en iyi arkadaşı- sinirli bir ifadeyle bakıyordu.

"Bu kadar yüksek sesle nefes almak zorunda mısın?" diye çıkıştı ona.

"Sen ne, yarasa mısın?" diye karşılık verir Ethan.

Emily, özür dileyen bir gülümsemeyle Morgan'a fısıldadı: "Bu Barbara. Aslında... onu birazcık da olsa tanıyınca çok tatlı biri..."

"Ethan'ı çatalla bıçaklamak istemesi mi?" diye tamamlıyor Killian.

Barbara'nın gözleri kısıldı. "Bunu düşünüyorum."

"Sapıkça," diye sırtıyor Ethan. "Kan oyunlarından hoşlandığını bilmiyordum, Barbie."

"Bana bir daha öyle seslenirsen, ne olduğunu anlarsın."

Morgan'ı masaya doğru yönlendirirken Caleb'in gözüne takıldım. Bana hafifçe başını salladı, sonra dikkatini hareketli el hareketleriyle bir şeyler açıklayan Basia'ya çevirdi. Ward'ın yüz ifadesi dikkatlice nötr kaldı, ancak sandalyesini onunkine doğru yaklaştırdığını fark ettim.

Killian elini uzatarak, "İşte bu Morgan," dedi. "Damien'in yemeklerinden sağ kurtulduğunu duydum. İşte gerçek aşk bu."

"Ben mükemmel yumurta yapıyorum," diye karşılık veriyorum.

"Suyu yakıyorsun."

Morgan içten ve hafif bir kahkaha attı. Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı.

Emily, Morgan'ın koluna dokunarak dikkatini aramızdaki konuşmadan uzaklaştırdı. "Onlar için endişelenme. Hep böyleler zaten."

"Ne gibi?" Killian masummuş gibi davranıyor.

"Eski evli bir çift gibi didişiyorlar." Emily sevgiyle gözlerini devirdi. "Alışyorsun işte. Aslında birbirlerini çok seviyorlar."

"Ona tahammül ediyorum," diye düzeltiyorum.

Morgan'ın omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor. Bakışlarını ikimiz arasında gezdiriyor, yüzünde bir sıcaklık belirliyor. İçeri girdiğimizden beri sürekli yanında olan tedirginlik biraz azalıyor.

Killian, ses tonu daha ciddi bir hal alarak, "Damien, görev sırasında zor zamanlarımda bana çok yardımcı oldu," diyor. "Hem o hem de Ethan."

"Ve Caleb," diye ekliyor Ethan, kadehini Ward'a doğru kaldırarak.

Caleb, Basia'nın söylediklerine odaklanmaya devam ederken, onaylarcasına homurdanır.

Emily, Killian'ın elini sıkarak, "Birlikteyken dayanılmazlar," diye devam ediyor. "Ama normal insanlar gibi duygularını ifade etmede çok kötü olduklarını fark edince bir bakıma tatlı geliyorlar."

"Duygularımızı ifade ederiz," diye savunuyorum.

Morgan, "Şiddet bir duygu değildir, Damien," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Barbara şarabını yudumlarken homurdandı. "Onu şimdiden sevdim."

"Elbette," diye mırıldandı Ethan. "İkiniz de yanılmaktan zevk alıyorsunuz."

"Ve kendi sesinizin tınısından keyif alıyorsunuz," diyor Barbara.

"Hoş bir ses."

Morgan bana doğru yaklaştı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hep böyle mi oluyorlar?"

Killian ve ben aynı anda "Daha da kötü" dedik.

Emily'nin kahkahası neşeli ve bulaşıcıydı. "Gördün mü? Zaten ailenin bir parçası oldun. Ama baştan uyarayım; akşam yemekleri gürültülü oluyor, herkesin her konuda fikri var ve Ethan tatlıya kadar sosyal medyayı hacklemeye çalışacak."

"Hazır bile," diye neşeyle duyurdu Ethan. "Morgan Cole, amatör bir sanatçı, üniversite fotoğraflarına bakılırsa pokerde berbat ve suç podcast'leri konusunda da şüpheli bir zevkin var."

Morgan hafifçe gerildi.

Ethan'a öyle bir bakış attım ki, ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Tamam. Sınırlar. Anladım."

Emily elini savurarak, "İkisini de boş ver. Gel otur, açlıktan ölüyorum ve biz yerimize oturana kadar meze getirmeyecekler." dedi.

Morgan'ın yüz ifadesi yumuşuyor. Emily'den hoşlanıyor; bunu duruşunun gevşemesinden, gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmasından anlayabiliyorum. Emily'nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Çoğumuzun taşıdığı o sertlikten uzak, gerçek bir sıcaklık.

Basia yerinden fırladı, neredeyse su bardağını devirecekti. "Morgan!" Morgan'ı sıkıca kucakladı. "Bunu ayarladığın için çok teşekkür ederim. Yılbaşı günü için hiçbir planım yoktu ve—" Geri çekildi, Caleb'e bıkkınlıkla baktı. "—bu beni şimdiden çıldırtıyor."

Caleb, telefonundan başını kaldırmadan, "Ben işimi yapıyorum," diyor.

Basia sandalyesine yaslanarak sözlerine şöyle devam etti: "Bu sabah başladı. Bu sabah, Morgan. Ve bana şimdiden köşe başındaki bakkala gidemeyeceğimi, her zamanki metro hattımı kullanamayacağımı ve görünüşe göre binamızın yangın merdiveninin 'güvenlik kabusu' olduğunu söyledi."

"Öyle," diye doğruluyor Caleb.

"İki yıldır orada yaşıyorum!"

"Ve iki yıldır şanslıydınız."

Basia ellerini havaya kaldırdı. "Gördünüz mü? Boğucu."

Morgan, yüzünde eğlence ifadesiyle yanıma oturdu. "Sadece işini titizlikle yapıyor."

"Detaylı bir açıklama takdir edilirdi. Bu durum boğucu."

Caleb sonunda başını kaldırdı, ifadesi donuktu. "Beni sizi güvende tutmak için işe aldınız. Ben de bunu yapıyorum."

"Sizi, beni takip eden kişinin şiddetini artırması nedeniyle işe aldım. Gölgeye ihtiyacım olduğu için değil."

Caleb yavaşça, "Seni takip eden kişi giderek daha da ileri gidiyor," diye tekrarlıyor, "işte tam da bu yüzden bir gölgeye ihtiyacın var."

Basia ağzını açar, sonra kapatır. Derin bir nefes verir.

"Haklı," diyorum.

Basia, "Onu cesaretlendirme," diye mırıldanıyor ama sözlerinde fazla bir öfke yok.

Morgan su bardağına uzanırken, masanın altında dizim benimkine değdi. Bu temas bende bir sarsıntı yarattı; onun varlığının sürekli farkında olmam, insanlarla dolu bir odada daha da belirginleşti.

Emily, kaşlarını endişeyle çatarak Basia'ya, "Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

"Zaten burada Kaptan'ın bu kadar baskıcı olmasına katlanmak zorunda kalmam yeterince kötü."

Morgan'ın Basia'nın söylediklerini yakalamak için öne eğildiğini, koyu renk gözlerinin gerçek bir ilgiyle parladığını izliyorum. Başını sallıyor ve Basia'yı güldüren bir soru soruyor. Ses masanın etrafında yankılanıyor ve herkesi içine çekiyor.

İşte bu. Bunu istediğimi bilmeden bile tam olarak istiyordum.

Morgan buraya tam olarak uyuyor. Ethan ve Barbara'nın çekişmesinin, Caleb'in sert koruyuculuğunun, Killian ve Emily'nin kolayca birbirlerine duydukları sevginin yarattığı kaosun ortasında, o buraya ait. Zorlama yok, garip sessizlikler yok. Sadece... sanki her zaman benim dünyamın bir parçasıymış gibi, ritme uyum sağlıyor.

Emily, Morgan'ın şarap kadehini yeniden doldururken, bir ara öğle yemeği yemeleri gerektiğini söylüyor. Morgan da kabul ediyor, yüzündeki gülümseme daha önce hiç görmediğim kadar içten. Benimle bile görmemiştim.

Göğsüm sıkışıyor.

Masanın altında elimi bacağının üzerine kaydurdım, parmaklarım elbisesinin kumaşı üzerinde yavaşça daireler çizdi. Cümlesinin ortasında duraksadı, nefesi hafifçe kesildi. Kızarıklık köprücük kemiğinden başlayıp o güzel, koyu karamel tenine doğru yayıldı.

"İyi misin?" diye soruyor Emily.

Morgan, beklediğimden daha sakın bir sesle, "İyiyim," diye yanıtladı. "Sadece... burası biraz sıcak."

Parmaklarımı biraz daha yukarıya bastırıyorum, çenesinin nasıl gerildiğini izliyorum. Bana bakmadan, dikkatlice kontrol edilmiş hareketlerle su bardağına uzanıyor.

Basia, kendisini takip eden kişiyle ilgili başka bir hikaye anlatmaya başlıyor; iş yerine gönderilen çiçeklerle ilgili bir şeyler. Caleb'in ifadesi kararıyor, soruları kesik kesik. Morgan dinliyor, iş yeri güvenlik protokolleri hakkında bir yorum yapıyor, bu sırada yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşiyor.

Killian masanın karşısından göz göze geliyorum, yüzündeki alaycı sırıtış her şeyi biliyor. Umurumda değil. Fark etsin. Buradaki herkes zaten onun peşinde olduğunu biliyor.

Bilmedikleri şey, bunun ne kadar derinlere indiği. Onu tam olarak böyle tutmak, güvende, güler yüzlü, etrafı benim gibi onu koruyacak insanlarla çevrili kılmak için dünyayı yakıp yıkabileceğim.

Morgan oturduğu yerde kıpırdandı, eli masanın altına uzanıp bileğimi yakaladı. Beni itmedi, sadece tuttu, başparmağı nabız nokta hafifçe değdi.

Ona daha da yaklaştım, dudaklarım kulağının kenarına değdi. Etrafımızdaki konuşmalar yavaş yavaş beyaz bir gürültüye dönüştü.

"Bana neler yaptığının farkında bile değilsin," diye mırıldandım, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutarak. "Elimi bacağına koymuş, arkadaşlarıma gülümserken seni izliyorum, sanki her zaman hayatımda olman gerekiyormuş gibi. Sanki varlığından haberdar olmadığım her boşluğu doldurmak için özel olarak yaratılmışsın gibi."

Nefesi kesiliyor. Bunu duymaktan çok hissediyorum.

"Yıllarca kontrolü anladığımı sandım," diye devam ediyorum, baş parmağımla teninde tembelce desenler çizerek. "Disiplin. Düzen. Sonra sen dünyama girdin ve özenle inşa ettiğim her duvarı paramparça ettin. Sen, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim kaossun, prenses. Kan ve karanlıkla lekelenmiş bir hayattaki tek güzel şeysin."

Morgan'ın parmakları bileğimi daha sıkı kavradı.

"Seni hemen şimdi eve götürmek istiyorum," diye fısıldıyorum boynuna, "seni yatağıma yatırıp o mükemmel vücudunun her santimine tapmak istiyorum, ta ki kendi adını unutana kadar. Senin yerine benim adımla haykırmanı ve seni öyle sert bir orgazma ulaştırmak istiyorum ki, yıldızları göresin. Seni öyle tamamen doldurmak istiyorum ki, kime ait olduğun konusunda hiçbir şüphe kalmasın."

Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı; bu küçük hareket, ne kadar etkilendiğini ele veriyordu.

"Ama bundan da öte," diye kulağının hemen altına hafif bir öpücük konduruyorum, "Bunu istiyorum. Burada Emily ve Barbara ile birlikte gülmeni. Kardeşlerim seni sorgusuz sualsiz kabul ediyorlar çünkü benim gördüğümü görüyorlar—senin olağanüstü olduğunu. Önemli olan her anlamda benim olduğumu."

"Damien," diye fısıldadı, ismim zar zor duyuluyordu.

Koyu renk gözleri, duygudan dolayı kocaman açılmış ve donuk bir ifadeye sahip.

"Ve bu gece," diye ekledim, sesim daha karanlık bir tona bürünerek, "eve döndüğümüzde, sana bu sevginin ne kadar derin olduğunu tam olarak göstereceğim."

Morgan başını çevirdi ve ben hareketin ne olduğunu anlayamadan dudakları dudaklarımı buldu. Öpüşme yumuşak başladı ama hızla derinleşti, eli çenemi kavramak için yukarı kayd. Dilinde şarap tadı aldım, parmaklarındaki hafif titremeyi hissettim.

İçim bir sıcaklık dalgasıyla kaplandı. Başımı yana eğdim, öpüşmenin kontrolünü ele aldım, çıkardığı küçük sesi yuttum. Ağzı bana açıldı, beni çılgına çeviren o teslimiyetle.

"Kendinize bir oda bulun!" diye seslendi Ethan.

Teması kesmek için biraz geri çekiliyorum, alnımı Morgan'ın alnına yaslıyorum. Gözleri bir an kapalı kalıyor, nefesi düzensiz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum."

O sözleri her söylediğinde beni hayrete düşürüyor.

Hiç kimseyi seveceğimi düşünmemiştim. Gördüklerimden, yaptıklarımın sonra buna muktedir olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Aşk, annesinin mutfak zemininde kanlar içinde ölmesini izlemeyen insanlar içindi. Gecelerini canavar avlayarak ve cesetleri endüstriyel krematoryumlarda imha ederek geçirmeyen insanlar içindi.

O tür duyguları hissetme yeteneğimin onunla birlikte öldüğüne kendimi inandırmıştım. Babamın o gece sadece annemi öldürmediğini, içimde var olabilecek her türlü yumuşaklığı da öldürdüğünü sanıyordum.

Sonra Morgan olayı yaşandı.

Bir panik atağı sırasında, savunmasız ve dehşete kapılmış bir halde, o koyu gözleriyle bana baktı ve göğsümün içinde uyuyan bir şey kırıldı.

Özenle inşa ettiğim her duvar, ona dokunduğum anda yıkıldı. Çok hasarlı, çok kırık, çok kanla lekelenmiş olduğum ve iyi bir şeye layık olmadığım inancım, o bunu hiç çaba göstermeden paramparça etti.

O, içimdeki karanlığı gördü ve kaçmadı. Marco'yu işkenceyle öldürmemi izledi ve kalmak istedi. Benim çarpık, şiddet dolu her yanımı kabul etti ve yine de beni sevdiğini fısıldadı.

Başparmağımla alt dudağının üzerinden hafifçe geçiyorum ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü izliyorum.

"Tekrar söyle," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum, Damien."

Kelimeler kemiklerime işliyor, yirmi yılı aşkın süredir boş olan yerleri dolduruyor.

İlk ortak yazarlık eserimiz olan "Maskeli Kurtarıcım"ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Beğendiniz mi? Damien, GoodReads ve Amazon'da bir puan ve birkaç güzel söz bırakırsanız çok sevinir!

Ethan'ın kitabı olan "My Masked Shadow" için heyecanlı mısınız?

Amazon'dan ön sipariş verin!

Film 31 Aralık'ta vizyona giriyor ve işte konusu:

Onun güvenlik duvarının içindeyim. O ise benim içime işlemiş durumda.

Onu takip etmek için karanlık sokaklarda sessizce dolaşmama gerek yok. İnternet erişimim var. Şifreleri de bende mevcut. Her şeye sahibim.

Barbara beni tanıdığını sanıyor; en yakın arkadaşının erkek arkadaşının gürültücü, ukala, her zaman fazlalık, fazla gürültücü, fazla uygunsuz olan kankasını.

O, benim diğer halimi tanımıyor. Cihazlarının gölgesinde yaşayan kişi.

Onu kameralarından görüyorum.

Mikrofonundan sesini duy.

Geceleyin en sevdiğimiz oyunu oynarken onu izliyorum; saçları dağınık bir topuz, kulaklığıma hafif iç çekişler dökülüyor, oysa o benim sadece başka

bir oyuncu, çevrimiçi anonim bir yabancı olduğuma inanıyor.

Benden nefret ettiğini düşünüyor. Ama internette benden uzak duramıyor. Ve o, ekranın arkasındaki adamın, dairesinde adeta canlı bir ateşli rüya gibi hareketlerini izleyen aynı adam olduğundan habersizdir.

Ben Killian gibi bir suikastçı değilim. Damien gibi bir kanunsuz da değilim. Ben farklı bir avcıyım; tıpkı hayata sinsice girmenin yolunu bulduğum gibi, güvenlik duvarlarını da sinsice aşan bir avcıyım.

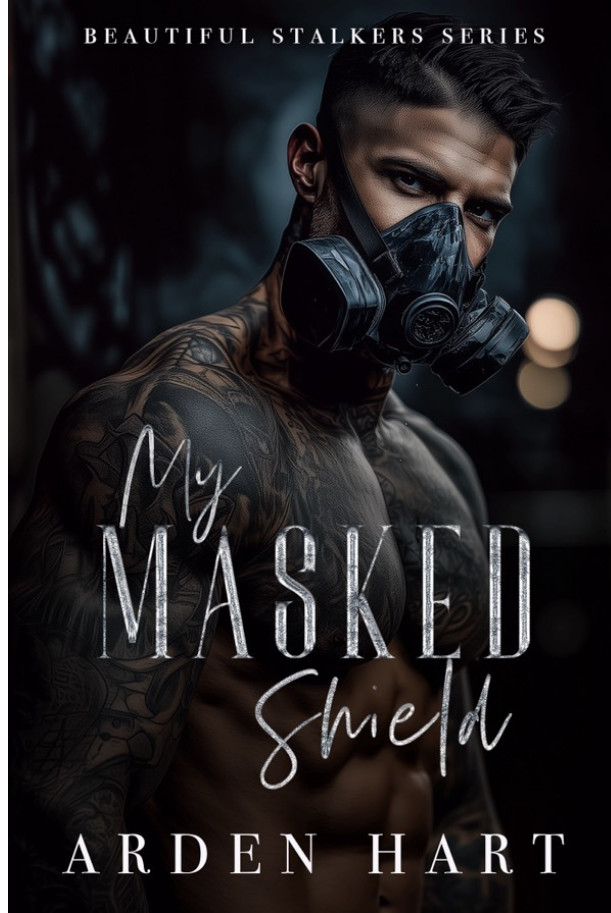
Barbara, zaten benim olduğunun farkında değil.

Ama yakında anlayacak:

Kaçamadığı gölgeler duvarlarında değil.

Onlar benim.

Ve eğer bu da yetmezse, Caleb ve Basia'nın hikayesi olan "My Masked Shield" de ön siparişe açıldı!

Bir koruma tuttu.
Hayatına kimi davet ettiğini bilmiyor.

Basia Langford. Valinin kızı.
Şımarık bir sosyetik kız, fakir kız rolü yaparak tehlikede olmadığını iddia ediyor.

Ona yönelik tehditler boşuna değil.
Bu tür adamların neler yaptığını gördüm. Kurbanlarını toprağa verdim.
Bu yüzden tek bir kurala göre yaşıyorum: mesafeli kal.
Müşteriyi koruyun. Dokunmayın. Hissetmeyin. İstemeyin.

Ancak Basia bunu imkansız kılıyor.
Tartışıyor. Dalga geçiyor. Sınırlarımı zorluyor, ta ki kırılma noktasına gelene kadar.
Ve sapık çok yaklaştığında, bu durum onun için bir iş olmaktan çıkıyor.
O benim takıntım haline geliyor.

O, benim sadece onun koruma görevlisi olduğumu düşünüyor.
Hayatının her köşesini çoktan haritalandırdığının farkında değil.
Attığı her adımda, gizlediği her zayıflıkta.

Onun bedeniyle nefes alan her türlü tehdit arasına bedenimi koyacağım.
Ve eğer onun güvenliğini sağlamak için sınırları aşmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Çünkü onu görüş alanıma aldığım an, artık benim için bir görev olmaktan çıktı.

O benim yaşam amacım oldu.
Benim ayartmam.
Benim günahım.
Bana ait.

GÜZEL TAKİPÇİLER SERİSİ

Maskeli Takipçim

Maskeli Kurtarıcım

Maskeli Gölge'm

Maskeli Kalkanım

ARDEN HAKKINDA

Arden Hart, karanlık ve saplantılı, gölgelerde gizlenen romantik hikayeler yazıyor. Sahipleyici kahramanlar, çarpık arzular ve son sayfaya kadar sizi saran bir gerilim bekleyin.

Arden, tehlike ve saplantıyı sayfalara dökmediği zamanlarda, sert kahve içmekten ve geçmişi bırakmayı reddeden, ahlaki açıdan gri karakterler hayal etmekten hoşlanır.

Onu TikTok ve Instagram'da takip edin ve bültenine abone olun!

SELENA HAKKINDA

Ben her zaman kurgunun karanlık tarafına ilgi duymuşumdur. Benim hikayelerim mi? Onlar da bu karanlığın bir keşfi; gizemli maskeli adamlar, korkusuz kadın kahramanlar ve Kindle'larınızı alev alev yakacak baharatlarla dolu.

Hatırladığım kadarıyla, romantizmin karanlık tarafına her zaman ilgi duymuşumdur. Şunu da eklemeliyim ki, gerçek hayatta bu tür ilişkileri onaylamıyorum. Ancak, o baş döndürücü kovalamaca, ölümcül dans, kalp atışlarını hızlandıran korku ve karşı konulmaz çekim... Yazmayı çok seviyorum.

Kitaplarımı yalnızca Amazon'da yayınlıyorum ve aşkın ve şehvetin karanlık tarafına dalmaya cesaret edenler için heyecan verici bir kaçış sunuyorum. Kitabımı okuduysanız ve daha fazlasını istiyorsanız, bir sonraki karanlık romantizm kitabım hakkında güncellemeler için beni Amazon'da veya sosyal medyada takip edin. Maceranız sadece bir sayfa çevirme uzaklığında.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM